

Jezus Kristus Osvobodi Budističnega Meniha

Moja resnična zgodba

Blaž Martinesič

© 2025 Blaž Martinesič

Vse pravice pridržane.

Ta e-knjiga je namenjena brezplačnemu branju in deljenju v izvirni obliki.

Besedila ni dovoljeno spreminjati, delno objavljati ali izdajati pod drugim imenom.

Dovoljeno je deljenje v celoti, če ostane vsebina nespremenjena in je naveden avtor.

<https://gospelgracegod.com/>

Predgovor

Uvod

Poletno Delo v ZDA in Potovanje po Ameriki

Življenje v Zaporu

Začetek Duhovne Poti

Meditacija v Indiji in Nepalu

Iskanje Gozdnega Samostana na Tajskem

Meniško Življenje

Meditacija in Življenje v Gozdu

Srečanje Zelo Posebnega Učitelja

Življenje z Duhovi

Jezus Kristus me Osvobodi

Novo Življenje v Kristusu

Jezus ali Buda / Resnica proti Prevaram

Evangelij Odrešenja - Kako biti odrešen zdaj?

Krst za Cerkev Kristusovega Telesa

Star in Nov Človek

Hoja po Duhu

Pravilno Deljenje Božje Besede

PREDGOVOR

Življenska pot me je vodila skozi šport, zabave in droge. Trinajst let sem preživel v tujini in štiri leta v zaporu. Za sabo imam več kot pet tisoč ur različnih vadb meditacije. Eno leto sem bil v Indiji in Nepal po znanih budističnih krajih in z navdušenjem hodil na meditacijske umike. Meditiral sem tudi v gozdovih, po jamah in se pogosto postil. Postal sem budistični menih na Tajskem, prepričan, da bom tam ostal za celo življenje. Kot menih sem bil zelo zadovoljen in nisem imel nobenega zanimanja več po posvetnem življenju.

Imel sem učitelje z nadnaravnimi moči in izjemna duhovna doživetja, ki so se čez čas spreobrnili v nočno moro. Resnično sem verjel, da sem na najboljši poti, ker sem živel v svetlih stanjih zavesti, v duhovni moči, globokem zadovoljstvu in mirnih stanjih. Ni bilo nobene primerjave s posvetnim načinom življenja, želja, skrbi in stresa.

Toda zgodilo se je nekaj kar nisem pričakoval. Po treh letih meništva me je Jezus Kristus osvobodil od oblasti zlobnih duhov in njihovih prevar. Kar sem mislil, da je najboljša pot se je izkazalo, da za ogromno duhovno prevaro. Prejel sem dar odrešenja preko Jezusa in osebni odnos z resničnim Bogom. Spoznal sem najvišjo resnico od Boga — ta najbolj neverjeten dogodek mi je v trenutku spremenil življenje za vedno.

Razodete so mi bile številne duhovne prevare. Spoznal sem, zakaj ljudje verjamejo v znanje, ki prihaja od Satana in zlobnih duhov in delijo to znanje z drugimi, da bi jim »pomagali«. Prepričani so, da govorijo resnico, vendar so to prevare, ki vodijo v večno uničenje. Bog me je osvobodil iz tega ujetništva in mi pokazal resnico, tudi zato, da jo lahko delim tudi z drugimi. Saj je edino v tej resnici Božja moč v osvoboditev vsakemu, ki veruje.

Kaj je resnica, kaj so prevare? Kaj je prava pot, kaj so napačne poti? Kaj je resnična osvoboditev, kaj so lažne osvoboditve? Obstaja ogromno različnega znanja in poti. Za vsako pot pravijo, da je resnica in vodi v osvoboditev. Vendar vsi ne morejo imeti prav. Komu verjeti in zakaj? Kako naj človek prepozna pravo pot med tisočimi? To je kot labirint, poln prevar, na žalost večina ljudi ne pozna edine poti in resnice, ki vodi do osebnega odnosa z Bogom in prepoznanja večnega življenja.

Ta knjiga je namenjena vsem, ki iskreno iščete resnico in ste pripravljeni spoznati nekaj novega. Predlagam vam, da date vaše predsotke na stran in prisluhnite z odprtim srcem, ker stvari niso vedno take kot se zdijo na prvi pogled. Tudi jaz sem bil na zelo intenzivni poti iskanja resnice, vendar nisem jaz našel resnice, ampak je resnica našla mene. Zato lahko najde tudi vas preko besed v tej knjigi.

Za vedno sem hvaležen, da sem prišel do spoznanja Očeta Boga in Jezusu Kristusa, za dar odrešenja in večnega življenja s popolnoma svetim in pravičnim Bogom stvarnikom vseh stvari in vseh bitij.

UVOD

Spomnim se, da sem si kot otrok večkrat pred spanjem predstavljal, da je po smrti vsega konec. Strašila me je misel, da človek preprosto izgine in ga ni več – za vedno.

Kot najstnik sem bil aktiven v različnih športih, na koncu pa sem se odločil za košarko. S soigralci smo bili tudi najboljši prijatelji: skupaj smo veliko trenirali, hodili na tekme, razpravljali o vseh košarkarskih ligah in se ob tem ogromno smejali. Najraje sem bil v njihovi družbi.

V drugem letniku kovinarske šole smo prvič odšli na prakso v proizvodnjo. Ko sem prvi dan še napol zaspan vstopil, me je šokiral vonj po železu, hrup strojev in obrazi ljudi, ki so že zjutraj delovali utrujeno in nesrečno. Dodelili so me sodelavcu, ki je imel pod delovno mizo hladilnik, kamor so hodili piti vino – nekateri že ob šestih zjutraj. Nisem si mogel predstavljati, da bi v takem okolju delal celo življenje.

Ob koncih tedna smo s soigralci začeli zahajati v diskoteke in na različne zabave. Spoznavali smo nočno življenje in vse, kar spada zraven. Naslednji dan smo si pripovedovali, kaj se je dogajalo, in se ob tem smejali.

Po treh najuspešnejših sezonah smo izpadli iz prve lige, klub je čez noč propadel in z njim tudi moja pričakovanja o košarkarski karieri. Po sedmih letih igranja sem končal s treningi in samo še občasno igral za zabavo.

Pri osemnajstih letih sem šel s skupino prijateljev kampirat na Obalo. Takrat smo prvič obiskali znani klub elektronske glasbe. Pred vhodom je nekdo od prijateljev rekel, da bo dobil neke tablete, ki pomagajo pri plesu. Mislil sem si: »Če on pravi, potem verjetno ni nič posebnega. Kaj pa ti lahko naredi ena tableta?« Dobili smo

vsak svojo. Rekel je, da je zelo močna, zato naj vzamemo samo polovico in drugo polovico kasneje, saj začne delovati šele po eni uri.

Pojedli smo polovico in odšli v klub. Še nikoli nisem videl tako lepo urejenega kluba. Glasba je bila tako močna, da smo se morali pogovarjati na uho. Veliko ljudi je skakalo po plesišču v ritmu glasbe. Nekaj časa sem samo opazoval in hodil naokrog. Ko se mi ni zdelo, da tableta deluje, sem vzel še drugo polovico. Čez nekaj časa me je na plesišču zadelo – val prijetne, tople energije je preplaval moje telo, počutil sem se lahkega, imel sem vesele misli in kot da bi se mi odprla pamet v goreči energiji. Takrat sem izvedel, da se ta tableta imenuje ekstazi. Bila je tako močna, da sem do jutra plesal brez prestanka. Ko smo se srečali s prijatelji, smo se objemali in si govorili, kako je dobro. Zdelo se mi je, kot da bi se mi odprl nov svet. Bil sem prepričan, da bo vedno tako.

Od takrat naprej nismo več hodili na običajne zabave, ker so nam bile v primerjavi s tem dolgočasne in manj vredne. Nihče od nas se ni zavedal, da smo postali odvisni od teh užitkov, ki jih daje droga. Kmalu sem opazil, da učinek ni bil več tako močan kot na začetku in da prijateljstvo v resnici ni bilo tako pristno, kot se je zdelo pod vplivom drog. Prepričevali smo se, da hodimo na zabave zaradi glasbe, a ko enkrat ekstazija nismo dobili pravočasno, nihče ni užival v glasbi – vsi so samo spraševali, kdaj bo prišel, in brezvoljno posedali naokrog. Takrat sem spoznal, da to ni res. Samo eden izmed nas je namesto drog pil energijske pijače.

Na eni zabavi me je prijelo šele proti jutru. Ko sem trezen opazoval prijatelje pod vplivom drog, se mi je zdelo skorajda grozljivo. Kasneje, ko sem bil tudi jaz pod vplivom drog pa tega nisem več opazil. Skupaj smo uživali alkohol, travo, speed, ekstazi in LSD. Najbolj so me pritegnila posebna doživetja in tega nisem videl kot nekaj zelo slabega, ker smo bili med množicami zadrogiranih ljudi. Vendar, ko so droge popustile, sem se počutil zelo slabo in nisem

želel biti v bližini nikogar, ki ni jemal drog. Še posebej ne mojih staršev – takrat sem vedel, da to, kar počnem, ni prav.

Na enem partiju sem vzel preveč drog naenkrat, ker me sprva ni nič prijelo, nato pa je vse izbruhnilo. Celo noč sem brez prestanka divje plesal, da bi to nekako spravil iz sebe. Takrat sem dobil močno prepričanje, da sem naredil nekaj slabega, da to vsi vejo, se mi smeji in me opravljajo. Občutek krivde je bil tako močan, da me je večkrat stiskalo v prsih. Pojavila se je stalna depresija in paranoja. Nisem vedel, kaj govoriti z drugimi; verjel sem, da sem manj vreden, da karkoli rečem ni dobro, da vsi to vidijo in se mi posmehujejo. V obnašanju drugih sem ves čas iskal potrditve tega in se zato vedno znova počutil prizadetega. Nikomur nisem govoril o tem, verjel sem, da se bo samo od sebe uredilo.

Po dveh ali treh letih jemanja drog in zabav sem prenehal. Zaradi tega sem izgubil vse »prijatelje«. Trajalo je približno dve leti, da se mi je stanje izboljšalo.

Ob koncu srednje šole sem prebral knjigo z opisi univerz, a v njej nisem našel ničesar, kar bi me zanimalo. Zaposlil sem se v isti proizvodnji, kjer sem imel prakso. Nekega dne smo sedeli pred barom na pivu in eden od sodelavcev je resno rekel: »Zdaj bomo pa delali štirideset let za penzijo.« Nič nisem rekel, a zdelo se mi je nemogoče. Verjel sem, da morajo obstajati druge možnosti, a nisem imel pojma, kakšne. Takrat še ni bilo interneta, kjer lahko izveš karkoli.

Delo v proizvodnji in življenje v Idriji mi je postajalo vse bolj dolgočasno. Čutil sem, da moram nujno nekam drugam. Poklican sem bil v vojsko, kar se mi je zdelo dobro, da bo neka sprememba, potreboval sem nekaj časa, da ugotovim, kako naprej.

Po vojski sem se pri dvaindvajsetih odločil preseliti v Ljubljano. Verjel sem, da bom s spremembo kraja pustil tudi vse slabe stvari za sabo in našel nekaj boljšega. Vzporedno sem se štiri leta ukvarjal z

mrežnim marketingom. Navdušila me je ideja finančne svobode, za katero so bogataši trdili, da reši vse probleme. Hodil sem na seminarje, bral knjige o osebnostni rasti in poslušal finančno uspešne ljudi. Imel sem velike sanje in si zapisal vse cilje, ki jih želim doseči.

Sčasoma sem spoznal, da uspe le nekaj odstotkov ljudi. Na koncu sem videl, da odnosi v tem poslu temeljijo na denarju. Če si prinašal nove ljudi, kar je pomenilo denar za vse, so te imeli radi, drugače nisi bil nič vreden. Poleg tega si zapravljal veliko denarja. Na seminarjih so se ljudje objemali in skupaj načrtovali bogato prihodnost, a ko ni šlo več, so se pogosto skregali in razšli. Mentaliteta tega je ocenjevanja ljudi skozi denar.

VPisal sem se na fakulteto v Ljubljani, da in delal prek študentskega servisa. Živel sem v slogu študenta brez študija. Navadil sem se na samostojno življenje in se počutil svobodnejšega kot doma. A nisem več imel življenjskega cilja, strasti po nečem, kot sem jo prej za košarko. Zato sem pogosto hodil na zabave, da se je vsaj tam kaj dogajalo. Ko sem bil pijan, sem postal drug človek – poln življenja in zabave.

Poleti sem pogosto sedel ob Ljubljani s pivom v roki in mislimi, ki so blodile daleč stran. Včasih sem razmišljal o smislu življenja, večkrat sem čutil, da mi nekaj manjka – nisem vedel kaj, še manj pa, kako to najti. Včasih sem samo sedel in gledal brez misli. Živel sem bolj ali manj po splošnih naukih družbe, v katere se pogosto ujamemo, ne da bi se tega zavedali. Verjel sem, da se kakovost življenja meri po lepih izkušnjah in po denarju, ki jih omogoča. Zato sem vedno iskal prijetna doživetja – večina je bila povezana z denarjem. Več denarja kot imaš, več si lahko privoščiš. Usmerjen sem bil predvsem nase in v iskanje užitkov.

Skozi leta je bilo življenje v Ljubljani vse manj zanimivo in enolično – podobno kot prej v Idriji. Postal sem bolj odprt do ljudi in imel manj strahu pred prihodnostjo in spremembami. Močan občutek me

je vlekel naprej in mi govoril, da mora biti nekje nekaj več. Včasih sem se pogovarjal s turisti in vedno se mi je zdelo nekaj posebnega spoznati nekoga iz druge države. Mislil sem si, da je svet tako velik, da je v njem toliko držav in stvari, ki jih še nisem doživel. Zdelo se mi je, da bom nekaj zamudil, če bom celo življenje preživel na enem kraju in počel eno in isto.

Imel sem sostanovalca Rožleta, turističnega vodiča po tujini. Vedno, ko se je vrnil s poti, je prinesel velik plato piva, arak in šišo. Pogosto je organiziral zabave v hiši in povabil svoje kolege vodiče. Videl sem, da so drugačni od večine ljudi – bolj odprti in navdušeni nad življenjem. Pogovarjali so se o svojem delu, kje so bili, kaj so doživeli in kam gredo naslednjič. Ravno nasprotno od večine služb, kjer se ljudje pritožujejo, kako je vse slabo in brez izhoda.

Sam sem bil le na krajših počitnicah in izletih po Evropi. Vedno mi je bilo tako lepo, da bi ostal dlje, če bi lahko. Občasno sem iskal po internetu možnosti za življenje v tujini. Našel sem poletno delo za študente v ZDA in po kratkem razmisleku sem se odločil, da moram iti. Rožle mi je svetoval, naj si kupim letalsko karto za eno leto in spotoma potujem po Srednji in Južni Ameriki. Ko sem začel zbirati informacije o tamkajšnjih državah, sem bil vse bolj navdušen.

Tako sem tudi storil. Vse sem uredil in napočil je čas za nove dogodivščine. Upal sem, da bom nekaj našel v tujini in tam ostal. Nisem imel želje, da bi se še kdaj vrnil. Zdelo se mi je, kot da sem že vse poskusil, a nisem našel tega, kar iščem. Tako kot v Idriji tudi v Ljubljani nisem našel ničesar zase. Spet sem hotel pustiti vse za sabo in iti naprej.

Leta 2006, ko sem imel šestindvajset let, sem odšel v tujino.

POLETNO DELO V ZDA IN POTOVANJA PO AMERIKI

Prišel sem na letališče v New Yorku in moral najti pot do majhnega kraja ob obali v New Jerseyu. Na poti sem spraševal ljudi za napotke. Eden izmed njih mi je naglas, ves navdušen, rekel: »Dobrodošel v ZDA, to je najboljša država na svetu, tukaj ti bo super!« Potem, ko sem mu povedal, da sem prvič tukaj. Takoj sem opazil, da so ljudje, s katerimi sem se zapletel v kratek pogovor, zelo odprti, sproščeni, taki kot so, brez pretvarjanja. Pogovarjali smo se, kot da bi se že dolgo poznali.

Končno sem prispel v ta turistični kraj, kamor se pridejo ljudje zabavati in sprostiti. Ob peščeni plaži je bila dvignjena sprehajalna steza iz lesa, ob kateri so bili lunapark, akvarij, restavracije, nočni klub in druge atrakcije. Spoznal sem ostale študente, največ jih je bilo iz Hrvaške, Poljske in Slovaške. Kmalu smo začeli delati po deset do dvanajst ur na dan, šest dni na teden. Spoznali smo se z Američani in se vpeljali v delo. Na začetku je izgledalo vse dobro, a po približno mesecu dela sem opazil, da je lahko še tako lep kraj, vendar ko delaš skoraj cel dan in imaš malo časa zase, je večkrat stresno in imaš vsega dovolj.

Na verandi pred veliko leseno hišo smo imeli zabave pozno v noč. Kmalu sem se naučil govoriti dokaj dobro angleško in hrvaško. Vsako soboto sem bil prost, da smo odšli skupaj v klub. Nekajkrat smo šli ven z Američani, ker so imeli avto. Bili so veseli, da so nam razkazali kraj in se bolje spoznali. Enkrat smo odšli k nekomu v hišo, igrali smo »beer pong«, imeli so jakuzi, hecali smo se, da je vse kot v filmu – tipične ameriške scene.

Večkrat sem šel s Hrvati v New York, ker je bil oddaljen le dve uri z vlakom. Kamorkoli smo šli, smo bili navdušeni nad okoljem in načinom življenja. Nekateri so rekli, da bi radi ostali dlje časa. Odšli

smo tudi v hrvaški predel v New Yorku, kjer smo se pozanimali, če obstaja kakšna možnost, da bi ostali dlje časa.

Ob zaključku poletnega dela smo imeli zabavo v klubu samo za nas, ki smo delali, s celo nočjo brezplačne pijače. Naslednji dan smo najeli hišo za eno noč in imeli velik poslovitveni žur. Vsi so imeli še največ en mesec časa za potovanje in potem so se morali vrniti domov zaradi študija. Jaz pa sem imel še osem mesecev za potovanje in se je vse skupaj šele dobro začelo.

Najprej sem odšel v New York. Najbolj zanimivo mi je bilo ogledovanje mesta; skoraj cele dneve sem hodil naokrog in si ogledal vse, kar je bilo mogoče. Nekajkrat sem preko interneta spoznal ljudi, pri katerih sem lahko bival za nekaj dni, drugače pa sem bil v hostlu.

Mislil sem, da bo zanimiva dogodivščina, če grem iz New Yorka do San Francisca z avtobusom. Na poti sem en dan prenočil v Chicagu in en teden v Las Vegasu. Cele dneve sem hodil po mestu, si ogledoval znamenitosti in spoznaval ljudi. Med hojo po ulici sem slišal kričanje nekje od zgoraj, sprva mi ni bilo jasno, kaj je to. Kasneje sem izvedel, da je zabavišni park na vrhu stolpnice – moral sem takoj gor.

V San Franciscu sem bil pri dveh puncih za nekaj dni. Rusinje nisem videl veliko, ker je delala. Američanka pa je bila prosta in sva hodila po mestu. Zvečer smo se pogovarjali in pili na ploščati strehi, kjer je bil ob sončnem zahodu čudovit razgled nad mestom.

V Los Angelesu sem bil pri zelo prijazni Azijki. Vsak dan mi je po službi poslala sporočilo, da prihaja domov, in me vprašala, kam bi rad šel. Z njenim avtom sva obiskala veliko predelov mesta. Bila je zelo prijazna in nasmejana. Nato sem šel v San Diego v hostel, kjer so bili zvečer organizirani izhodi po lokalih in karaoke. Tam sem spoznal Italijana, ki je nameraval iti v Mehiko tako kot jaz in je govoril španščino. Dogovorila sva se, da greva skupaj.

Prvo noč v Mehiki sva potovala z avtobusom. Spal sem, ko me je nenadoma močno sunilo in nekaj počilo. Nekateri so zavpili, hitro sem pogledal okoli. Sovoznik je spal, tudi šofer je zaspal za volanom – še dobro, da je samo bočno oplazil nasproti vozeči kamion. Eno okno je bilo razbito. Šofer je začel voziti hitro in nestrpno opazoval okolico. Čez nekaj časa smo morali zamenjati avtobus.

Kmalu sem potoval naprej sam, ker sem bil tako bolj svoboden. Učil sem se osnovnih besed za popotnike v španščini. Kljub pomanjkanju skupnega jezika sem se vedno vse dogovoril brez težav.

V glavnem mestu sem obiskal Teotihuakan. Med vzponom na eno od piramid sem srečal par iz Slovenije. Zvečer smo se spoznali in izmenjali izkušnje ob pivih v centru mesta. V hostlu sem spoznal veliko ljudi z vsega sveta; skupaj smo odšli na praznovanje za dan mrtvih. Glasba in hrana na pokopališču, nekateri so posedali in se spominjali umrlih. Anglež mi je rekel, da je duhoven človek in potrebuje nekaj časa zase, nato je odšel naokrog po grobovih. Takrat še nisem vedel, kaj točno pomeni »biti duhoven človek«.

Nato sem se odpravil v Cancun, kjer so bili hoteli in privatne plaže. Kratko sem raziskal mesto in se hitro odpravil v Playa del Carmen. Takoj, ko sem prispel, sem odšel na strešno teraso hostla. Razgled je bil najlepši, kar sem jih videl – palme na beli peščeni plaži in kristalno čisto morje. Pomislil sem, da bi bilo super, če bi tu lahko živel. Vse je izgledalo popolno.

Po približno treh tednih plaže, spoznavanja ljudi in okolja je postajalo vse bolj običajno. Spoznal sem Američana, ki je dolgo časa živel na Kubi in v tem predelu mehiške obale. Ni pil alkohola, govoril je špansko in italijansko, učil se je več plesov hkrati. Vedno je spoznaval ženske, eno za drugo. Nekajkrat sva obiskala kubansko živo glasbo in klube. Povabil me je na Kubo, kjer je imel stanovanje v najemu. Sprva nisem imel namena iti, a ker sva se dobro razumela, sem šel – z njim mi ni bilo nikoli dolgčas.

Kuba je zelo posebna država. Na banki se običajno čaka vsaj tri ure; lahko plačaš Kubancu, da stoji zate v vrsti. V restavraciji sem čakal skoraj eno uro na postrežbo. Manj zapraviš, če plačuješ domačinom cel večer in greš z njimi po mestu v lokalnem taksiju, kot če bi sam uporabljal turistični taksi. V enem klubu sta prišli dve ženski od zadaj in me prijeli vsaka pod eno roko. Vse ima dve ceni: za Kubance, ki zaslužijo zelo malo, je vse izjemno poceni; za turiste veliko dražje. Ena nočitev v hotelu je bila približno toliko, kolikor je kubanska povprečna plača na mesec.

Vrnil sem se v Playa del Carmen in odšel na potovanje po Gvatemali s Francozom, spoznala v glavnem mestu Mehike. On je spoznal Mehičanko in ni vedel, ali naj ostane z njo ali ne. Gvatemala je izgledala, kot da bi se vrnil daleč nazaj v preteklost, in bila je neverjetno poceni. Proti večeru sva želela s kombijem odpotovati v drugo mesto. Voznik naju je začudeno pogledal in povedal, da od večera do jutra ni prevoza, ker je preveč nevarno.

Največ se je dogajalo ob jezeru Atitlan, kjer se lahko premikaš le s čolnom na različne kraje ob velikem jezeru. Odšla sva v zelo lep kraj San Pedro. Lepi razgledi, narava, jezero, vulkan in stare, a lepe ulice s hišami vseh barv. Otroci so po ulici prodajali kruh in stisnjen pomarančni sok. Kraj je bil brez policije, kjer je bilo tudi veliko drog, vendar je bil priljubljen med upokojenci in tujci, ki so tam odpirali posle. Slišal sem, da je zaradi tega tudi raj za hipije.

Sprva sem načrtoval potovanje skozi Srednjo Ameriko, vendar sem ugotovil, da mi časovno ne bo zneslo. Zato sem iz Gvatemale odšel v Kolumbijo ravno pred novim letom. Veliko se je dogajalo – vsaj en dan v tednu sem si moral vzeti za počitek od neprestanega dnevnega ogledovanja in nočnih žurov.

Spoznal sem punco s Tajvana, skupaj sva si ogledala Cartageno, Santa Marto in moj najljubši kraj Tagango. Še preden sem najel sobo, mi je delavec že ponujal kokain. Podnevi smo se kopali in

poležavali na plaži, zvečer pa posedali ob ognju, kjer je en domačin igral kitaro, medtem ko so mu turisti prinašali viski in kokain.

Z napol razbitim avtobusom sem imel nočno vožnjo v Venezuelo, kar se je izkazalo za najbolj nevarno potovanje doslej. Bila sva samo dva tujca, večina ljudi pa je delovala sumljivo. Vsake toliko časa smo morali izstopiti na vojaških zaporah za pregled prtljage in potnih listov. Celo noč sva budno opazovala dogajanje okoli. Čutil sem, da je bilo to potovanje velika napaka, a na srečo se je vse dobro izteklo.

V Meridi sem se povzpел na najvišjo in najdaljšo gondolo na svetu. Pred odhodom v Brazilijo je bila nedelja, vse banke so bile zaprte in nisem mogel dvigniti denarja na bankomatu. Zagledal sem nekoga z majhno punčko v rokah in ga vprašal za pomoč. Ko je videl, da denarja ni mogoče dvigniti, mi je ponudil, da prespim pri njem, in me naslednji dan peljal na banko. Imel je ženo, sina in hčerko. Vsi so bili zelo veseli, da smo se spoznali, naslednji dan pa smo se poslovili na avtobusni postaji.

Vedno bolj sem rad spoznaval lokalne ljudi in lokalne predele mesta ter se vse bolj izogibal turističnim območjem. Veliko turistov pride za nekaj tednov, a nikoli ne spozna pristnega lokalnega življenja, ker preživijo čas na majhnem, umetno ustvarjenem območju, ki pritegne turiste. Minilo je sedem mesecev intenzivnega potovanja, v tem času se mi je zgodilo več stvari kot prej v celem življenju. Postal sem odvisen od stalnega doživljanja novih izkušenj. Včasih sem si želel, da bi bil lahko z mano tudi kdo od bližnjih, da bi videl in doživel to, kar sem jaz.

Med vožnjo z avtobusom v Brazilijo sem spoznal Matthewa iz Irske. Bila sva edina tujca na avtobusu, šla sva v Manaus in se začela družiti. Podnevi sva posedala po barih na ulici, spoznavala lokalne ljudi, zvečer pa sva se družila na zabavah. Najbolj zanimivo je bilo, da so me punce pogosto ustavile kar na ulici ali same prisedle v baru – bile so prijazne in odprte za druženje. Tega še nikoli nisem doživel.

Skoraj ni bilo mogoče, da bi mlad tujec šel zvečer ven in ne spoznal punce. Komaj sem se naučil nekaj španščine in že sem se moral začeti učiti portugalščino. Novi jeziki so na začetku čudni, a s časom postajajo lažji. Domačini so vedno zelo veseli, ko slišijo tujce govoriti njihov jezik.

Bil je zadnji večer za Matthewa in, kot ponavadi, sva šla na zabavo. Sredi noči sva se poslavljala na ulici, opazil sem, da ga nekaj teži. Nato mi je zaupal, da je na obali v Venezueli spoznal Johna iz Irske, ki mu je ponudil delo. Dal mu je denar in ga napotil v Manaus, kjer je dobil nalogo, da prenese diamante v New York. Obljubili so mu dobro plačilo, vendar se je zavedal, da je to zelo nevarno. Pogledal me je, kot da bi želel slišati moje mnenje. Rekel sem mu, naj stori, kar želi. V istem trenutku sem pomislil, da imam samo še en mesec do povratka in ne več veliko denarja. Zadnje, kar bi rad, je bilo, da bi se vrnil v dolgočasno staro življenje. Rekel sem: »Ko prideš v New York, mi sporoči, kako je bilo; če se ti vse dobro izide, grem tudi jaz.« Tako sva se dogovorila in se poslovila.

Odšel sem na tridnevno potovanje z ladjo po Amazonki in nato v Salvador. Preko interneta sem spoznal Fatimo, ki mi je ponudila, da lahko za en teden ostanem pri njej in njeni mami. Šele ko sva se srečala na avtobusni postaji, mi je povedala, da živi v favelah. Sprva sem mislil, da so favele nevarne za tujce, a mi je razložila, da niso vse. Nato sem spoznal Flavia, ki me je zvečer povabil na tradicionalno brazilsko hrano. Preživel sem dan z njim, njegovo sestro, ki je bila model, in njeno prijateljico. Bili so zelo prijazni; odšli smo na sprehod po mestu in na plažo.

Vmes sem prejel sporočilo od Matthewa – vse je bilo v redu in kmalu bo spet v Manausu. Dal mi je kontakt ljudi, za katere je delal. Preko interneta sem vse uredil in se odpravil nazaj v Manaus. To je bilo dva tedna pred mojim povratnim letom, na katerega nisem šel, in eno leto po odhodu iz Slovenije. Dobil sem navodilo, naj grem v hotel, kjer sem včasih uporabljal internet, ker je bilo prijetno in hladno. Tam sem zagledal moškega v črni obleki in črnimi očali, ki

je na prvi pogled spominjal na mafijca iz kartela. Dal mi je velik črn potovalni kovček, ki je bil že prazen zelo težak, skupaj z avionsko karto in denarjem za pot. Z mirnim glasom mi je rekel, naj me ne skbi, ker bo vse v redu.

Kmalu se je izkazalo, da je bilo vse prej kot v redu. Že na letališču v Sao Paulu so me ustavili in pregledali potni list. Bilo je sumljivo, ker sem imel povratno karto iz Brazilije v Kanado za dva tedna. Na letališču v Torontu so me znova izprašali, hoteli so videti rezervacijo hotela in telefonske številke od znancev v Kanadi. Spraševali so me, kam grem in kaj bom počel. Bil sem nervozen, a sem skušal sproščeno odgovarjati, kar je na koncu delovalo – spustili so me naprej.

Bilo je sončno jutro in moral sem poiskati taksi za avtobus proti New Yorku. Zvečer smo prispeli do meje ZDA, kjer je bila še zadnja kontrola. Uslužbenka mi je povedala, da ne morem ponovno vstopiti, ker se nisem vrnil v svojo državo po prejšnjem vstopu. Spraševala me je, zakaj grem v ZDA isti dan, ko sem prišel iz Kanade. Rekel sem, da tega nisem vedel in da sem prišel obiskati prijatelje. Z malo jeznim glasom mi je ponavljala vprašanja. Nisem imel kaj več za povedati, zato sem jo samo gledal in kar naenkrat me je spustila naprej.

Pred izhodnimi vrati sta bila policaja. Moški si je nadel rokavice, ženska je le opazovala, nad njima pa sem opazil kamero. Srčni utrip mi je poskočil, ko so pregledovali kovček. Matthew mi je dal nasvete, ki jih je dobil od Johna. Policaj se je zamotil z darili, ki sem jih kupil na trgu v Manausu, a je natančno pretipal stene kovčka, kjer je bila vgrajena dvojna stena z robo. Ko me je spustil naprej, sem bil olajšan. Šofer me je nasmejan vprašal, če so mi našli travo, na kar sem mu odvrnil, da sem imel kokain, in skupaj sva se smejala. Končno sem se sprostil na avtobusu, v upanju, da je vse stresno za menoj.

Še zadnja naloga je bila, da zamenjam kovček z denarjem v dobrem hotelu. Prišel sem na recepcijo na Times Squaru in sporočil, kje sem. Čez nekaj časa sem opazil žensko, ki je izstopala – blondinko z belim obrazom in rdečimi ustnicami, oblečeno v črn krznen plašč, sedela je sredi recepcije na velikem kavču. Bližal se je večer in me ogovorila. Predstavila se je kot Kelly iz Miamija. Imela je težave pri osebi, pri kateri je živela, zato je prišla v New York k prijateljici, ki ji ni odgovorila. Rekla je, da nima dovolj denarja in me vprašala, če lahko prespi v moji sobi ter koliko dni bom v hotelu.

Kako me je našla ob najbolj neprimernem času, sem se spraševal. Vedel sem, da ni dobro, a nisem mogel reči ne. Nisem vedel, ali je vse res, kar je povedala, a na prvi vtis se mi je zdela iskrena. Ko je bil že večer, je nekdo potrkal na vrata. Oba sva planila v paniko; Kelly se je skrila na WC, jaz sem odprl vrata in zagledal visokega moškega v obleki. Po obrazu se mi je zdel malo sumljiv – pomislil sem, da je on. Z močnim glasom mi je rekel, da me nekdo čaka v recepciji. Zaprl sem vrata in nervozno rekel Kelly: »Pojdi ven za kratek čas, moram nekaj urediti.« Vzela je plašč in zapustila sobo.

V trenutku sem odstranil vse stvari iz kovčka in odšel v recepcijo. Ko sem obrnil pogled po prostoru, sem slišal močan glas: »Zdravo, že dolgo časa te nisem videl, kako si?« Po videzu je bil kot prijazen italijanski mafijec s pico v roki. Smejal se je, obnašal, kot da se pozna že celo življenje. Nasmejana sva si podala roke, povedal mi je, da mu je mama naredila pico. Nato sva se usedla v njegov avto, kjer mi je pokazal velik šop dolarskih bankovcev. Ustavila sva se v trgovini, kjer mi je kupil paket piv, nato pa me odložil pred hotelom.

Vrnil sem se v sobo, Kelly je vprašala, če je vse v redu, ker me ni bilo dolgo. Rekel sem, naj ne skrbi, da je vse v redu. Končno sem lahko proslavil s pivom in pico, vesel in zadovoljen. Kelly mi je povedala svojo zgodbo – ukvarjala se je s petjem, njeni starši pa z njo niso lepo ravnali. Rekla je: »Imeli so zlato jamo, vendar tega niso vedeli.« Nekateri so ji obljubili pomoč pri karieri, a so jo

izkoristili. Zjutraj sva šla na zajtrk, dal sem ji nekaj denarja in se odjavil iz hotela v upanju, da bo našla svojo prijateljico.

Samo, da se je vse dobro izteklo. Spet sem se počutil svobodno, da lahko grem naprej, kamor hočem. Dobil sem sporočilo od Matthewa, da pride čez nekaj dni ponovno v New York. Nisem mogel verjeti, da bo to naredil že drugič v tako kratkem času.

Medtem sem si ogledal v živo svojo prvo NBA tekmo – želja, ki sem jo imel še iz časov, ko sem treniral košarko. Dobil sem se z Jeannine, ki sva se spoznala v klubu, kjer sem delal v New Jerseyu. Dal sem ji nekaj stvari iz Manausa, ki sem jih kupil za pregled kovčka. Z njenimi sodelavci smo igrali biljard, zvečer pa sva šla na pivo in se dolgo pogovarjala.

Matthew je prispel in sem ga obiskal v njegovem hotelu. Razveselila sva se ponovnega srečanja in uspešne poti. Povedal sem mu o vseh težavah, ki sem jih imel na poti. Mislil sem si, da je šlo pri njem vse gladko, ker mi je pisal, da je bilo vse v redu. Vendar je rekel, da je vedno tako. Odšla sva na tekmo za bejzbol in zvečer na zabavo. Za žuranje sem zapravil preveč, drugje pa sem bil bolj varčen, da sem lahko dlje potoval.

Matthew je rekel, da bi rad napisal knjigo o vsem tem in bi jo pisal celo zastonj, saj so to posebne dogodivščine – skoraj kot v filmu. John mu je večkrat rekel v šali, da je James Bond. Jaz ga še nisem spoznal, Matthew pa mi je povedal, da je v redu človek, vendar paranoičen in včasih težak za poslušati, ko se ga napije.

Potem sva se vsak posebej vrnila v Manaus. Za tri dni sem odšel na turo v amazonsko džunglo z lokalnim vodičem. Ponoči sva s čolnom veslala med drevesi, kjer je bila voda visoka skoraj do polovice debel. Vodič je imel svetilko na glavi, jaz pa sem sedel zadaj in upal, da bova našla pot ven. Naenkrat mi je rekel, naj ostanem v čolnu. Počasi je hodil v vodi stran, nato pa sem zaslišal hrup. Ko se je vrnil,

je v rokah držal majhnega kajmana – tam mu pravijo jacaré. Prespala sva v visečih mrežah nad vodo.

Vprašal sem ga, zakaj nima kompasa in kako se lahko znajde, saj je bilo vse videti enako. Zasmel se je in rekel, da ima kompas v glavi. Kasneje mi je povedal, da so imeli kar dve leti in pol služenja vojaškega roka v gozdu.

Nato sem prvič srečal Johna in z njim preživel nekaj časa. Sprva je bil zelo resen, njegovo razmišljanje pa usmerjeno samo v ilegalne stvari. Imel je veliko znanja o tem, kako se preživljati na tak način. Med drugim mi je povedal, da prenašamo kokain in ne diamantov, kot sem mislil prej. Kovčki so bili tako težki, da mi je hitro postalo jasno. Rekel mi je tudi, naj mi nikoli ne pride na pamet, da bi jim ukradel kovček z drogo in ga prodal sam, saj bi me našli in ubili. Nikoli nisem razmišljal o tem, a ko sem ga poslušal, mi je postalo jasno, da imam opravka z nevarnimi ljudmi.

Mamljivo je bilo – nekaj dni stresa za pol leta do enega leta potovanja. Denar te hitro zavede. Enkrat sem ga slikal za šalo, ko sva bila na pivu, pa mi je takoj rekel, naj izbrišem sliko, ker noče biti na nobeni fotografiji. Vedno je opazoval okolico. Večkrat mi je pokazal ljudi in rekel: »Poglej tega, on je detektiv.« Govoril je, da ima sovražnike, ki vedo, kaj dela, celo da ga nekdo hoče ubiti – a se jih ni bal. Nisem vedel, ali naj ga jemljem resno ali ne. Bil je v tem poslu že petnajst let, sam pa sem videl, kakšne posledice ima to na njegovo življenje.

Matthew se je kmalu vrnil s poti. Kot vedno sva hodila na zabave, posedala po gostilnah na ulicah in spoznavala ljudi. Ko sem mu povedal o moji izkušnji z Johnom, se je zasmel. Tudi on ni želel preživeti preveč časa v njegovi družbi. Pritrdil mi je, da je jasno, da prenašamo kokain in ne diamante. Tako pravijo le zato, da lažje dobijo ljudi za to delo.

John je bil pri njih na obisku v Kolumbiji in jih pozna, saj je dolgo v poslu. V resnici pa vse poteka prek mreže ljudi – vsak ima svojo nalogo in se osebno ne poznajo. Vse gre preko interneta in mobilnih telefonov. Če koga ujamejo, ne more izdati nikogar, ker ima le številko, ki se redno menja, in e-pošto, ki je prav tako ne moreš izslediti.

Odločila sva se, da greva še enkrat na pot in nato domov za kratek čas. Matthew je dobil let Manaus–Lima–Barcelona, jaz pa Manaus–Lizbona–Nica–Barcelona. Zadnji dan pred odhodom sem šel kot ponavadi v hotel v centru Manausa na internet. V preddverju je bil velik udoben fotelj, hladno in tiho vzdušje. Kot že nekajkrat prej sem opazil zelo lepo žensko z dolgimi črnimi lasmi, ki je v hotelu delala v trgovini z dragimi kamni in nakitom.

Začela sva se pogovarjati. Hitro sem videl, da je naravna in prijazna. Rekla je, da me je John omenil, ko je kupoval smaragde, in da me je večkrat opazila, ko sem prihajal na internet. Povedal sem ji, da imam let pozno ponoči, a da bom kmalu nazaj, ker mi je Brazilija najboljša država, kar sem jih obiskal. Na moje presenečenje je rekla, da lahko greva zvečer ven in da me nato odpelje na letališče.

Bil sem izjemno vesel in hkrati sem se spraševal, zakaj se mi najboljše stvari zgodijo vedno zadnji dan. Prišla me je iskat z avtom, odložil sem kovček v prtljažnik in z nelagodjem pomislil, da je bolje, da ne ve, s čim se ukvarjam. Šla sva na pico, se dolgo pogovarjala, potem pa v njen najljubši rock klub. Zvečer sva se odpeljala na parkirišče pred letališčem. Poslovila sva se z obljubo, da se kmalu spet vidiva.

Po dolgem potovanju sem z nekaj težavami – kot ponavadi – prispel v Barcelono. Poiskal sem hotel in opravil zamenjavo. Matthew je prišel nekaj dni kasneje. Bil je začetek poletja. Na plaži sva spila steklenico šampanjca in si pripovedovala, kaj se nama je dogajalo. Matthew mi je povedal, da so Johna ujeli v Argentini in da je v zaporu. Novica naju je pretresla.

Matthew je rekel, da mu je nekdo od sorodnikov svetoval naj preneha, ker se dobi veliko let zapora. Tudi sam je trdil, da ne bo več delal tega. Jaz pa mu nisem povsem verjel. Vedno si rečeš: zdaj imam denar, to je bilo zadnjič. A ko ga porabiš, se zlahka odločiš za še eno pot. Tako se navadiš na ta življenjski stil. Težko je izstopiti, saj v nekaj dneh zaslužiš toliko kot v enem letu dela.

Nekaj dni sva hodila po zabavah, nato pa sva se poslovila in od takrat Matthewa nisem več videl. V Barceloni sem obiskal Franka s Sardinije, ki sem ga spoznal v Playi del Carmen. Živel je z Mehičanom in Maksom iz Rusije. Ostal sem en teden – ponoči smo pili na ulici, kot je tam običaj, nato odšli v klub, čez dan pa na plažo in raziskovali mesto.

Barcelona mi je bila zelo všeč, zato sem se odločil, da se vrnem. Najraje bi odšel takoj nazaj v Brazilijo, a sem moral počakati več mesecev zaradi omejitve bivanja. Ob prihodu domov sem čutil, da sem se zelo spremenil. Zdelo se mi je, da je cel svet odprt, ničesar me ni bilo več strah. Ostati v Sloveniji ni bilo mogoče.

Veliko sem razmišljal o Karli, Braziliji in potovanjih. Rad sem se srečal s prijatelji, a sem hitro želel spet naprej. Spomnil sem se sodelavke iz Ljubljane, ki mi je povedala, da je bila s hčerko nekaj mesecev v Buenos Airesu. Hči se je nato preselila tja, ona pa je rekla, da ji je po tej izkušnji težko živeti v Sloveniji, saj se vedno spominja tamkajšnjega življenja. Zdaj sem jo lahko res razumel.

Vrnitev v Barcelono je bila prava odločitev. Najel sem sobo za tri mesece. Ker so bili sostanovalci študenti in so ravno odšli na počitnice, sem imel celo stanovanje zase. Podnevi sem hodil na plažo, v bazen, fitness, savno in občasno koga spoznal. Rad sem šel na tržnico po sadje in zelenjavo ter si kaj skuhal. Vikende sem preživel s Frankom in občasno tudi z Maksom.

Tedni so minevali, življenje je postajalo enolično – ni bilo več tistih močnih doživetij kot na potovanjih. Za delo se nisem preveč

zanimal, ker sem hitro videl, da je zelo težko kaj najti. Španščine pa nisem obvladal, ker sem se vedno pogovarjal v angleščini.

Po treh mesecih v Barceloni sem se vrnil v Brazilijo. Na letališču v Fortalezi sem spoznal moškega in dve ženski iz Nemčije. Bilo je že pozno zvečer in dogovorili smo se, da poiščemo sobo za prenočitev ter si razdelimo stroške. Dobili smo sobo in odšli na večerjo. Spet je bilo lepo občutiti brazilsko vzdušje.

Prišli so na počitnice v Jericoacoaro, saj je eden najlepših krajev in pravi raj za surferje. Navdušili so me, zato sem se odločil, da grem z njimi. Zjutraj smo se odpravili na poseben avtobus za vožnjo po flumu. Na poti smo videli le bugije in peščene sipine. Prispeli smo v to majhno, a čudovito vas. Zvečer smo se zbrali na peščenem hribu, kjer so vsi ploskali ob sončnem zahodu. Samo v Braziliji sem videl tudi, da ljudje zaploskajo, ko avion pristane. Nato smo si ogledali kapoeiro, dokler se ni stemnilo.

Zvečer smo pogosto odšli na večerjo in ob stojnicah na plaži popili kakšno pijačo. Noči so imele romantično vzdušje. Ob peščenih cestah so stale majhne hiške, na mizah so gorele sveče, v zraku pa so se mešali morski vonj in brazilska glasba. Večkrat so nas Brazilke učile plesati, Brazilci pa turistke.

Najel sem bungalov ob morju in večkrat srečal lastnika, ko se je vračal z ulova rib. Rekel je, da ima barko in da hodijo loviti vsak dan. Zdelo se mi je zanimivo, zato sem se enkrat pridružil, ko sem uspel vstati zgodaj. Bila je srednje velika ladja, jadra pa so bila sešita iz kosov blaga različnih barv. Ko smo zapluli v večje valove, nas je začelo premetavati, voda pa nas je škropila z vseh strani. Takoj sem pomislil, zakaj nisem raje ostal na obali. Rekli so mi, naj se močno držim. Eden je ves čas zlival vodo iz barke, druga dva pa sta pobirala mrežo iz morja. Ulovili so le nekaj rib, a so bili zadovoljni.

Potem sem se vrnil v Manaus, kjer me je Karla pričakala na letališču. Oba sva bila zelo vesela, da sva se spet srečala. Živela je skupaj s

sestro, delala in študirala, njen cilj pa je bil, da bi k njima prišla tudi mama in brat iz okolice Salvadorja, kjer so prej vsi živeli. Ob koncih tedna sva pogosto odšla na kakšen lep kraj ob reki Amazonki, kamor so ljudje radi prihajali počivat. Enkrat sva obiskala kraj, kjer sva plavala z delfini in jih hranila z ribami.

Spoznala sva Oliverja iz Nemčije, ki je kupoval različne naravne produkte iz Amazonije in jih prodajal v Nemčiji. Hubert, prav tako Nemec, je imel guest house in bil poročen z Brazilko Rito. Večkrat smo se zvečer družili pri njemu. Obiskal sem tudi ženo od Johna. Prodala je že veliko stvari, da mu je lahko pošiljala denar in najela dobre odvetnike. Zapor v Srednji in Južni Ameriki je zelo nevaren za tujce, pogoji so zelo slabi, zato je delala na tem, da bi ga čim prej premestili v zapor na Irsko.

Minilo je pol leta in zapravl sem že skoraj ves denar. Občasno sem razmišljal, kaj bi lahko delal, a nisem našel rešitve. Povedal sem Karli, kaj počnem. Zdelo se mi je, da nimam izbire, saj nisem poznal nobenega drugega dela tam. Včasih sem celo rekel, da mi je vseeno, če grem v zapor, a bi to bil večji problem za moje starše in Karlo, če bi se res zgodilo.

Tokrat so mi rekli, da bom šel iz Bolivije. Videlo se je, da veliko turistov prihaja tja prav zaradi kokaina, ker je čist in zelo poceni. Zvečer sem šel ven s taksijem, voznik pa je imel polno vrečko kokinih listov in mi jih ponujal. Rekel je, da so dobri za žvečenje, ker ponoči ne zaspi.

V hotel sta prišla dva Bolivijca, ki nista govorila angleško. Prinesla sta mi kovček in denar za pot ter za letalsko karto. Šel sem v turistično agencijo in kupil karto za Madrid. Moja zadnja postaja je bila spet Barcelona. Malo pred odhodom sem odšel na večerjo v dobro restavracijo, ki so mi jo priporočili. Sedel sem sam za veliko mizo, v ozadju pa je igrala prijetna glasba. Med večerjo sem dobil močan preblisk, da je to moja zadnja večerja na prostosti. Videl sem vizijo, da se mi tokrat ne bo izšlo in da bom šel v zapor.

Takoj sem si razlagal, da so to samo strahovi in dvomi, vendar tega občutka pri prejšnjih potovanjih nisem imel. Bil sem v zaporniški celici, kjer je varnostnik z udarci pendreka tolkel po rešetkah. V teh sanjah sem se prebudil na letalu. Vedel sem, da nekaj ni v redu, a si nisem hotel priznati, ker nisem videl izhoda. Rekel sem si, da se mi samo dozdeva in da bo vse v redu.

Na letališču v Madridu sem prišel do prostora, kjer se pobira prtljaga s traku. Od daleč sem zagledal svoj kovček, a ne vem zakaj nisem šel ponj. Nekaj trenutkov kasneje ga je delavec vzel in ga skozi majhno okence v steni odložil na stran, medtem ko sta se dva uslužbenca jezila nanj. Zaradi nervoze se sploh nisem zavedal, da moj kovček ne bi smel biti tam, saj sem imel povezan let v Barcelono. To je bilo že preveč očitno, da nekaj ni v redu.

Odločil sem se, da kovček pustim tam, grem domov in sporočim, kaj se je zgodilo. Bila je noč, velika steklena vrata so se odprla in stopil sem na hladen zrak. Hotel sem iti proti avtobusu, a v istem trenutku sem dobil še tretjo vizijo – da ne smem domov, da se moram vrniti, ne glede na to, kaj se bo zgodilo.

Zato sem se vrnil in počakal na let za Barcelono. Pred vkrcanjem sem dal potni list s karto stevardesi, ona pa ga je predala starejšemu moškemu s sivimi lasmi in ženski srednjih let v civilu. Pokazal mi je značko – bila sta detektiva. Rekel je, naj grem z njima. Odpeljali smo se na policijsko postajo na letališču. Obvladoval sem vznemirjenje in strah v sebi.

Sedel sem na stol, moški pa je po kratkem pogovoru zapičil nož v kovček in mi ga pokazal, da sem videl belo konico. Nato so pred menoj razrezali kovček, stehali kokain – 5 kilogramov in vse poslikali. Noč sem preživel sam v celici, pod močno lučjo. Skoraj nisem mogel zaspati. Nisem verjel, da se mi to dogaja, upal sem, da samo sanjam. Bil sem v nekakšnem meglenem, praznem stanju, da nisem mogel niti razmišljati.

ŽIVLJENJE V ZAPORU

Iz vroče Brazilije sem prišel v zapor točno za božič brez zimskih oblačil. Zelo malo ljudi je govorilo angleško, z mojim skromnim znanjem španščine sem bil zelo omejen za pogovor tako z zaporniki kot uslužbenci. Vse sobe so imele dve postelji. Stanoval sem z mlajšim Špancem, ki je imel televizijo v sobi. Ni mi bilo do gledanja, tudi razumel nisem dosti. Razmišljal sem o vseh mogočih stvareh. Prva dva tedna sta bila tak šok za telo in pamet, da hrana ni imela okusa in nisem bil lačen.

Spoznal sem Mariusa iz Romunije, najbolj prijazen je bil od vseh in še angleško je govoril. Takoj sva postala najboljša prijatelja, se veliko družila in si pomagala. Na srečo mi detektivka ni vzela denarja, kot se to običajno stori. V pisarni sem položil denar na račun in kupoval s kartico, ki so mi jo dali.

Marius mi je razložil vse, kar sem moral vedeti za življenje v zaporu in prevajal, kadar sem se moral pogovarjati z uslužbenci. Španščino je govoril dobro, ni pa imel denarja, tako da sem mu z veseljem kupoval kavo. Ljudje so prodajali oblačila za cigarete in telefonske kartice, kar je bil denar v zaporu.

Enega jutra sva sedela na klopi in si povedala najini zgodbi. Rekel mi je: »Zapor je kot ena vmesna postaja med življenjem na prostosti in grobom.« Oba sva videla, kako se lahko življenje nenadno spremeni. Vsi ljudje, s katerimi se družiš, in vse stvari, ki si jih rad delal zunaj, v trenutku izginejo.

Spoznal sem Angleža in ga vprašal, koliko let je že tukaj. Rekel je tri leta. Zdelo se mi je ogromno, mislil sem si, da se mora vsakemu, ki preživi več let v zaporu, to nekako negativno poznati. Vprašal sem ga, kako se počuti. Zasmel se je in rekel, da v redu. Vedel je, kakšne napačne predsodke imajo ljudje, ki pridejo v zapor.

Na začetku smo vsi novi spraševali: Koliko časa si že notri? Kaj je bilo? Koliko let misliš, da bom dobil? Večkrat sem slišal, da je za večjo količino kokaina najmanj devet let in da odsediš najmanj šest let z dobrim obnašanjem. Nisem hotel verjeti, da bi lahko ostal toliko časa. Mislil sem si, da obstaja kakšna možnost, da pridem prej ven.

Prišel me je obiskat moj odvetnik. Hotel me je malo potolažiti in mi je našteval, kaj vse lahko delam notri. Rekel je, da je v Španiji boljši zapor kot v drugih državah po Evropi, kaj šele v Južni Ameriki. Jaz sem mu rekel, da me ne zanima, kaj vse je tukaj, naj mi raje pomaga priti ven čimprej.

Začel sem hoditi v fitnes in spoznavati druge ljudi. V sobi smo bili od večera do jutra in popoldne par ur kot počitek po kosilu. Drugače smo bili spodaj v velikem prostoru s televizijo in zunaj, kjer je bil prostor v velikosti majhnega igrišča za nogomet. Igrali smo lahko namizni tenis, šah in podobne igre. Vsi smo bili oblečeni v svojih oblekah.

Marius je bil večkrat depresiven. Govoril je, da se raje ubije, kot da preživi toliko let v zaporu, da ni vredno živeti tako. Jaz nisem nikoli pomislil na kaj takega niti nisem slišal nikogar drugega, da bi tako govoril. Vedno sem ga poizkušal malo pomiriti, vendar ni kaj dosti pomagalo.

Minil je kakšen mesec, da sem se malo navadil, in kar naenkrat sem izvedel, da moram iti še isti dan v drug zapor. Žal mi je bilo, da sem se moral posloviti od Mariusa in še od nekaj drugih, ki so bili zelo vredni. Malo sem bil vznemirjen, da ne grem v kakšen slabši zapor. Odšli smo v posebno predelan avtobus za zapornike.

Prispeli smo v drug zapor, ki je bil predvsem za tujce. Bilo je štirinajst ločenih modulov, ki so zgledali kot stanovanjski bloki z rešetkami na oknih. Poslali so me v preventivni modul. Tam smo bili vsi, ki še nismo bili obsojeni. Izgledalo je veliko bolj umirjeno

kot prej. Izvedel sem, da mora iti vsak na sojenje po največ dveh letih, običajno pa traja okrog enega leta.

Spoznal sem Otmana iz Malezije. Imela sva podobno zgodbo in prišla v zapor z nekaj dni razmaka. Rekel mi je, da je to samo življenjska preizkušnja, kar se mi je zdelo smiselno.

Sobo sem si delil s starejšim Špancem. Sam sebi se je večkrat smejal in rolal cigarete ponoči. Gledal je televizijo in skorajda nič govoril. Bil je umirjen, ni ga zanimalo, kaj delam, samo da ga ne motim. Videl sem ga včasih igrati namizni tenis, drugače je pa sam posedal naokoli. Kasneje sem izvedel, da je bil brezdomec in je zanalašč nekaj naredil, da je prišel v zapor, kjer ima vsaj streho nad glavo in zastonj hrano.

Začel sem hoditi v šolo španščine, ki je bila obvezna za vse. Imeli smo zanimivega mlajšega učitelja, ki je poleg učenja govoril z nami o čemerkoli, kar nas je zanimalo. Eden od Nizozemcev ga je celo učil, kako se goji travo doma.

Občasno sem hodil dvigovat uteži v našem modulu in se pridružil nekaj Kolumbijcem, ki so trenirali že več časa. Eden izmed njih je bil zadolžen za fitnes, poleg tega je imel posel z vodko. Kupil je sadje iz kuhinje in sladkor iz majhne trgovine v modulu. Potem je plačal drugim, da so iz tega naredili vino v svoji sobi in ga prekuhali v vodko.

Spoznal sem Richarda, Patrika in še dva Nizozemca. Skupaj smo včasih za vikend, ko je bilo vse bolj umirjeno, kupili liter vodke, jo zmešali s sokom in pili zunaj na soncu. Izvedel sem, da se prodajajo tudi droge in mobiji.

Richard je bil flegmatik, za nobeno stvar se ni sekiral, veliko se je hecal in smejal. Ostali Nizozemci so se večkrat pritoževali in niso bili tako pozitivni, zato sem se najraje družil z njim.

Potem je bil Dave iz ZDA, ki je imel starše iz Puerto Rica. Edini od nas je govoril španščino. Zjutraj smo največkrat igrali karte. Dave je bil vedno najglasnejši, tudi on se je rad šalil in smejal zelo na glas.

Spoznal sem nekaj ljudi iz Nigerije in Senegala, ker so govorili angleško. Ivota iz Bulgarije, ki je igral karte za denar. Plačeval je drugim, da so mu nosili kavo in prali obleke.

Spoprijateljil sem se z Brazilci, ker sem imel punco od tam in sem govoril malo portugalščine. Dvakrat na teden smo odšli v telovadnico. Z Otmanom sem igral squash, odbojko ali dvigoval uteži.

V zaporu še zdaleč ni bilo tako kot v filmih. Sem in tja je bil kak manjši pretep ali kreganje. Nikoli nisem imel večjih problemov z nikomer. Do pretepa je prišlo le, če je nekdo iskal probleme ali ni vrnil denarja. Tudi za to so se bili pripravljene stepsti samo nekateri.

Enkrat sem videl pretep celo za uteži v fitnesu. Največkrat je bilo zjutraj, ko so ljudje najbolj občutljivi. Videl sem, da so zjutraj na zajtrku zatopljeni v svoje misli, potem čez dan, ko so aktivnosti in druženje, pa je drugačno vzdušje.

Kadar so bile nogometne tekme, so nekateri hodili z zastavami in se drli kot navijači. Zvečer, ko je bila tekma, je bilo za vsak gol razbijanje po vratih in dretje skozi okna. Nekateri so stavili pakete cigaretov in se še dneve po tekmah živcirali, drugi pa proslavljali.

Izvedel sem, da je kazen do ene kile kokaina od tri do devet let in kar je več, je od devet do dvanajst let. Slišal sem, da ti lahko plačan odvetnik bolj pomaga kot državni. Nekaterim so plačani odvetniki obljubili, da jim lahko pomagajo dobiti manjšo kazen.

Naslednjič, ko me je obiskal moj odvetnik, sem ga vprašal: »Koliko ti moram plačati in kaj lahko narediš?« Bil je eden izmed zelo redkih poštenih odvetnikov. Rekel mi je: »Ni važno, če mi plačaš tisoče evrov ali nič, boš dobil isto kazen od devet do dvanajst let.«

Nisem se mogel sprijazniti s tem. Drugačne zgodbe sem slišal od nekaterih, ki so plačali odvetnikom od tri do pet tisoč evrov, ker so jim obljubili, da jim bodo pomagali. Kasneje sem spoznal, da je imel moj odvetnik prav. Dobili so enako kazen in po obsodbi njihovih odvetnikov niso več slišali.

Nekdo gre že za nekaj gramov kokaina za tri leta v zapor. Nekateri odvetniki z lažnim obljubljanjem vzamejo na tisoče evrov po človeku, ki ne pozna zakonov, pa ni važno. Nekdo mi je rekel, da obstajajo sodniki, ki zvečer potegnejo črto kokaina in te naslednji dan obsodijo za kokain.

V zaporu obstaja tudi zelo resnična šala, da so vsi zaporniki nedolžni, ker jih večina ne prizna, da so sami krivi, ampak raje krivijo druge.

Po enajstih mesecih sem odšel na sodišče v Madrid za en mesec. Spoznal sem dva prijazna Bolivijca, pogosto sta nosila s seboj majhno Sveto pismo. Juan mi je povedal zgodbo o nekom, ki se je postil v zaporu. Malo pred njegovim sojenjem je naredil suhi post za en teden. Na sodišču je bil njegov primer zavržen in je bil prost.

Kar naj bi Bog naredil skozi druge ljudi kot odgovor na njegov post in molitev. Povedal mi je tudi o nekem pastorju, da več kot deset let ne je od sedmih zjutraj do sedmih zvečer in doživlja čudeže od Boga. Nisem dosti razumel. Rekel mi je, da moraš imeti željo, ki jo poveš Bogu, in se postiš, da se to uresniči. Sam si določiš način in dolžino posta.

Odločil sem se, da naredim prvi sedem dnevni vodni post, da bi mi Bog pomagal priti prej ven iz zapora. Štiri dni sem zdržal in potem sem se počutil tako slabo fizično in mentalno, da sem začel jesti. Nisem popolnoma verjel, da bi se to res lahko zgodilo, vendar sem probal. Nekdo mi je rekel: »Če rečeš Bogu, koliko dni se boš postil, in potem ne zdržiš, te bo Bog kaznoval.«

Sama izkušnja med postom je bila nekaj zelo posebnega. Medtem, ko so vsi zajtrkovali, sem sedel zunaj na igrišču ob jasnem sončnem jutru. Bil sem v nenavadno zadovoljnem in mirnem stanju, bolj izostreno sem občutil okolico. Po nekaj dneh pa sem postal šibek in imel glavobol. Ta nasprotna stanja so se večkrat izmenjavala skozi dan.

Skoraj vsak dan smo telovadili na igrišču ob glasni latinoameriški glasbi. Hodili smo v krogu na igrišču in se pogovarjali, igrali namizni tenis ali posedali naokrog. Spoznal sem veliko zanimivih ljudi in njihovih zgodb.

Odvetnik mi je rekel, da se lahko dogovori s tožilcem. Če priznam, da je droga moja, mi bodo dali minimalno kazen devet let. Drugače mi lahko dajo devet ali več. Sprejel sem njegovo ponudbo in dobil devet let, kar je pomenilo šest let z dobrim obnašanjem.

Ko sem se vrnil nazaj, so me premestili v modul spoštovanja, kjer so bili samo tisti, ki niso bili nikoli kaznovani v zaporu in so si želeli iti v ta modul. Tam je bilo bolj podobno domu v srednji šoli kot pa zaporu. Že za najmanjši problem te lahko premestijo v drug modul.

Po enem letu učenja španščine v šoli sem govoril že skoraj tako dobro kot angleško. Imeli smo katalog knjig za sposojanje iz knjižnice. Pregledal sem ga in odkril nekaj knjig na temo življenja po smrti, kar se mi je zdela najbolj zanimiva tema od vsega, kar so imeli.

Argentinec je bil zadolžen, da je prinesel in pobiral knjige. Rekel mi je, da sem čuden, ker berem take knjige. Dvigoval sem uteži skoraj vsak dan. Aktivnosti in druženje mi je zelo pomagalo, da sem pozabil na zapor. Največ razmišljanja o vsem sem imel pred spanjem. Nisem hotel sprejeti, da bom toliko časa v zaporu, krivil sem ves sistem in zakone.

Prišel sem v šolo za vse informacije s prve roke od profesionalcev kokainskega posla iz Srednje in Južne Amerike. Za njih je to kot

običajen posel, ker živijo v državah, kjer je tega kot moke in gram čistega kokaina dobiš za ceno piva. V drugih državah pa ni pol tako čist zaradi mešanja in zelo drag.

Dobil sem znanje in spoznal prave ljudi za posel s kokainom. Kokain prenašajo samo tisti, ki nič ne vejo o tem in nimajo nobenih vez. Vse potrebno znanje in vezi z ljudmi se lahko dobi samo v zaporu ali v družinskem poslu, ki gre z roda v rod. Bil sem jezen na ves sistem in sem hotel veliko zaslužiti s tem za vsa leta v zaporu, kot ene vrste maščevanja. Še vedno sem sanjal po življenju v Braziliji s Karlo.

Po nekaj več kot enem letu notranjega upornišva do dejstva, da bom moral biti v zaporu še skoraj pet let, sem to globoko v sebi sprejel. Rekel sem si, da se moram mentalno usmeriti samo na življenje v zaporu, kaj lahko naredim tukaj in pustiti razmišljanje o drugih stvareh.

Od takrat naprej se mi je splošno počutje spremenilo na bolje. Nekega večera sem ležal v postelji in razmišljal, da rabim pomoč. Vendar ne od ljudi, ker sem vedel, da imajo vsi ljudje svoje probleme, ampak neko duhovno silo, ki je nad ljudmi in našimi življenjskimi problemi. To se je samo od sebe pojavilo v meni. Še nikoli prej nisem pomislil na kaj takega.

Z zaprtimi očmi sem oddajal vso energijo, ki sem jo imel v obliki svetlobe v vesolje, in upal, da bo neka višja sila to zaznala in me usmerila na pravo pot, da bom našel v zaporu to, kar moram najti. Verjel sem, da je nekakšen bolj globok namen v ozadju tega.

ZAČETEK DUHOVNE POTI

Samo en teden kasneje sem govoril z zelo prijazno uslužbenko Maribel. Rekla mi je, da ima prijatelja, ki uči meditacijo. Vprašala me je, če bi me zanimalo. Zanimivo, ker sem vedel, da imam željo po tem, da bi spoznal kaj je meditacija in kaj je učil Buda.

Enkrat sem dobil v srednji šoli knjigo o meditaciji, ki ni bila zanimiva in takrat je bilo težko dobiti kaj na to temo. Nekega popoldneva sem zaspal s to knjigo na prsih. Ko je prišla vzgojiteljica v sobo, me je vprašala, če meditiram.

Ob drugi priložnosti sem bil v Ljubljani na predavanju o meditaciji z notranjo svetlobo. Bilo nas je malo. Predavatelj je imel učitelja iz Indije, ki je eno leto živel sam v gozdu in meditiral. Bilo mi je zanimivo, kar je govoril. Vendar je rekel na koncu, da imajo iniciacijo za nove ljudi. Kdor bi se rad tega udeležil, ne sme jesti mesa, piti alkohola in kaditi vsaj en mesec pred tem. Ni bilo mogoče, da bi se odpovedal alkoholu za en mesec, zato sem si rekel, da ni še pravi čas, mogoče kdaj drugič.

Tega sem se spomnil in ugotovil, da je zdaj ravno pravi čas, poleg tega se mi je zdelo, da sem dobil odgovor na moje pošiljanje energije in iskanje pomoči.

Maribel je poklicala učitelja z imenom Angel. Prišel je in me vprašal, če sem že kdaj meditiral in kaj vem o tem. Povedal sem mu, da nisem, vendar me zanima. Angel je bil starejši od mene in močne postave. Bil je prijazen, spoštljiv, deloval kot pameten človek. Rekel je, da imajo budistično skupino meditacije po tibetanski tradiciji. Srečanja so enkrat na teden po eno uro. Enkrat na mesec pa pride budistični menih na obisk.

Prišel sem na prvo srečanje in ravno takrat je prišel menih Fabio iz tibetanskega samostana v Madridu. Bilo nas je okrog petnajst, oni so

sedeli na stolih, drugi pa na tleh. Pred nami je sedel Fabio. Še nikoli nisem videl v živo budističnega meniha. Bil je dokaj visoke postave, imel je očala in kratke črne lase. Izgledal je sproščen, prijazen in vedno nasmejan.

Poleg njega sta obrnjena proti nam sedela še Angel in Michael iz Južne Afrike, ki je bil suh in najvišji od vseh v zaporu. Fabio je govoril o meditaciji in življenju ter odgovarjal na vprašanja. Vsi smo ga z zanimanjem poslušali. Nato nas je vodil v nekaj krajših meditacijah.

Ker sem bil prvič tam, me je vprašal, kako je bilo. Bil je malo presenečen, ker sem rekel, da nič posebnega. Nisem vedel, kaj naj bi pričakoval, da se mora zgoditi, ko samo sediš z zaprtimi očmi.

Angel je imel zbirko knjig od tibetanskih menihov, ki jih je pošiljal Fabio. Za začetek mi je posodil eno knjigo. Hitro sem jo prebral z velikim zanimanjem, kot da bi našel nekaj posebnega.

Zelo me je pritegnilo budistično znanje in posebnost teh menihov. Veliko stvari je imelo smisel in kar nisem razumel, sem ga vprašal. Največje odkritje je bilo o vzrokih za naše trpljenje v umu in osvoboditev od mentalnega in čustvenega trpljenja z budističnimi nauki in meditacijo.

Zavedal sem se, da se mi že vrsto let občasno ponavljajo stanja žalosti, depresije, jeze, sovraštva... Velikokrat se pojavijo brez vzroka. Nisem se mogel izogniti temu in nisem se dobro zavedal, kako to kvari življenje. Mislil sem, da je to nekaj običajnega.

Nato sem začel brati knjigo za knjigo, meditirati v sobi uro na dan in obiskovati vsa srečanja skupine. Vse pomembne nauke in meditacije sem prevedel v slovenščino in meditiral o tem.

Kmalu sem prišel na dve uri meditacije na dan: eno uro zjutraj in eno zvečer. Bil sem prepričan, da sem našel to, kar sem iskal.

Spoznavanja in doživetja v meditaciji so me vlekla naprej. Več kot sem meditiral in bral, bolj me je zanimalo.

Nekajkrat sem Fabiu napisal pismo z vprašanji in vadbami, ki sem jih delal. Rekel je, da je duhovna vadba meditacije veliko močnejša v zaporu kot pa zunaj. Povsod, kjer so neugodne okoliščine ali kjer je narava okoliščin povezana s trpljenjem, je vadba na naraven način močnejša.

Rekel je, da resnični zapor ni fizični, ampak samsara: krožni obstoj rojstva in smrti v različnih kraljestvih obstajanja. Bila sva si zelo blizu, ker je videl, da me vse to resnično zanima.

Enkrat je malo v šali, malo zares rekel pred vsemi na skupini, da bom postal budistični menih, ker sem si ravno takrat začel briti glavo. Po mesecih branja in meditacije sem se počutil veliko bolje.

Bral in meditiral sem o postopni poti do razsvetljenja; minljivost in smrti, darovanja, tong leng, osredotočenost, o vseh kraljestvih obstoja, kvalitetah Bude itd.

Vse bolj sem dojemal nauke skozi opazovanje mentalne aktivnosti in izkušnjah v življenju. Videl sem, da je hrepenenje po prijetnem in odpor do neprijetnega vzrok za mentalno nezadovoljstvo. Bolj globoko sem razumeval skozi opazovanje v meditaciji, da so vsi pojavi minljivi. Nič stalnega, nespremenljivega ni mogoče najti v mislih, čustvih in občutkih petih čutov. V minljivosti se ne da najti resničnega ali stalnega zadovoljstva, ker se vse spreminja.

Resnično znanje o minljivosti vseh pojavov dobivamo skozi opazovanje v meditaciji in izven meditacije. Nasprotno od znanja je nevednost, ki povzroča stalno ponavljanje nezadovoljstva. Vsaka misel, čustvo, občutek, izkušnja, nastane in izgine, nič ne moremo zadržati. Kot začaran krog neprestanega notranjega boja. Nisi srečen, ker nimaš tega, kar bi rad. Ko to dobiš, se pojavi veselje, ki kmalu mine in spet iščeš novo stvar, novo izkušnjo, ki naj bi ti prinesla večno zadovoljstvo in mir, vendar tega ni.

Po drugi strani, če ne dobiš ali uresničiš tega, kar hočeš, doživljaš nezadovoljstvo, jezo ali žalost. Ciklično ponavljanje hrepenenja v umu se samo od sebe nikoli ne konča in nikoli ni potešeno. Prav tako ogenj jeze in sovraštva, navezanost in zmeda.

Pri teh naukih sem razmišljal o svoji preteklosti. Kaj vse sem doživel na potovanjih in zdaj mi vse to nič ne koristi, vsega je konec, samo še spomin je ostal in novo hrepenenje po novih stvareh. Zavedal sem se, da ni važno, kje si in kaj delaš, pogosto doživljaš notranje trpljenje, negativno razmišljanje ali spomine, negativne reakcije na spomine ali to, kar doživljamo zdaj skozi pet čutov.

Ponavadi hočemo temu ubežati z užitki; dobra hrana in pijača, gledati in poslušati kar nam je najbolj prijetno, telesni užitki itd. Vendar se vsakič za prijetnim pojavi neprijetno. Nikoli ni končanja negativnih čustev in trpljenja. Našel sem pravo odkritje v Budovih naukih in pot, ki naj bi vodila v končanje notranjega trpljenja.

Navezanost – hočemo zadržati ali povečati vse, kar nam vzbuja prijetne občutke, in se izogniti ali zmanjšati neprijetne občutke. Vendar ni mogoče; prijetni občutki nastanejo in izginejo, neprijetni občutki nastanejo in izginejo, ne dogaja se po naših željah in sledijo razočaranja. Posledice navezanosti spoznaš, ko ti je odvzeto to, kar stalno počneš, kar ti prinaša prijetne občutke.

Nevednost je um, ki ne dojema resnične narave vseh pojavov, je glavni vzrok za trpljenje. Zaradi nevednosti se pojavi dojemanje jaza ali ega kot nekaj večnega, nespremenljivega, trdno obstoječega in zaradi tega se pojavi ostalih enajst povezav odvisnega nastajanja. Tega nisem čisto razumel intelektualno in še manj skozi izkušnjo.

Prenehal sem iskati zadovoljstvo v minljivih izkušnjah, vse sem samo doživljal, kot je, brez da bi hotel imeti nekaj od tega. Nato je prišlo obdobje, ko sem se zjutraj zbudil nasmejan in zadovoljen, kar tako, brez vzroka. Prišel sem na zajtrk in se smejal. Krist iz Bulgarije je sedel poleg mene in me vprašal, kako sem lahko nasmejan tako

zgodaj. Rekel sem mu, da sem zadovoljstvo našel v sebi in ni odvisno od zunanjih okoliščin.

Resnično zadovoljstvo in mir je nepogojeno stanje, ni odvisno od pogojenega doživljanja, sveti v odsotnosti hrepenenja, navezanosti, jeze in ostalih čustev. Ni nujno, da je vidno navzven. Ni pozitivno razmišljanje, ni doseganje, ampak prenehanje, ko enkrat globlje razumemo delovanje vsega tega skozi opazovanje v meditaciji in brez meditacije ob vsakodnevnih dejavnostih.

Videl sem ljudi, ki so se ves čas pritoževali, kako je vse slabo v zaporu in verjeli, da bi bilo vse lepo zunaj. Potem sem videl druge, ki so se sončili ob glasbi, telovadili in se smejali. Spoznal sem, da je nezadovoljstvo samo v pameti. Tisti, ki je nezadovoljen v zaporu, bo nezadovoljen tudi zunaj, ker je to navada v pameti, kako dojemamo kar zaznamo in reagiramo na zaznano.

Ta način, ki postane navada, kako dojemamo sebe in vse okoli sebe, ti daje zadovoljstvo ali nezadovoljstvo. V istih okoliščinah si lahko zadovoljen ali nezadovoljen. Od takrat naprej nisem več videl zapora kot nekaj slabega, ampak samo življenje. V zaporu sem se z meditacijo počutil bolje kot prej, ko sem potoval po Ameriki.

Juan me je z Ivom odpeljal v učilnico, kjer smo bili sami. Namazilil naju je po čelu z oljem in molil. Rekel je, da nekateri padejo na tla, ko se jim položi roko na glavo ob molitvi. Ob tem nisem čutil nič posebnega, zato nisem vedel, kaj naj bi to bilo, ni kaj dosti govoril o tem, za kaj se gre.

Vsako nedeljo je bila katoliška maša, kot v cerkvi, vsak je lahko šel po želji. Samo nekajkrat sem šel poslušat, ker me je vsako znanje zanimalo, da bi se kaj naučil, vendar nisem slišal nič, kar bi me posebej pritegnilo. Bila je tudi krščanska skupina za učenje nauk iz Svetega pisma, ki se je nisem nikdar udeležil. Nikoli prej nisem hodil v cerkve, ker me ni pritegnilo. Enkrat sem šel k polnočnici v Ljubljani za deset minut; ko so duhovniki začeli prepevati, sem

kmalu odšel. Spominjam se, da sem kot otrok videl filme o Jezusu in Mojzesu.

Pisal sem staršem, naj mi pošljejo Sveto pismo. Hotel sem razumeti, zakaj se gre, kaj je Jezus učil v štirih evangelijih, ki opisujejo njegovo življenje. Večina mi je bila nerazumljiva, kot da bi bral in hkrati nisem vedel, kaj berem. Zdelo se mi je težko za brati in kaj razumeti ven iz tega, da bi lahko to delal v praksi, tako kot pri meditaciji. Edino, kar sem razumel, je bilo, da je Jezus ozdravljaj ljudi – slepe, neme, hrome in gobave – ter celo oživel nekaj ljudi od mrtvih.

V Budovih naukih ni tako pomembno minljivo telo, ampak um, ker pravijo, da je vzrok in končanje našega trpljenja v umu. Budovi nauki so bili večinoma preprosti, smiselni in razumljivi. Zato sem prišel do zaključka, da je Jezus zdravil telesa, Buda pa je pokazal pot do dokončne osvoboditve od vsega trpljenja, kar je osvoboditev od večnega krožnega rojstva in smrti v različnih kraljestvih obstajanja.

Jezus je govoril o nebesih kot o večnem življenju brez trpljenja. Čeprav nisem skoraj nič razumel iz Svetega pisma, sem kar povezal stvari iz budizma, kjer je obstoj polbogov in bogov v nebeškem kraljestvu še vedno v samsari. Zato sem mislil, da je nirvana višje stanje od nebes. Vendar nebesa iz Svetega pisma nimajo nič skupnega z nebesi v budističnem nauku. Verjel sem, da je znanje od Bude višje od Jezusovega in se zato odločil, da bom sledil samo njegovemu znanju in meditaciji.

Tudi Angel in še nekaj drugih pri meditaciji so rekli, da razumejo Sveto pismo celo bolje, ker meditirajo. Nikoli nisem bil proti kakšnemu znanju, hotel sem se samo učiti in priti do novih spoznanj. Vsa različna znanja so mi bila v redu; nič nisem našel, kar se mi ne bi zdelo dobro. Verjel sem, da si vsak izbere, kar si hoče, isto kot vse ostale stvari. Nekomu pomaga ena stvar, drugemu druga.

V učilnici smo imeli debate s kristjanom in muslimanom, vsi smo govorili o svojem znanju. Nekaj kristjanov je tudi hodilo na skupino meditacije. Nikoli nisem slišal, da bi kdo rekel, da je z budizmom ali kakšno drugo vero kaj narobe. Dvakrat sem si delil sobo tudi z muslimanom in vsak dan poslušal njegovo molitev, da sem jo znal že skoraj na pamet. Včasih sem se hecal in mu začel prepevati del njegove molitve, da se je smejal.

Po enem letu in pol sem dobil delo v pekarni in bil premeščen v modul, kjer so bili vsi zaposleni. Zanimivo je bilo, da ravno ko sem začel delati, mi je zmanjkalo denarja. Skupaj s pekarno se je držala kuhinja, izmenjavali smo si hrano in vedno smo spekli kaj posebnega za nas. Enkrat na teden smo imeli v pekarni skupno kosilo.

Spoznal sem Juana iz Kitajske, ki je delal v kuhinji. Bil je zelo umirjen, tih in priazen. Nekajkrat je prišel na skupino meditacije; videl sem, da je obvladal tai chi. Ko je bil star okrog dvajset let, je imel hudo bolezen in mu zdravniki niso mogli pomagati. Poiskal je enega mojstra za tai chi in tako ozdravel. Od takrat naprej je vadil vsak dan več kot 25 let in učil veliko ljudi.

Videl je, da me zanima in me počasi začel učiti, dokler nisem znal, da sva potem vadila skupaj. Vendar sem čez eno leto opustil in ostal samo pri meditaciji. Juan je kasneje zbolel; izvedel sem, da je imel hepatitis C, imel je izrazito rumeno kožo in postal zelo suh. Čez nekaj časa je umrl v bolnici. Ko sem ga videl malo preden so ga poslali v bolnico, se je smejal in mi rekel, da smrt ni nič takega, da mu je vseeno, kdaj umre – malo prej ali malo pozneje.

V zaporu sem spoznal ogromno ljudi iz različnih držav. Preživeli smo veliko časa skupaj in se dobro poznali. Z nekaterimi sem si delil sobo, kjer še bolje spoznaš človeka. Vedno mi je bilo zanimivo spoznati ljudi od vsepovsod in njihove življenske zgodbe.

Videl sem, da so tisti z manjšimi kazni živeli bolj stresno kot tisti z večjimi, ker so več razmišljali o tem, kdaj bodo šli ven. Spoznal sem člane znane teroristične skupine v Španiji, ki so imeli dosmrtno kazni in bili v zaporu od deset do dvajset let. Običajno bi si človek mislil, da je to nekaj najhujšega. Vendar so izgledali zelo v redu, vsi so se ukvarjali s športom in študirali različne univerze.

Kasneje sem izvedel, da naj bi ta teroristična organizacija, ki bombardira objekte kot maščevanje za vojne zločine, ki so jim bili storjeni v preteklosti, delala na sporazumu z vlado. Da bodo prenehali s tem in v zameno lahko odšli v njihov predel države, kjer naj bi jih kmalu izpustili. Do takrat jih niso premestili tja prav zaradi tega.

Spoznal sem nekaj ljudi, ki so imeli službo in zraven delali univerzo. Eni so se resno ukvarjali s športom, nekateri so se odločili, da bodo shujšali in so izgubili po več kot dvajset kilogramov. Veliko se jih je drogiral ali pa samo preživljalo čas v družbi.

Včasih sem se postil do tri dni in nekajkrat poskusil suhi post do dva dni. Dobil sem kipec Bude, ki so jih naredili nekateri iz skupine za meditacijo. Delal sem daritve in predklone po tibetanski tradiciji sto osmim Budam, ki sem jih počasi znal na pamet, in ob tem velikokrat čutil duhovno moč ter dobival različne notranje uvide, kar me je spodbujalo na tej poti.

Dobil sem nekaj radikalnih knjig o učencih Bude in tibetanskih Lam, ki so preživeli desetletja v jamah, popolnoma predani meditaciji in Budovim naukom. Njihovo znanje, nadnaravne moči in posebna doživetja so se mi zdela nekaj zelo posebnega in skrivnostnega. Odpovedati se posvetnemu življenju in iti na duhovno pot meditacije, ki pelje v večno osvoboditev od vsega trpljenja, je višji namen. Bolj kot sem to spoznaval, bolj sem bil prepričan, da bom enkrat to storil. Imel sem močno željo priti temu do konca.

Bral sem o popolni odpovedi, ki je šele začetek ali priprava za višje vadbe meditacije. Vedel sem, da že zunanja odpoved ni lahka. Odpovedati se vsemu, kar običajno počnemo, in meditirati kot menih celo življenje. Po drugi strani sem občasno v meditacijah doživljal zelo mirna in posebna duhovna stanja. Kaj takega nisem še nikoli doživel in to me je vleкло naprej.

Še večkrat pa sem imel v meditaciji močno mentalno aktivnost, kar je sprožilo močna čustva in stres; nisem vedel, kako se lahko zdaj osvobodim tega. Pot se je zdela dolga in težka. Znotraj skupine smo gledali različne budistične filme in se nato pogovarjali o tem.

Po enem letu in pol se je tibetanska skupina meditacije končala in skoraj istočasno začela nova skupina meditacije zazen. Štiri zelo prijazne starejše ženske od zunaj so vodile skupino. Najprej smo imeli malo vaj za sproščanje in jogo, potem pa meditacijo zazen, ki je zelo drugačna od tibetanske.

Samo sedenje z malo odprtimi očmi, brez osredotočenja; pustiš misli in občutke pri miru, da se pojavijo in izginejo po svojem naravnem toku, brez želje po ničemer. Tako se pojavijo kratka obdobja, kjer ni misli in občutkov. Zelo lahko in sijajoče duhovno stanje, polno miru in zadovoljstva. Vendar sama želja po tej izkušnji prepreči to stanje, ker se pojavi šele, kadar ni pričakovanj in navezanosti po teh stanjih.

Po meditaciji sem bil še nekaj časa v takem duhovnem stanju, potem to izgine in spet se pojavi močnejša mentalna aktivnost, kar sproži močnejša čustva. Tako stanje je stresno in neprijetno v primerjavi s stanjem onkraj misli, čustev in telesnih občutkov.

Bral sem o dvojnem in enojnem umu. V dvojnem umu je mentalna aktivnost in vsi koncepti. Vse, kar lahko povemo, izhaja iz dvojnega uma. To je relativna resnica. V relativnosti smo vsi različni, vsak si razlaga stvari na drugačen način, prejme različne informacije in verjame v različne stvari. Vsak ima drugačne življenjske filozofije.

Vsa strinjanja, nestrinjanja, kaj hočem ali nočem, kaj je prav in kaj ni prav, zakaj se nekaj dogaja, je dvojni ali relativni um.

V enojnem umu ali praznem umu pa ni mentalne aktivnosti, ni konceptov. O tem se ne da brati, razmišljati ali govoriti. Lahko se samo doživi. Zato se temu reče končna ali absolutna resnica ali enost. Gledati in doživeti sončni zahod ni isto kot poslušati nekoga, ki opisuje, kako je. Prav tako stanje onkraj misli in čutov ni isto kot brati ali razmišljati o tem.

Po treh letih v zaporu so sprejeli nov zakon za vse, ki so bili obsojeni zaradi kokaina. Iz devet let so mi zmanjšali na šest, kar je pomenilo štiri leta, ker nisem dobil nobene kazni v zaporu. Ko sem izvedel, da bom izpuščen po približno enem mesecu, sem postal nervozen, ker sem začel razmišljati o stvareh izven zapora. Isto sem opazil pri drugih ljudeh.

Zadnji teden me je bilo celo strah, kako bom živel zunaj, ker sem se že tako navadil na življenje v zaporu. To se sliši zelo čudno, vendar je tako. Spominjam se, ko so me peljali na letališče in sem gledal, kako se ljudje sprehajajo in vse dogajanje po ulicah. Sprva je bilo kot, da bi videl nekaj posebnega, potem sem res cenil, kako veliko pomeni to, da si lahko na prostosti. Nato sem se že po nekaj dneh popolnoma navadil; vse je bilo kot prej na zunaj.

Na znotraj pa se je vse spremenilo. Zdelo se mi je, kot da bi bil drug človek, ker me vse to, kar sem delal prej, ni več zanimalo; zanimale so me samo stvari, ki jih prej nisem nikoli poznal. Prav tako je bilo, ko sem se dobil z nekdanjimi prijatelji. Duhovnost in posvetne stvari sta kot voda in olje.

Z delom sem prihranil denar in se odločil, da bom odšel na duhovno pot, dokler ne pridem do resnice. Tri leta sem meditiral po dve uri na dan, naredil sem okrog štirideset tisoč dolgih priklonov Budam, prebral sem vsaj štirideset knjig o različnih tradicijah budističnega nauka in meditacijah. Iz španščine sem prevedel meditacije, katere

sem izvajal, dokler jih nisem znal na pamet; tega je bilo za en velik zvezek.

Doma sem začel raziskovati po internetu, poslušati menihe iz različnih tradicij, gledati budistične samostane vseh tradicij po različnih državah in iskal možnosti, kam bi lahko šel. Videl sem, da postati menih v tibetanski in zen tradiciji lahko traja več let, je bolj zakomplicirano in veliko dražje kot teravada.

Po enem mesecu sem se odločil, da grem v Indijo na tečaje vipassane, ker je vse zelo preprosto in temelji na donaciji, kot je bilo v Budovih časih. Sproti sem hotel obiskati vsa znamenita mesta iz življenja Bude in najti kraje za daljše meditacijske umike. Malo me je skrbelo, kako bom lahko meditiral po skoraj deset ur na dan, ker sem do sedaj samo po dve uri.

Moj načrt je bil, da grem v Indijo in Nepal za eno leto. Mislil sem, da bom spotoma našel ustrezen kraj, kjer bom lahko postal menih. Videl sem se nekje v odmaknjenih samostanih v gorovju, jamah ali krajih, kjer živijo majhne skupine menihov. Podobno kot sem bral knjige o Budi in njegovih učencih ter ostalih učiteljev.

Ni me več zanimalo posvetno življenje, saj v njem ni mogoče najti osvoboditve, kot jo opisuje budizem. Zato je bil zdaj čas za duhovnost; verjel sem, da bom tako prišel do resnice, do višjih spoznanj in osvoboditve ali razsvetljenja. Hotel sem vse to doživeti, bil sem pripravljen storiti karkoli, saj je bil to zdaj moj najvišji namen. Včasih me je malo skrbelo, če se mi bo vse izšlo v dobro.

MEDITACIJA V INDIJI IN NEPALU

Ob prihodu v Indijo sem doživel presenečenje – velika kulturna sprememba, ogromno ljudi, dogajanje po ulicah, žive barve, revščina in umazanija. Poleg tega je bilo zanimivo priti v popolnoma drugačno okolje. Dolga pot me je spominjala na moja prejšnja potovanja, le da sem imel zdaj popolnoma drugačen namen.

Z velikim navdušenjem sem že po dveh tednih odšel na desetdnevni tečaj vipassane. Težko je bilo sedeti v položaju za meditacijo okrog deset ur na dan. Po nekaj dneh sem čutil močne bolečine v nogah in bokih. Spanje na indijskih posteljah je bilo kot spanje na tleh. Bili smo ves čas v tišini v sproščenem naravnem okolju. Zjutraj smo meditirali od štirih do šestih, nato pa šli na sprehod ob sončnem vzhodu. Občasno sem doživljal zelo mirna stanja v izostrenih čutilih. Še posebej zadnje dni sem občutil lahka in svetleča stanja, kot še nikoli prej.

Moški smo meditirali na eni strani dvorane in ženske na drugi. En del centra je bilo moško območje, drugi del pa za ženske. Z žensko iz ZDA sva bila edina tujca, pogovarjali smo se lahko le zadnji dan. Indijci so bili zelo veseli, da sta se dva tujca udeležila tečaja, ker so prišli zelo redko v ta center.

Po končanju tečaja sem prvi dan preživel v sijajočem stanju velike notranje sreče in miru. Bilo je tako dobro, da bi najraje vsem povedal o tem. Verjel sem, da je to res najboljša pot, in želel sem, da bi tudi drugi lahko doživeli podobno izkušnjo. Potem je stanje izginilo, in ponovno sem razmišljal, kam naprej. Hotel sem iti na naslednji umik, vendar so mi rekli, da mora biti najmanj tri mesece razmika med tečaji. Njihov program je tak, da se v vsakdanjem življenju meditira eno uro zjutraj in eno zvečer. To tehniko meditacije se uporablja tudi v vsakodnevnem življenju in ni namenjena dolgotrajnemu umiku od običajnega življenja.

Na tečaju sem spoznal tudi Ankita iz Indije, ki je želel uspeti v lastnem poslu. Povabil me je k sebi domov za nekaj dni, kjer sem spoznal njegovo družino. Rekli so po njihovem pregovoru, da so gostje v Indiji kot bogovi. Takoj ob prihodu sem se počutil kot član njihove družine.

Nato sem odšel v Bodhgayo, najbolj znamenit in obiskan budistični kraj na svetu, kjer je Buda doživel razsvetljenje pod drevesom bodhi. Končno sem prispel v Mahabodhi tempelj. Glasno se je slišala znana mantra v glasbi. Ob lepem vremenu sem občutil izjemno prijetno energijo. Menihi, nune in sledilci vseh budističnih tradicij so prihajali od vsepovsod. Videl sem različne vadbe meditacije: sede, stoje, med hojo okrog glavnega templja, delanje dolgih priklonov, izgovarjanje manter, darovanje rož, dišečih palic, denarja in meniških oblek ob glavnem kipu Bude. Slišale so se molitve in glasno branje tekstov vseh budističnih tradicij. Občasno so prihajale skupine z vodiči, ki so razlagali pomen in zgodovino templja.

To je bil zame najboljši kraj, zato sem ostal tri mesece. Spoznal sem tibetanskega meniha iz Sikima, zadolženega za nepaljski tempelj, kjer je bilo veliko sob za obiskovalce. Imel je pomočnika, oba sta bila zelo prijazna in kmalu smo bili kot bratje. Bil sem edini gost, ki je pomagal pri kuhanju in jedel skupaj z menihi. Spoznal sem tudi nekaj drugih menihov in nun ter izvedel več o različnih tradicijah budizma. Večkrat sem obiskal različne templje in meditiral med enourno molitvijo ali pujo tibetanskih menihov. Izkušnje ob tem so bile izjemno prijetne, da je ljudi vleklo v to. Vsak dan sem meditiral naravno od šest do osem ur, brez siljenja ali pretiravanja, da bi meditiral čim več ur na dan.

Večkrat sem ostal čez noč v Mahabodhi templju in meditiral, tudi z zelo prijaznim tajskim menihom. Vprašal me je, če greva hoditi okrog templja, in nato sva naredila 108 krogov, kar je naslednji dan pustilo žulje. Znotraj templja ni dovoljena obutev. Tisto noč nisem spal, ker nisem imel šotora proti komarjem. Moral sem se premikati in pokrivati za meditacijo. Večina obiskovalcev ostane budna celo

noč, da vadijo meditacijo. Večkrat sem daroval sveče, dišeče palice in druge daritve, ker sem verjel, da pomaga pri ustvarjanju dobre karme, napredovanju v duhovni vadbi in kot spoštovanje Bude, ki je pokazal pot osvoboditve od trpljenja.

Potem sem odšel v Igatpuri, kjer je glavni center vipassane. En mesec sem delal prostovoljno in opravil desetdnevni tečaj. Tokrat sem doživel še več posebnih duhovnih stanj. Občasno pa je bil um zelo nemiren – pojavljali so se spomini, želje po spreminjanju preteklosti, iskanje razumevanja in notranji dialogi. Vse to se pokaže kot stres in problemi v primerjavi s svetlimi, lahkimi stanji brez misli. Učitelj je dejal, da je to karma, ki prihaja na površje v obliki prijetnih in neprijetnih občutkov. Kadar se jih samo zavedamo brez reagiranja se stara karma razkraja in ne ustvarjamo nove z novimi reakcijami.

Na meditacijskih umikih ni interneta, glasbe, branja, pogovorov (razen pet minut na dan z učiteljem) niti gledanja v oči drugim ljudem. Vse to ovira osredotočenje na predmet meditacije. Pri vipassani po Goenki je to opazovanje občutkov od vrha glave do podplatov. Telo skeniramo gor in dol – od zelo počasi do vse hitreje. Iz dneva v dan se povečuje koncentracija in občutke zaznavamo vse bolj subtilno. Veliko presenečenje je bilo, ko sem začel opažati, kaj vse mi gre po glavi – toliko nepomembnih in odvečnih misli, ki se ponavljajo dan za dnem.

Poleg Indijcev sem spoznal Kristjana iz Kanade, Tobiasa iz Nemčije in Luisa iz Brazilije. Čudovito je bilo srečati ljudi podobne meni. Zelo dobro smo se razumeli in imeli dolge pogovore. Preostali čas sem pomagal v knjižnici in prebral nekaj najzanimivejših knjig o znani skupini tajskih menihov, ki so živeli v gozdu. Učitelj te tradicije je bil Ajahn Mun, ki je umrl leta 1949. Njegov naslednik, Lungtha Mahabua, je umrl leta 2011 in napisal tri obsežne knjige. Njihove skoraj neverjetne zgodbe in nadnaravne moči so bile podobne opisom Bude in njegovih učencev. Tako so me navdušile, da sem si želel takoj pridružiti taki skupini menihov v gozdu. Te

knjige sem bral leta 2012. Danes je vedno manj menihov, ki živijo popolnoma sami ali v majhnih skupinah v gozdu in jamah. Sam sem si želel hoditi po njihovi poti in to tudi sam doživeti.

Vrnil sem se v Bodhgayo in šel ponovno na tečaj vipassane. Tam sem srečal dva mlajša indijska meniha, eden je govoril angleško. Povedal mi je, da imajo samostan v gozdu in da lahko pridem tja. Po dolgem potovanju me je njegov znanec najprej odpeljal v svojo vas, kjer sem spoznal veliko ljudi, nato pa do manjše zgradbe za menihe blizu gozda. Poleg nje so gradili novo stavbo za tečaje vipassane. Rekli so mi, da bomo počakali učitelja in šli skupaj v gozdni samostan. Najprej sem se odločil, da opravi desetdnevni umik kar v majhnem šotoru v nedokončani zgradbi. To je bil moj prvi samostojni meditacijski umik v tišini. Ven sem hodil le dvakrat na dan jest do opoldne, na stranišče, pod tuš, oprati oblačila in na večerni meditativni sprehod ob sončnem zahodu. Tam je bil le en menih, ki je kuhal in skrbel za kraj; dogovorila sva se, da se deset dni ne bova pogovarjala. Že po nekaj dneh samote sem postal zelo prijazen, mehak in nasmejan. Vse želje, skrbi in problemi sveta izginejo za večji del umika. Večkrat sem bival v zelo mirnih stanjih, vse materialne stvari in doživetja skozi pet čutov se s tem ne morejo primerjati. Vsak desetdnevni umik je bil boljši – manj bolečin, večja osredotočenost, daljša mirna in vesela stanja, čas pa je mineval neverjetno hitro.

Po umiku v šotoru smo se odpravili v gozd, mimo majhnega hinduističnega templja na prostem, ter se povzpeli po stopnicah na majhen hrib. Tam je raslo veliko drevo, okoli njegovega debla pa je bil zidan obod, kjer so sedeli menihi. Pod drevesom je bilo veliko platno za sedenje in spanje ponoči. Stala je le ena majhna, stara stavba, v kateri je bilo toliko podgan, da se ponoči skoraj ni dalo spati. Z navdušenjem sem šel z enim Indijcem pogledati jame – sam je v preteklosti eno leto meditiral v jami. V prvi jami sva naletela na spečega medveda. Kraj se je imenoval Tigrov gozd, vendar so se divje živali zaradi prihoda ljudi večinoma umaknile globlje v notranjost. Pred leti je tam živelo le nekaj menihov, ki so se večkrat

srečevali s tigri in kraljevskimi kobrami. Temu so indijski menihi rekli gozdni samostan.

Izbral sem si jamo, a menihi me niso pustili samega čez noč, zato je menih spal blizu vhoda, jaz pa v notranjosti. Tam sem meditiral in spal, medtem ko so ponoči mimo mene letali netopirji. Ta nova izkušnja je bila veliko bolj zanimiva kot bivanje v meditacijskem centru. Še posebej rad sem meditiral pozno ponoči in zgodaj zjutraj, ko je vse mirno. Nisem dosegal tako subtilnih in podaljšanih stanj osredotočenosti kot v centru, saj sem se čez dan pogovarjal. Enkrat sem popoldne meditiral, menih pa je začel nekaj delati in povzročil hrup. Takoj sem si mislil, zakaj prav zdaj? Želel sem si tišine, pa je ni bilo. Ko sem to željo opustil, me hrup ni več motil in sem lahko mirno meditiral. Spoznal sem, da me v resnici ne moti hrup, ampak moja želja, da ga ne bi bilo. Kadar vse želje izginejo, ostane mir in zadovoljstvo že v samem zavedanju – tudi sredi hrupa.

Glavni menih je sedel pod drevesom petinštirideset dni. Ponoči je spal le nekaj ur v sedečem položaju, čez dan je uro hodil, ves ostali čas pa sedel. Pod drevesom je učil vse, ki so prihajali. Pripovedoval je zgodbe in se pogovarjal z obiskovalci. Indijke so v gozdu kuhale izvrstno hrano. Naokrog je bilo tudi veliko opic.

Po mesecu dni v gozdu sem odšel v Nepal, v Lumbini, rojstni kraj Bude. Tam sem obiskal Panditaramo – meditacijski center, ki mi je bil bolj po meri. Na umiku si lahko do šest mesecev, a ne ob prvem obisku. Tehnika meditacije je bila drugačna, a tudi tam so rekli, da je prav ta najboljša in izvirna od Bude. Za menoj sta kmalu prišla tudi prijatelja Tobias in Kristjan, ki smo se spoznali v Dhamma Giri.

Meditiral sem eno uro sede in eno uro v hoji, skupaj najmanj dvanajst ur na dan po programu v tem centru. Enkrat na dan smo imeli kratke pogovore z učiteljem menihom o meditaciji. V sedeči meditaciji sem se osredotočil na opazovanje dihanja in občutkov v trebušnem delu, pri hoji pa na spreminjanje občutkov na stopalih. Tam sem podrobneje spoznal življenje v meditaciji. Vadba pomeni,

da se zavedamo vsega ves čas – razmišljanja, premikanja telesa, občutkov, zapiranja vrat, čiščenja, odpiranja vode itd. Brez da bi se izgubili v mislih in se ne bi zavedali tega. Tako od zgodnjega jutra, ko sem se zbudil, do pozno ponoči, ko sem zaspal.

Vse smo delali izjemno počasi, kot bi življenje teklo v počasnem posnetku. Tako se mi je postopno razvijalo vse močnejše zavedanje in osredotočenje. Jedli smo zajtrk in kosilo, po poldnevu pa je bilo dovoljeno le piti. Večkrat sem jedel zelo malo, saj to še bolj izostri um in izboljša osredotočenje. Spali naj bi največ štiri ure na dan. Nekaj ur na dan je bilo namenjenih počitku, čiščenju sobe, pranju in tuširanju. Bivali smo vsak v svoji lepi leseni koči. Tam sem doživljal podaljšana stanja osredotočenosti – eno uro brez pojavljanja misli, dih je postal tako subtilen, da telesa skoraj nisem več čutil. Po taki sedeči meditaciji sem šel na meditacijo v hoji; vse se je svetilo, barve so bile poudarjene, izginil je občutek časa in prostora. Vse se je zdelo popolno, kot da bi bil v drugi dimenziji. Včasih sem imel občutek, da vse razumem – brez misli in brez besed.

Potem sem odšel v Katmandu, v enak meditacijski center tradicije Mahasi. Tam so mi dovolili, da sem lahko meditiral sam v stari dvorani, medtem ko so bili vsi drugi v novi dvorani. Meditiral sem uro sede, nato počasi vstal in hodil eno uro, potem spet sede. Po nekaj tednih, ko je bila moja osredotočenost vse močnejša, sem to ponavljal tudi po šest ur skupaj. Nekateri so odšli že po nekaj dneh, ker je bil tak način življenja zanje prevelik izziv.

Ponovno sem doživel veliko posebnih duhovnih stanj. Večkrat sem po eni uri sedeče meditacije čutil močne bolečine v različnih delih telesa. Nekajkrat sem se odločil, da se ne bom premaknil, dokler bolečina ne izgine. Opazoval sem občutek, kot vročo energijo, ki se je stopnjevala, zmanjšala ali premikala po telesu. Večkrat se je telo začelo tresti samo od sebe, napolnjeno s pekočo energijo – zdelo se je, kot da gre za življenje in smrt. Samo enkrat sem zdržal dovolj dolgo, da je bolečina izginila. Bilo je pozno zvečer, bil sem zaspan in utrujen po celodnevni meditaciji, vendar sem od teh vročih

občutkov dobil toliko energije, da sem meditiral še dve uri v globoki osredotočenosti. Sedel sem lahko v bolečini, ker nisem razmišljal o njej, ampak sem jo zgolj opazoval. Namen je spoznati naravo tega, kar imenujemo bolečina. To je bila ena izmed meditacij tajskih gozdnih menihov.

Včasih mi je po dolgem osredotočenem stanju um začel delovati na vso moč. Misli so se pojavljale neverjetno hitro in raznoliko. Z začudenjem sem se zavedal, kaj vse se dogaja v mislih samo od sebe. Enkrat sem začel celo načrtovati daljši umik v jamo. Potem sem se ujel: kaj vendar delam – saj sem že na umiku, kjer naj bi meditiral, jaz pa sanjam o naslednjem! Občasno sem si v mislih predstavljal, kako drugim razlagam o meditaciji, in jih videl, kot da tudi oni hodijo na umike.

Ko se pojavi misel ali podoba v umu in se je ne oprimeš, izgine. Sledi nekaj časa praznine, nato se pojavi nova. Če pa se je oprimeš in poskušaš nekaj razrešiti, se iz tega razvije zgodba, ki na koncu spet izgine. Lahko gre za spomin iz preteklosti, fantazijo ali načrt za prihodnost. Ena zgodba za drugo, dokler nisem bil od vsega utrujen in se je um preprosto predal v stanje brez misli.

Po enem mesecu sem moral v mesto podaljšati vizo. Vedel sem, da bo to porušilo mojo osredotočenost. V avtu sem skušal meditirati, osredotočen na telo, da se ne bi izgubil v dogajanju okrog sebe. Ko sem čakal na vizo, sem šel na čaj in srečal meniha iz Šrilanke. Opazoval sem natariko, ki je hitro pekla hrano in stregla. Zdelo se mi je nenavadno, kako lahko ljudje živijo tako – videl sem samo stres. Opazoval sem mimoidoče in opazil, kako močno se identificirajo s telesom, vsak zaprt v svojem miselnem svetu. Onkraj misli pa je bil neskončen mir, zadovoljstvo in svoboda. Pomislil sem: škoda, da tega ne morejo vsi doživeti.

Ko sem se vrnil, sem učitelju povedal, kako čudno so se mi zdeli ljudje v posvetnem življenju, ker sem čutil tako veliko razliko v energijah. Učitelj pa mi je dejal: »Oni bi rekli, da si ti čuden, če bi

videli, kaj delaš.« Res sem enkrat videl otroka, ki me je skozi okno opazoval, ko sem zelo počasi hodil v meditaciji. Ko je prišla mama, mu je zakrila oči in ga obrnila stran. Nikoli prej nisem razmišljal o tem, a res je – za nekoga, ki ne ve, kaj se dogaja, izgledaš nor, ker ves dan sediš kot kip in zelo počasi hodiš sem in tja.

Po samo nekaj urah v mestu sem izgubil vse, kar sem v enem mesecu meditacije razvijal in moral začeti znova. Učitelj mi je dejal, da je tako, dokler um ne postane miren in zadovoljen v vseh okoliščinah. Ostal sem še en mesec, nato pa sem se moral vrniti v Indijo. Ko sem prišel iz centra in hodil po ulici, sem občutil močan ščit energije okrog sebe, ki me je ločeval od zunanjega sveta. Nič ni prodrlo do mene in moral sem se smejati. Potem je občutek počasi izginil. Po vsakem daljšem umiku sem bil še nekaj dni v mirnem in veselem stanju brez vsakršnih problemov. Nato sem spet začel razmišljati, kam naprej. Vrnil sem se v Indijo in opravil še en tečaj vipassane.

Po enem letu v Indiji in Nepalju sem polovico časa preživel na meditacijskih umikih, drugo polovico pa na znanih Budovih krajih. Nisem bil še trdno odločen za meniško življenje in poleg tega nisem našel kraja, kjer bi se lahko pomenišil. Govoril sem s prijateljem, ki je živel v Angliji. Rekel mi je, naj pridem delati, da mi bo pomagal vse urediti in bom potem videl, kako naprej.

Po devetih mesecih dela v Angliji sem dokončno spoznal, da posvetni način življenja res ni zame. Imel sem naporno delo in vedno manj meditiral. Bil sem med ljudmi, ki so imeli povsem drugačen način življenja in so jih zanimale druge stvari. Namesto dve uri jutranje meditacije v popolnem miru sem prišel v službo, kjer so nekateri zunaj kadili in se pogovarjali v jezi in stresu. Gledal sem ljudi, ki niso želeli biti tam, a so morali zaradi preživetja – enako kot jaz. V tem času se je moje notranje stanje močno poslabšalo. Čeprav sem eno leto svobodno potoval in meditiral, so bile še vedno nekje v ozadju skrbi za preživetje, kam iti in kaj delati, ko mi bo enkrat zmanjkalo denarja.

Nekega dne sva s prijateljem sedela na terasi ob sončnem zahodu in se pogovarjala. Takrat sem se dokončno odločil: našel bom samostan, postal bom budistični menih in nikoli več se ne bom vrnil v tak način življenja. Takoj ko sem sprejel to odločitev, sem postal vesel in lahek; bremena posvetnega življenja so mi v trenutku odpadla. Povsod sem videl samo stres in probleme. Nisem videl pomena v tem, zakaj bi delal za denar, če mi tak način življenja ni bil nič vreden v primerjavi z obdobjem, ki sem ga preživel v Indiji in Nepalju na meditacijskih umikih.

O življenju menihov nisem vedel veliko. Mislil sem si, da ni ravno lahko, ker sem bral samo zgodbe menihov, ki so živeli v zelo strogi odpovedi in vadbi. Predstavljal sem si, da vsi menihi živijo tako, kot sem jaz na meditacijskih umikih.

Vrnil sem se v Indijo, ponovno v Bodhgayo. Vedel sem, da moram najti samostan nekje v Aziji, v tradiciji teravada. Vse drugo se mi je zdelo preveč zapleteno. Nekateri samostani so imeli pogoje, da je treba ostati pet let pri učitelju, preden lahko greš v samoto, kar zame ni bilo sprejemljivo. Želel sem kmalu meditirati dolgo časa na osamljenem kraju v naravi.

Do takrat sem bral o različnih tradicijah in vadbah meditacije. Vsaka tradicija trdi, da je originalna ali neposredna od Bude in ima nekaj proti ostalim. Veliko je nasprotovanj. Tibetanski budizem ima štiri glavne tradicije, vsaka od teh pa še okoli šestnajst manjših, z različnimi nauki in vajami. Zato je pogosto nestrinjanje med njimi, kdo ima prav.

Tibetanskemu budizmu pravijo Mahayana ali »veliko kolo«, ker si prizadevajo za razsvetljenje v korist vseh bitij; njihov cilj je stanje Bude. Budizmu teravade pa rečejo Hinayana ali »majhno kolo«, ker je njihov cilj osebna osvoboditev oziroma stanje Arahanta. Zato se lahko tibetanski menihi vidijo višje od teravadinih. Teravada pa na drugi strani poudarja, da je njihova tradicija po 42 knjigah Tripitake

izvirna iz Budovih časov, zato lahko trdijo, da tibetanski budizem ni originalen.

Tudi znotraj teravade na Tajskem obstajata dve glavni liniji: Maha Nikaya in Dhammayuttika Nikaya, iz katerih se razvijajo različne prakse. Potem pa je tu še zen budizem. Vse to se mi je zdelo kot neskončen niz zapletov, zato se nisem preveč poglobljajal. Videl sem, da so vsi učitelji zelo ozko usmerjeni le v svoj način vadbe. Ker sem preizkusil veliko različnih vadb meditacije, sem vedel, da želim biti nekje v samoti brez učiteljev – kar je mogoče predvsem v tradiciji teravada. Poleg tega je tudi najbolj preprosta.

Nekega večera sem sedel v Mahabodhiju, kjer je skupina tajskih menihov sedela pri prepevanju večerne molitve. Takrat sem imel notranje videnje, kot da sem eden izmed njih, zato sem se odločil, da grem na Tajsko. Videti je bilo tudi, da so Tajci najbolj prijazni in spoštljivi do menihov. A to ni bilo najpomembnejše, saj sem nameraval živeti čim bolj v samoti, kar je najboljše za meditacijo. Malo kasneje sem spoznal tajskega meniha, ki me je povabil na Tajsko in obljubil, da mi bo pomagal najti gozdni samostan.

Nato sem z vlakom odšel v Hampi. Že prej sem na internetu našel zelo zanimiv in skrivnosten kraj za meditacijski umik. To je bil najlepši kraj do sedaj, odmaknjen od turistične vasi. Do njega smo prišli s čolnom, saj je bil na drugi strani manjše struge. Ob reki je bilo skalnato in peščeno območje z nekaj hiškami.

Tam sem spoznal lastnika kraja, Horsta iz Nemčije, ki je imel nekaj pomočnikov iz Indije. Skrbeli so za vse potrebno in kuhali hrano za obiskovalce, ki so prihajali na duhovne umike. Horst mi je razkazal vseh dvanajst jam, med katerimi sem moral izbrati eno. Po dolgem času sem končno spet preživel mesec in pol v meditacijskem umiku, sam v jami. Ostale ljudi sem srečeval le, ko sem šel po hrano, a se nismo pogovarjali.

Velikokrat sem zvečer zakuril majhen ogenj in meditiral pozno v noč. Nekega večera sem jasno in glasno slišal molitve v tajščini, kot da bi menihi molili tik ob meni. Kasneje sem spoznal nekoga, ki je imel isto izkušnjo, in rekel, da prihaja glas od duhovnih bitij. Hitro sem znova prišel v ritem desetih ur meditacije na dan. V naravnem okolju in višjih stanjih zavesti sem se ponovno počutil odlično.

Spremembe v umu so bile še vedno zelo izrazite – od stanj popolnega miru in sijaja do stresnih stanj hrepenenja po večji osredotočenosti, boljšem razumevanju in napredku. Prebral sem knjigo o Dzogchenu in izvajal vse meditacije, ki sem jih poznal. Ko sem imel vsega dovolj, sem samo gledal in počival v čistem zavedanju brez napora ali vadbe. Prav to se je izkazalo kot najmočnejše stanje. Misli se niso pojavljale, zato ni bilo vprašanj niti odgovorov; vsi koncepti so izgubili pomen in ostalo je samo zavedanje. Občutki telesa in diha so postali zelo subtilni ali pa za nekaj časa povsem izginili. Izgubil se je tudi občutek za čas in prostor.

Potem so se misli znova začele pojavljati: *»Jaz sem tukaj in meditiram. Katera meditacija je najboljša? Kam vodi? Kaj narediti zdaj?«* S tem so nastajala vprašanja, odgovori in prepričanja – posledica pa so bili dvomi in zmedenost, ker sem verjel v te koncepte. Tudi sam nisem razumel, ali je praznina konec poti ali obstaja še nekaj več. Ali moram še kaj globlje razumeti in doživeti v meditaciji?

Tudi na tem kraju sem imel veliko posebnih duhovnih doživetij. Bilo je sončno in lepo vreme, meditiral sem na skalah ob reki in na travi. Včasih sem sedel eno uro brez misli. Ostalo je samo zavedanje, ki je bilo samo po sebi sijajoče, mirno in zadovoljno – brez besed in predstav za takšno doživetje.

Videl sem tudi drugo stran delovanja uma: misli in podobe, ki pravijo, *»Naredi to in to, pojdi tja, in takrat bo vse v redu.«* Če bi jim sledil, nikoli ne bi bilo tako, kot ti obljublja um. To sem razumel

kot zavajanje misli. Včasih je bilo tako intenzivno, da bi skoraj prekinil umik in sledil željam, nato pa bi spoznal, da me je um prevaral. Spoznal sem močna nagnjenja uma po tem, da bi nekaj bil in nekaj dosegel.

Včasih se je pojavila misel: *»Zakaj si tukaj sam v tišini in meditaciji? Nikomur nisi v korist. Moral bi iti med ljudi in jim pomagati z meditacijo.«* Videl sem se, kako učim druge in je vse odlično. Ko pa sem prišel med ljudi, sem hotel iti takoj nazaj v samoto. Spoznal sem, kako prebrisano um izumlja trike, da bi te speljal iz umika.

Po končanem umiku sem govoril s Horstom. Imel je veliko knjig o duhovnosti. Videl sem, kako različno ljudje razumejo Budove nauke, tehnike meditacije in pomen vsega tega. Včasih se mi je zdelo, da več kot je govorjenja in razmišljanja, bolj se vse zaplete in manj je jasnosti. Različnega znanja o duhovnosti je ogromno – a večinoma je samo veliko besed, ki jih hitro pozabiš. Med sedenjem v meditaciji onkraj misli teh problemov ni; vse postane preprosto, mirno in jasno.

Kasneje sem za nekaj dni odšel v turistično območje, kjer sem ponovno srečal prodajalca. Vprašal me je, kje sem bil toliko časa, in se začudil, ko sem povedal, da sem meditiral v naravi. Podaril sem mu svoj prenosni računalnik, ker sem vedel, da bom kmalu postal menih in ga ne bom več potreboval. Po budističnem nauku je namreč dobro, da preden postaneš menih, podariš vse, kar imaš – kot zadnje materialno darovanje, če se odločiš za življenje v meništvu.

ISKANJE GOZDNEGA SAMOSTANA NA TAJSKEM

Prispel sem v Bangkok in že po nekaj urah sem se dobil s tajskim menihom Kitijem, ki mi je rekel, da mi bo pokazal več gozdnih samostanov. Odšla sva k njegovemu prijatelju menihu v majhen samostan ob reki v Bangkoku. Kupiti sem moral par belih hlač in majic, ki so namenjene za laike v samostanu. Laiki so vsi, ki bivajo v samostanu in niso menihi ali nune.

Učil me je o pravilih in dolžnostih laikov in menihov za življenje v samostanu, ki je bilo podobno kot v meditacijskih centrih. Spraševal sem ga, če pozna kakšne posebne učitelje z nadnaravnimi močmi, kot sem bral v knjigah. Večkrat sem mu rekel, da moram najti kraj v gozdu, kjer lahko menihi živijo in meditirajo v samoti.

Kiti je bil menih že več kot dvajset let. Zelo rad je potoval, bil je družaben, rad je molil in govoril o naukih Bude. Poznal je veliko laikov po celi Tajski, ki so ga povabili k sebi za nekaj dni. Malo čudno se mu je zdelo, da kot tujec hočem meditirati v samoti. Rekel je, da on tega ne more, da je pot do nirvane zelo težka in da samo nekaterim uspe v tem življenju.

Naslednji dan sva odpotovala k njegovemu prijatelju menihu z imenom Ian. Imel je lep samostan, obkrožen z gozdom. Ni govoril angleško, vendar je bil zelo vesel, da je prišel tujec, ki ga zanima meditacija. Ogledal sem si kraj in večkrat odšel meditirat v gozd ob vodi. Bilo je lepo, vendar se nisem videl tam.

Imel je star avto, skupaj s Kitijem smo se odpeljali na kosilo in izlet. Jaz sem vozil, ker menihi naj ne bi smeli. Prvič sem vozil dva meniha in bilo je res super v njuni družbi. Nikoli nismo imeli nobenih problemov, vedno sta se smejala.

Zjutraj sem imel priložnost iti prvič na obhod po hrano, kjer ljudje iz vasi darujejo hrano menihom. Celo pot sem hodil za njima in pomagal nositi hrano. Pozno zvečer smo sedeli pod velikim kipom Bude. Ian mi je rekel, da lahko ostanem v eni izmed lesenih koč za menihe, ki je bila malo odmaknjena v gozdu. Lesenim kočam za menihe se reče kuti. Rekel je, da je veliko duhov naokrog. Če bom imel kak problem z njimi, naj mu povem.

Takrat sem prvič v živo slišal govoriti o duhovih. Nisem si znal predstavljati, kako je imeti probleme z njimi. Po eni strani me je prešinil rahel strah, po drugi pa me je prevzela radovednost. Spraševal sem se, ali bom tudi sam doživel kaj podobnega, kar sem prej bral v knjigah.

Po enem tednu je Kiti odpotoval drugam, jaz pa v znan gozdni samostan Wat Pa Ban Tad. Čez nekaj časa je prišel v samostan Ajahn Martin, eden najboljših zahodnih učencev od Luangta Maha Bue. Z njim sta prišla mlajši francoski menih in laik iz Avstrije. Maha Bua je umrl dve leti preden sem prišel v njegov samostan. Bil je zadnji direktni učenec Ajahn Muna. Napisal je knjige o življenju in vadbi teh nenavadnih gozdnih menihov, ki sem jih prej dobil v knjižnici v Dhamma Giri.

Po nekaj dneh vadbe samādija ali osredotočenosti na dihanje in razgrajevanja telesa pod vodstvom Martina smo odšli v njegov gozdni samostan. Vsi smo imeli svoj velik in lepo urejen kuti v džungli, postavljeni so bili tako, da nisi videl drugih naokrog. Ozka pot je povezovala vsa bivališča. Tam sta bila še dva mlada meniha iz Anglije in Francije.

Večkrat sem se pogovarjal z njima o meditaciji. Enega sem videl, kako je vsakič po jedi sedel v meditaciji z nasmeškom. Videl sem zadovoljstvo, globok mir in svobodo v njem. Vse je bilo točno določeno po urniku. Jedli smo enkrat na dan in se držali vseh pravil. Vsi trije mladi menihi so bili visoki in zelo suhi.

Vsak dan smo se zbrali skupaj za eno uro, ko nam je Ajahn Martin govoril o Budovih naukih. Povedal je, kako resno in strogo je bilo meditirati pri njegovem učitelju. Rekel je, da je eno leto jedel samo enkrat na teden in imel zelo razvit samadi. Videl je duhove in prvih pet let ni dovolil, da bi menihi odšli v samoto za dalj časa.

Rekel je, da je razvit samadi tako močan, da lahko vidiš skozi skalo. Maha Bua je bil znan po zelo strogi vadbi. Meditiral je vsak dan po dvanajst ur, od šestih zvečer do šestih zjutraj, brez da bi se premaknil. Sedel je, dokler niso vse bolečine v telesu izginile in ni več čutil telesa – ostal je samo svetleči um.

Večino dneva smo bili vsak zase v svojem kutiju. Tam sem vadil osredotočenost na dih, vendar nisem imel tako globokih doživetij kot v meditacijskih centrih, ker smo se enkrat na dan pogovarjali o meditaciji. Bolj resno sem začel z meditacijo o razgrajevanju telesa. Tako dobiš globlje notranje uvide o naravi telesa. Vidiš, da nisi to telo. Ne najdeš se v nobenem delu telesa. Ko se ne identificiraš več s telesom, potem odpade vse, kar je povezano s tem telesom in materialnim življenjem – vse misli in čustva. Um ostane osredotočen na dih brez misli za dalj časa.

Bral sem, da so nekateri menihi meditirali sami skozi noč na kraju, kjer sežigajo trupla, da bi se osvobodili strahu pred smrtjo.

Po nekaj tednih sem spoznal, da nočem biti menih v tako organiziranem samostanu in pod takim vodstvom učitelja. Poznal sem tudi podobno, zelo znano tradicijo Ajahn Chaha. Njegovi zahodni učenci imajo gozdni samostan na Tajskem in tudi po drugih državah. Bil sem odprt za različne vadbe in nauke.

Komaj sem čakal, da bi lahko preživel neke tedne ali mesece brez, da bi koga videl ali slišal. Vedno sem imel notranje nagnjenje po meditiranju v samoti. Nisem hotel biti usmerjen v eno tradicijo vadbe. Videl sem, da je znotraj teravade ogromno različnih načinov meditacije. Vendar vsi pravijo, da je njihov način vadbe najboljši in

originalna tradicija od Bude. Tukaj nekaj ni v redu. Vedel sem, da imam še celo življenje pred seboj – kolikor ga že bo – da odkrijem resnico o tem.

Po treh tednih sem se odpravil naprej v Chiang Mai. Tam sem se kmalu dobil s Kitijem, ki se je vrnil s potovanja. Bival je pri starejšem paru, ki sta imela dve sobi za naju in majhno trgovino.

Na Tajskem so budisti zelo velikodušni. Dajo denar za izgradnjo samostana, vsak dan prinašajo hrano, občasno denar, meniške obleke in vse osnovne stvari za skromno meniško življenje. Darovanje osreči človeka. Buda je učil, da vsak, ki daruje menihom, nakopiči veliko dobre karme za dobro ponovno rojstvo. Laiki skrbijo za menihe materialno, menihi pa učijo laike o meditaciji in naukih Bude. Tako jim pomagajo napredovati na duhovni poti in iskati višji namen – osvoboditev od vsega trpljenja.

Skupaj smo odšli na obisk v tempelj daleč v džunglo, kjer je bila tudi jama z Budovimi kipi. Bilo je le nekaj menihov, večinoma so spali v šotorih. Po nekaj dneh sem ugotovil, da tam ne bom mogel ostati. Videlo se je, da Kiti ne pozna takih samostanov v gozdu, kot sem si jih jaz predstavljal. Jaz sem iskal čisto preprost gozdni samostan, kjer skorajda ni menihov in bi lahko meditiral v samoti. Kiti pa je imel raje družbo in pogovore, zato sem se odločil, da grem sam naprej.

V mestu Chiang Mai sem iskal prenočišče in se pogovarjal z žensko, ki je imela majhno trgovino. Bila je zelo prijazna in povedala, da tudi sama obiskuje samostane. Zaupal sem ji, da bi rad postal menih in iščem gozdni samostan, kjer ni veliko ljudi. Rekla je, da pozna nekoga, ki hodi na tak kraj, in takoj poklicala prijateljico Daruni, ki je govorila angleško. Zmenila sva se, da se srečava čez nekaj dni. Bil sem vesel in poln upanja, da bom tokrat našel ustrezen kraj.

Po kratkem postanku sem odpotoval v Mesariang, kjer sem se dobil z Daruni. V avtu je imela dva mlada tajska meniha, skupaj smo odšli

na tržnico po hrano za gozdni samostan. Na poti smo se ustavili na enem izmed njenih posestev ob reki, kjer je imela nekaj kutijev. Povedala je, da dela v bolnici in živi blizu samostana v mestu Mae La Noi, kjer je njen učitelj Luang Pour (častiti oče) Samaki. Tam je bil njegov glavni samostan, poleg tega pa je imel še dva manjša v vaseh.

Pot nas je vodila navzgor po strmi in vijugasti cesti, daleč naokrog so bili hribi in gozdovi. Zavili smo z glavne ceste na ozko pot, ki se je vila gor in dol sredi gozda, dokler nismo prišli do samostana na hribu z velikim kipom Bude. Pod njim je ležala majhna vas Menga, kjer so živeli Kariang – neke vrste domorodski ljudje. Blizu kipa je bila večja lesena kočica za meditacijo, dva kutija na obrobju in dva znotraj gozda. Tam redko živijo menihi. Takoj sem začutil, da je kraj pravi zame.

Po kosilu so vsi odšli, z Daruni pa sva se dogovorila, da bom ostal tri dni in meditiral v enem kutiju. Vprašala me je: »Kako bo s hrano, ker je ni tam?« Odgovoril sem: »Za nekaj dni ni važno, saj sem se že večkrat postil.« Nasmehnila se je in rekla: »Zelo dobro, da si lahko tudi brez hrane.«

Kljub temu sta vsak dan prišli dve starejši ženski iz vasi in mi s širokim nasmehom ponudili krožnik hrane. Izgledali sta kot iz indijanskega plemena. Najbrž sta izvedeli od Daruni, da sem tam, in nista želeli, da bi bil brez hrane. Kraj mi je bil zelo všeč – točno nekaj takega sem iskal.

Po treh dneh meditacije se je Daruni vrnila in odpeljala sva se v glavni samostan v Mae La Noi. Tam so imeli kokoši, pse in mačke, nekaj kutijev na peščeni površini in dve večji zgradbi zraven. Ena je bila lepa dvorana za meditacijo, druga pa prostori – majhno stanovanje za učitelja, soba za goste ter veliko sob za menihe in laike.

Spoznaval sem učitelja Samakija. Imel je 74 let in bil več kot 40 let menih. Bil je nasmejan in umirjen, drugačen od ostalih. Tako kot Luang Pour Ian je bil tudi on vesel, da je tujec prišel v njegov samostan. Okrog njega je bilo vsaj pet menihov, le eden je govoril angleško.

Povedal sem mu, da mi ustreza samostan v gozdu, da bi rad postal menih za vse življenje in tam meditiral za daljše obdobje. Samaki je odgovoril, da se tam ne morem pomenišiti, saj je treba urediti veliko papirjev za tujce, kar je možno le v določenih samostanih. Medtem ko je govoril po tajske in kadil cigaro, mi je Daruni prevajala.

V tistem trenutku sem postal vznemirjen, ker sem imel občutek, da sem končno našel pravi kraj, a izgleda, da ne bom mogel ostati. Samaki je rekel, naj grem v reko in se ohladim. Nato je dodal, da vidi v meni seksualno poželenje, in pokazal z roko okrog trebušnega predela. Vprašal me je, ali vem, da menihi ne smejo imeti nič z ženskami. Vsi so se zasmejali. Odgovoril sem, da vem.

Daruni mi je povedala, da ima Samaki nadnaravne moči in lahko vidi v človeku določene stvari. Še enkrat sem mu zatrdil, da poznam glavna pravila za menihe, da me posvetno življenje ne zanima več in hočem biti menih za celo življenje ter meditirati v samoti.

Po kratkem premoru mi je dejal, da ima učenca, ki ima samostan daleč stran, kjer bi se lahko pomenišil, nato pa se vrnil k njemu. Po mesecu in pol iskanja gozdnih samostanov na Tajskem si nisem več želel nadaljevati z iskanjem. Samaki je želel, da bi me spremljal kak menih, a najraje sem potoval sam, zato sem se ponovno odločil, da grem sam naprej.

Na poti sem srečal zahodnjaka. Rekel mi je, da so mu ukradli ves denar in dokumente na vlaku, a hkrati je bil s skuterjem – kar je bilo nekoliko čudno. Prosil me je, če mu dam petsto bat. Z veseljem sem mu dal denar in mu povedal, da bom postal menih in denarja ne potrebujem več.

Nato je dejal, da mi lahko proda glavo Bude za tisoč bat. Takrat mi je postalo jasno, da njegova zgodba ni resnična. Rekel sem mu, da tega ne potrebujem. Bil je presenečen in omenil, da pozna nekoga, ki je postal hinduistični menih in prav tako ne potrebuje več denarja. Videl sem, da v resnici ne razume. Večina ljudi misli, kako težko mora biti tako življenje, ker se odpoveš mnogim stvarim. Zato sem mu na kratko razložil o meditaciji, notranjem zadovoljstvu, svobodi, ki jo doživljaš na duhovni poti, in o višjem cilju budističnega učenja – popolni osvoboditvi od trpljenja.

Moral sem tudi poklicati starše in jim povedati, da bom postal menih. Zdelo se jima je verjetno čudno, a nista imela nič proti.

Po dolgem potovanju sem končno prispel v mesto Roi Et. Tam me je pričakal menih skupaj z voznikom udobnega kombija s klimo. Predstavil se je kot Ajahn San in bil zelo navdušen, da se bom pomenišil v njihovem samostanu. »Ajahn« pomeni učitelj – naziv, ki ga menih dobi uradno po vsaj petih letih meništva. Do takrat se uporablja naziv »lumpee«. Lahko pa se kličejo tudi po imenu. San je zelo dobro govoril angleško, bil je prijazen in razgledan, približno enakih let kot jaz.

V njihovem samostanu, v vasi na obrobju gozda, sem spoznal učitelja Udom Saba, učenca Samakija. Star je bil nekaj čez 60 let, manjše postave, njegov obraz se je svetil in iz njega je izžarevala dobrotà. Tudi on je dobro govoril angleško, saj je v mladih letih delal v Angliji. Na Tajskem je bil znan kot pevec, imel je tudi družino, a se je pred tridesetimi leti vsemu odpovedal in postal menih.

San mi je še isti dan obril glavo in pripravil vse potrebno za slovesnost pomenišenja, ki bo že naslednje jutro. Bil sem navdušen in hkrati nisem mogel verjeti, da se bo vse zgodilo tako hitro.

Zvečer smo laiki, menihi in nune sedeli v leseni dvorani za meditacijo ter poslušali učitelja Udom Saba. Vsem je povedal, da sem bil pri Samakiju in da sem prišel, da bi se pomenišil ter se nato

vrnil nazaj. Ko sem povedal, da bom menih za celo življenje, so to še posebej spoštovali.

Bil sem popolnoma siguren, da sem zaključil s posvetnim življenjem. To je bilo maja 2014 – več kot pet let po tem, ko sem prvič spoznal meditacijo v zaporu. Če bi mi takrat, ko so me zanimala le potovanja, zabave in ženske, nekdo rekel, da bom postal menih, bi se mu najverjetneje samo nasmejal.

MENIŠKO ŽIVLJENJE

Zgodaj zjutraj smo odšli v sosednjo vas na ceremonijo pomenišenja. Za glavnim menihom sem ponavljal celoten govor v tajščini, oblekli so me v meniško obleko in mi nadeli posodo za hrano. Za daritev od menihov in nun sem dobil nekaj denarja v kuverti. Glavni menih je rekel, da sem prvi tujec, ki se je prišel tja pomenišiti, vsi ostali se pridejo poročiti. Temu smo se vsi smejali. Izpolnilo se je dolgo pričakovanje – pri 33 letih sem končno postal budistični menih. Nuna Noi mi je rekla, da je ob tej ceremoniji čutila močno prisotnost duhovnih bitij in da se ji je naježila koža. Pri tem sem imel videnje, da sem bil že velikokrat menih v prejšnjih življenjih. Vsi smo bili zelo veseli.

Prve dni je bilo neverjetno dobro. Vse skrbi po prihodnosti, denarju in vsem ostalem so odpadle, zaradi česar sem se počutil bolj svobodnega kot kdajkoli prej. Na Tajskem povabijo menihe domov, kadar zgradijo novo hišo, ko nekdo postane menih, ko nekdo umre ali kar tako – da naredijo dobro karmo in dobijo blagoslove. Prvič sem šel z vsemi menihi na povabilo v hišo. Po vrsti smo se vsedli na pripravljene podloge, pred nas so postavili ogromno hrane. Vsi ostali so se posedli na tla nasproti nas. Vse so delali brez glasnega govorjenja z nasmehom in imeli nekaj vprašanj za učitelja.

Med molitvami sem meditiral, ker nisem znal dolgih molitev v tajščini. Bil sem v globlji meditaciji kot večino časa na vseh preteklih meditacijskih umikih. Ob molitvah sem občutil močno in prijetno energijo praznine, miru in zadovoljstva. Večkrat sem dobil notranje uvide različnih znanj. Spomnil sem se skrbi iz preteklosti, da bom nekaj izgubil z odpovedjo, ker ne bom več mogel imeti kar hočem in delati stvari, ki jih hočem. Zdaj pa se je izkazalo, da sem skupaj s tem izgubil vse skrbi in probleme, ki sem jih imel prav zaradi tega. Nič nisem pogrešal, ničesar si nisem želel. Nič v

posvetnem življenju mi ni dalo kaj takega kot odpoved. Spomnil sem se nauka Bude, da je največje zadovoljstvo v odpovedi.

V samostanu sem videl, da imajo nekateri menihi denar, računalnike, mobije, eden celo avto, kar se šteje, da ni dovoljeno. Nekateri hodijo študirati, ker je veliko cenejše za menihe; po študiju pa zapustijo menišтво in si poiščejo ustrezno delo. Vse, kar sem imel je bil malo denarja in še tega nisem želel imeti. Ajahn San mi je rekel, naj obdržim denar za potovanje in za hrano na poti.

Mislil sem, da vsi menihi živijo v strogi odpovedi in predani meditaciji ter naukom, vendar sem takrat videl, da še zdaleč ni tako. Nekateri menihi so me spraševali, če imam punco, hoteli so se pogovarjati o vseh možnih stvareh. Eni so imeli željo po tem, da bi se poročili. Nekdo je opustil menišтво in se vrnil čez nekaj mesecev, ker pamet prikazuje, kako bi bilo bolje zunaj – potem se je pa izkazalo, da ni res.

V tem samostanu so veliko gradili, zato so menihi delali vsak dan. Vse te stvari sem takrat videl kot motnje na poti do osvoboditve, ker sem verjel, da je glavna stvar za meniha stroga odpoved in veliko meditacije. Zvečer smo imeli eno uro molitve, eno uro meditacije in eno do dve uri poslušanja naukov in zgodb učitelja v tajščini.

Enega večera sem sedel v meditaciji; občutek meditiranja v meniški obleki je bil nekaj posebnega. Verjel sem, da sem res našel najboljšo stvar zame, bilo je nekaj popolnega, daleč najboljše od vsega, kar sem počel do sedaj. Preden sem začel z meditacijo, nisem nikoli doživljal tako posebnih duhovnih stanj, zato nisem pogrešal ničesar.

Na eni ceremoniji smo od polnoči do treh zjutraj ponavljali kratko molitev Bude, Darne in Sange, nato smo meditirali do jutra. Menihi smo sedeli na odru, nune in laiki pa na tleh pred nami. Nekateri laiki so proti koncu že spali. Čutil sem bolečine zaradi dolgega sedenja s prekrižanimi nogami, a to mi je pomagalo ostati ves čas v praznem

stanju. Prisotna je bila močna duhovna energija; vsem so se svetili obrazi.

Ajahn San je želel, da ostanem dlje časa v samostanu in mu delam družbo. Rekel je, da lahko pomagam nekaterim z angleščino. Udom Sab me je sprejel kot del svoje družine. Vsi menihi in nune naj bi bili idealno kot družina: skrbeli en za drugega v spoštovanju, brez slabih besed in dejanj, hkrati pa svobodni eden od drugega, brez navezanosti. Vendar nikoli ni vse idealno. Rekel mi je, če karkoli rabim, naj povem in da lahko delam v samostanu, kar mi ustreza.

Večinoma smo pomagali pri grajenju nove zgradbe za pomenišenje. Nekateri so izdelovali Budove kipe, eden je zalival rastline. Vsak si je našel nekaj za delati. Od šestih do desetih zvečer smo imeli molitev, meditacijo in govor učitelja. Potem so nekateri gledali televizijo, drugi meditirali v svoji sobi ali zaspali. Malo čudno bi mi bilo, da bi jaz cel dan samo meditiral, medtem ko so vsi nekaj delali, zato sem pomagal delati.

Po enem mesecu sem se vrnil k učitelju Samakiju, kot je bilo dogovorjeno. Ko me je videl, se je smejal in ponavljal: "Tujec se je pomenišil!" Sledil je deževni umik, ki traja tri mesece – edino obdobje, ko moraš ostati znotraj samostana. Rekel sem mu, da bi rad šel v Mengo, kot smo se dogovorili, da bom tam meditiral. Vendar ni želel, da grem sam na prvi deževni umik, ker sem ravno postal menih. Povedal sem mu, da sem že meditiral v gozdu in jamah, naj ga ne skrbi. Videl sem, da je želel, da se učim od njega in ostanem tukaj z drugimi menihi. Bil je malo razočaran, ko sem mu rekel, da ne rabim učitelja in samostana, kjer je veliko ljudi, da hočem biti bolj v samoti.

Mislil sem si: ko nisem bil menih, sem meditiral cele dneve na umikih, in zdaj vidim, da menihi meditirajo le nekaj ur na dan, se veliko pogovarjajo in opravljajo različne naloge čez dan. To me ni zanimalo; nikoli si nisem predstavljal takega menišтва in nisem prišel na Tajsko zaradi tega.

Prvič sem videl, da ima Samaki nadnaravne moči. Ko sem meditiral zraven njega, sem čutil veliko duhovno moč, zaradi česar sem lahko počival v svetlečem in osredotočenem umu brez misli dolgo časa. Enkrat sem opazil, da je točno vedel, kakšna mentalna podoba se mi je pojavila v umu. Občutek, da ti nekdo bere misli in podobe v pameti, je hkrati fascinanten in malo zastrašujoč.

Po nekaj dneh mi je dovolil, da grem v Mengo, vendar je poslal dva meniha z mano. Spali smo v večji leseni koči, kjer je bil tudi prostor za meditacijo in po želji prenočišče. Zvečer sem pozno v noč meditiral, zjutraj pa vstajal zgodaj za dve uri meditacije pred odhodom po hrano ob jutranji zarji. Malo pred odhodom smo pometli listje. Nato smo se oblekli – kar je v resnici le velik kos platna, ki si ga na poseben način nadeneš in izgleda kot obleka, v katero si zaviti od vratu do zapestij in malo nad gležnji.

Najstarejši po letih v meništvu je trikrat močno udaril z leseno palico po zvoncu, da se je slišalo v vas. Psi so zavijali na ves glas, bili so veseli in tekali naokrog, celo lizali noge in silili v dolgo obleko. V vrsti smo počasi odšli bos, en za drugim, psi pa za nami. Ob cesti smo se ustavljali, kjerkoli so nas ljudje čakali s hrano. Kot običajno so nam položili hrano v posodo. Usklajeno smo recitirali kratko molitev z blagoslovom. Majhni otroci so kazali s prstom name in vzklikali “kola, kola,” kar pomeni tujec v njihovem jeziku.

Veliko hiš je imelo kokoši, prašiče in pse. Naši psi so letali za kokošmi in se spopadali z drugimi psmi. Prišli smo nazaj in v miru pojedli, pustili malo hrane za kasnejši obrok in ostanek dali psom. To je bila edina obveznost in do naslednjega jutra smo bili prosti.

Sredi gozda, v lesenih kočah, v soncu in dežju, podnevi in ponoči, v tišini in zvokih narave, brez kakršnihkoli obveznosti in problemov z ljudmi ali zunanjim svetom, sem živel samo za meditiranje. Nisem si mogel predstavljati nič boljšega.

Menih Tom je pogrešal učitelja Samakija; mislil sem si, da ni dobro biti tako navezan na učitelja. Kasneje sem videl, da je bil rad z njim zaradi njegovih nadnaravnih moči – dobro se je počutil okrog njega in se tako učil opuščati misli. Zelo dobro sva se razumela. Pomenišil se je samo par dni za mano. Prej je bil učitelj v šoli, kot njegova sestra in brat. Zato me je iz navade občasno učil tajsko, jaz pa njega angleško.

Tom se je kmalu vrnil k Samakiju. Ostala sva sama s Panjo, ki je rad meditiral, bral Budove nauke in se občasno postil. Pregledal sem kutije in si izbral zadnjega v dolini sredi gozda. Začel sem s posti do pet dni, vzel samo vodo in odšel v moj kuti. Meditiral sem sede in v hoji. V dnevih posta ni bilo potrebno iti po hrano, zato nisem nikogar videl. Nato sem nekaj dni jedel in se spet postil. Tudi Panja se je postil, občasno sva se srečala in delila izkušnje iz meditacije.

Nato se je tudi on vrnil k Samakiju tik pred začetkom deževnega umika. Nekaj dni sem bil sam, nakar je prišel menih Virat in ostal za deževni umik. To je bilo že sedmo leto, vsi v vasi so ga dobro poznali in se veselili njegovega prihoda. Angleško je govoril manj kot jaz tajsko, le nekaj besed. Od učitelja v šoli sem dobil angleško-tajski slovar. Hitro sem se učil, ker je bilo nujno, da sva se občasno pogovarjala. Čeprav nisva imela skupnega jezika, sva se dokaj dobro razumela.

Virat je vsak večer molil eno uro, molitve je znal na pamet. Ajahn San mi je pomagal, da sem napisal v angleški abecedi glavne molitve. Še vedno so bile v tajščini, vendar sem jih vsaj lahko izgovarjal. Tako sva zvečer, ko se je stemnilo, molila ob svečah v mirni noči in nato meditirala.

Enkrat na teden je bil dan Bude; takrat so prihajali ljudje iz vasi darovati hrano. Poslušali so nauke in meditirali, kakor jih je učil Virat. Midva sva sedela na vzdignjenem lesenem odru, za nama so bili kipi Bude in daritve naokrog. Spodaj pred nama so sedeli domačini iz vasi, nekajkrat so prišli tudi mlajši učenci iz šole.

V treh mesecih sem se pogosto postil in večino časa preživel sam v meditaciji. Bilo je obdobje, ko sem izgovarjal mantre in izvajal različne meditacijske tehnike. Tako sem skozi izkušnjo začel dobivati notranje uvide o različnih vrstah meditacije. Viratu se je bilo težje postiti in lažje meditirati z zelo malo spanja, pri meni pa ravno obratno. Ob koncu umika sva se postila in meditirala celo noč.

Po deževnem umiku sem za nekaj tednov hodil iz ene vasi v drugo in bival v samostanu največ en teden. V hribovitem gozdnatem območju je bilo veliko majhnih vasi, med katerimi je bilo vsaj pet kilometrov hoje. Tako sem spoznal veliko prijaznih menihov in majhnih gozdnih samostanov.

V eni izmed vasi je živel le starejši menih, ki zaradi težav z nogami ni hodil po hrano – prinesli so mu jo drugi. Zjutraj sem šel sam na obhod po hrano in nekje so mi rekli: »Od tukaj naprej je krščanski del vasi, ne hodi tja, ker ti ne bodo nič dali.« Zdelo se mi je nenavadno, saj še nisem doživel nič takega. Blizu budističnega samostana je bila cerkev, na zunaj je zgledala kot običajna hiša. Imeli so srečanje, bilo je veliko ljudi naokrog, a nihče ni nič rekel.

Ko sem prišel v drugo vas in spraševal, kje je samostan, so se ljudje obnašali dokaj neprijazno. Videl sem žensko z otrokom pred hišo; ko sem jo pogledal, da bi vprašal, je odšla z otrokom v hišo in zaprla vrata. To se mi je zgodilo prvič, bilo je čudno. Pred tem so bili ljudje vedno nasmejani in prijazni. Kasneje sem izvedel, da sem prišel v krščanski del vasi, zato se je njihovo obnašanje razlikovalo.

Nato sem se vrnil v Mengo in kmalu odšel na obisk k Samakiju na eno izmed ceremonij. Veliko ljudi, spoznavanja in pogovorov – samostan je bil poln. Samaki mi je rekel, da lahko eno noč prespim pri njem. Na mizi je imel računalnik, po tleh kipi Bude in slike učiteljev, pred njimi darovanja. Vse ostalo je bil prazen prostor – menihi so meditirali, jedli in spali na tleh. Bilo je tako, kot sem slišal od drugih: vsak dan od šestih zvečer do šestih zjutraj je meditiral.

Nekateri menihi so hoteli biti vedno blizu njega. Samaki je poznal veliko ljudi, vsi so ga zelo cenili.

Vedno, ko sem se vrnil v njegov samostan, mi je hotel kupiti kaj dobrega za pojesti, kot pravijo – »hrano za tujce«. Čeprav mi je bilo vseeno, kaj jem. Nekajkrat smo odšli v sosednji kraj na povabilo njegove žlahte, ponavadi Samaki, Panja in Tom. Tajka srednjih let je bila poročena z Belgijcem; v hiši sta imela majhno restavracijo. Vedno sta pripravila veliko dobre hrane in ponudila nekaj denarja. Večkrat smo odšli na izlet s starim terenskim vozilom, ki ga je nekdo podaril Samakiju. Vmes smo se ustavili na kosilu pri njegovih prijateljih.

Zelo dobro sem se počutil v njegovi družbi. Šele potem sem bolje razumel, da je cenil, ker sem prišel od tako daleč in se vsemu odpovedal. Zato je hotel, da bi imel za vse poskrbljeno in bil v dobri družbi. Mislil je, da se mi lahko kaj zgodi, če hodim sam naokrog. Takrat sem razmišljal: nisem postal menih, da bi si ustvaril prijatelje in se vsak dan družil, ampak da bi meditiral v samoti za daljša obdobja, kolikor je mogoče. Verjel sem, da lahko samo tako napredujem na duhovni poti, saj je bil moj glavni cilj spoznati resnico o osvoboditvi.

Prišel sem iz deževnega umika – lepo je bilo videti ostale in se z njimi pogovarjati. Po treh do petih dneh pa mi je bilo dovolj in sem si želel iti na nov umik v samoto. Že nekaj časa sem poizvedoval za kraje v gozdu, kamor bi lahko šel na daljši umik.

MEDITACIJA IN ŽIVLJENJE V GOZDU

Tom mi je povedal, da pozna zelo dober kraj v gozdu, kjer sta tudi dve jami. Menihi tja zahajajo le redko, zato sem se takoj odločil, da grem. Samaki se je nasmejal in rekel: »Dobro, ti kar pojdi.« Odšel sem s Tomom in mlajšim fantom iz samostana.

Na poti smo se ustavili pri Tomovi družini. Nato smo šli peš ob potoku, potem pa strmo po hribu navzgor v gozd, šest kilometrov od vasi. Kraj je bil čudovit, še nikoli nisem videl česa takega. V skalah so bili velikanski odtisi stopal in dlani. Stala je pokrita lesena dvorana s kipi Bude in ogromnimi svečami. Zraven so bili veliki zbiralniki deževnice in viseči žaklji riža za kuhanje, čeprav se po pravilih za menihe ne sme kuhati hrane.

Ogledali smo si obe jami. Prva je bila zelo temna, druga pa primernejša za bivanje. Počistili smo jo in pripravili visečo mrežo na lesenem podstavku, ki je služil za meditacijo in spanje. Povsod je bilo veliko iztrebkov netopirjev. Tom in fant sta se pred sončnim zahodom vrnila nazaj v samostan.

Sprva sem živel v večji pokriti dvorani. Dobro sem se počutil, še posebej v meditaciji ponoči ob svečah in kipih Bude. Sede sem meditiral v mreži proti komarjem, ki je bila napeta nad dežnikom, privezanem na strop. Nato sem hodil sem in tja, v osredotočenosti. Zjutraj sem si skuhal hrano, čez dan pa meditiral v jami. Minevali so tedni, ko sem bil popolnoma sam sredi gozda. Vedno bolj so se pojavljala globoka in dolgotrajna mirna stanja.

Zvečer sem spil kavo in se odločil za enourno meditacijo. Vso moč sem usmeril v to, da nisem sledil nobeni misli. Bil je hud boj v umu. Po eni uri se misli niso več pojavljale. Vso noč sem ostal v svetleči

duhovni moči brez razmišljanja. Takrat sem spoznal, da je mogoče vse delati brez misli. Za trenutek me je zaskrbelo – kaj, če se razmišljanje nikoli več ne vrne? Naslednje jutro je bilo isto. Ravno ko sem se odpravljal v jamo, sem zaslišal glasove. Prišel je vodič s turistom. Najraje bi se jima izognil, saj sem vedel, da bo že kratek pogovor porušil moje stanje. Pogledala sta me z začudenjem, kot da bi se spraševala, kaj dela tujec menih sam v gozdu. In res, že kratek pogovor je bil dovolj, da so se mi misli znova pojavile.

Kmalu je prišel menih za deset dni, včasih pa je kdo prišel samo na kratek ogled. Jaz pa sem se odločil, da grem v jamo za en mesec. To je bilo v hladnem obdobju.

V jami sem začel videvati obraze menihov na skalah in v mivki pred seboj. Nekateri so bili Tajci, drugi so spominjali na Kitajce ali Korejce. Bolj ko sem bil v praznem umu, večje nasmeške so imeli in ves prostor je žarel. Pometel sem tla, nato pa ob sedenju znova gledal iste obraze.

Ponoči sem zakuril ogenj. Netopirji so letali ven in noter, jaz pa sem v praznem stanju gledal plamene. Za eno noč sem odšel zgoraj v dvorano. Po meditaciji sem se malo ulegel in opazoval sveče in Bude. V spanju sem začutil, da lebdim v zraku. Ničesar nisem videl, a vedel sem, da sem zunaj telesa. Ustrašil sem se in se skušal prebuditi, a mi ni uspelo, dokler nisem prišel nazaj.

Pred menoj se je pojavila starejša ženska, malo stran pa mlada deklica. Prvič sem videl duhove, tako jasno, kot bi gledal človeka. Bili sta v dolgih belih oblekah in z dolgimi črnimi lasmi. Ženska je bila prijazna in me v angleščini vprašala po imenu. Zdelo se mi je, da sta me vzdignili iz telesa. Spomnil sem se na nunino pripoved, kako jo ponoči obiskuje duh, jo prime za roko in vodi naokrog, medtem ko njeno telo leži v kutiju.

Ko sta izginili, sem spet zaspal. Tokrat sem znova nekaj občutil. Moje duhovno telo se je obrnilo na eno stran, fizično pa je ležalo na

drugi. Videl sem mlajšo žensko, ki me je prijela za dlan in rekla, naj je ne pozabim. Potem je izginila. Naslednji dan sem o tem razmišljal. Zdelo se mi je nekaj dobrega in upal sem, da se bo ponovilo. A se ni. Samo enkrat sem se ponoči prebudil v jami, ker sem čutil duhove po telesu, vendar jih nisem videl.

Mesec dni sem jedel samo enkrat na dan – majhno porcijo riža z rezanci. Meditiral sem približno dvanajst ur na dan, večinoma sede, le kakšno uro v hoji. Po obroku sem se zjutraj ulegel na skalo v soncu in počival v praznini. Postal sem zelo suh, hodil sem počasi, skoraj brez energije, a nisem bil lačen. Mentalno pa sem bil skoraj ves čas v zelo mirnih in svetlih stanjih. Ko sem ležal na soncu, nisem čutil telesa – bila je samo svetloba. Verjel sem, da dobro napredujem v meditaciji.

Občasno me je obiskal Tom ali kdo drug in mi prinesel nekaj hrane. Včasih sem čutil dolgočasje, bil sem telesno šibek in želja po nadaljevanju v samoti je slabela. Za nekaj dni sem odšel v samostane v bližnjih vaseh, potem pa se vrnil. Spoznal sem nekaj menihov. Eden je imel pravo knjižnico, a le knjige v tajščini. Rekel sem mu, naj mi pošlje kakšno v angleščini, čeprav me branje ni več zanimalo.

Po treh mesecih sem se odločil, da ne bom nadaljeval v gozdu. Vrnil sem se k Samakiju. Telesno se nisem dobro počutil, izgubil sem voljo in bil razočaran. Samaki se je ob mojem prihodu nasmejal kot vedno in rekel, da je vse v redu. Povedali so mi, da je deset let meditiral v jamah in po gozdu, dokler ga niso povabili v mesto in mu zgradili samostan. Šele tam se je duhovno odprl. Videl sem, da ne čuti ne mraza ne vročine in skoraj nič ne spi. Ko sem meditiral ob njem, sem čutil njegovo močno duhovno energijo. Večkrat sem videl, da je v močnih duhovnih stanjih, saj je skoraj ves čas v praznini. Podobno je bilo pri nuni, ki mu je že dolgo pripravljala hrano.

S Tomom sva govorila o duhovih. Povedal sem mu, da sem med umikov čutil blokado v prsih. Vedel sem, da to povzročijo duhovi, a

naslednji dan je po celodnevni meditaciji izginilo. Tom je rekel, da duhovi lahko povzročijo težave, lahko pa tudi pomagajo na duhovni poti. Dobro je, da jim pošiljaš ljubečo prijaznost in si z njimi deliš svoje zasluge.

Minilo je prvo leto menišтва. Bil sem hvaležen in zadovoljen za vse, kar se mi je zgodilo. Verjel sem, da bom spoznal osvoboditev in resnico o vsem tem, če bom nadaljeval po tej poti.

S Samakijem, Tomom in laikom Manutom smo se odpravili v samostan Udom Saba, ker sem moral podaljšati vizo. Zjutraj smo krenili, popoldne pa je bil Manut utrujen od vožnje, zato smo se ustavili pri prijatelju od Samakija. Zvečer je Samaki vozil naprej do jutra, medtem ko smo vsi drugi spali.

Ob prihodu so ga prišli vsi menihi in nune pozdravit in se mu priklonit. Pokadil je nekaj cigar, se z njimi pogovoril, nato pa so odšli. Takrat sem spoznal, da Samaki nikoli ni utrujen. Njegov um je bil vedno v nepristranskosti, brez razmišljanja in brez čustev. V takem duhovnem stanju kot sem bil za nekaj ur, je on živel že desetletja.

Nisem si še povsem opomogel. Bil sem brez energije, malo sem pomagal v samostanu, se pogovarjal z menihi in meditiral veliko manj. Nisem več vedel, kako naprej.

Nato sem prejel paket po pošti. Menih, ki sem ga prosil za knjige, mi je poslal posnete govore in dve knjižici v angleščini od učitelja Posri Suriya Khemarato iz samostana Rombodhidharma. Nikoli prej nisem slišal zanj. Njegovo znanje je bilo povsem drugačno od običajne tajske tradicije.

Ob branju in poslušanju tega so mi odpadla vsa bremena od navora v vadbi osredotočenosti. Velikokrat sem bil sicer v praznem stanju brez misli, a vedno so se vračale želje po napredovanju, ki so povzročale napetost. Začel sem se smejati ob razumevanju naukov tega učitelja.

Takoj sem se odločil, da grem k njemu. Njegov nauk je bil res drugačen, a je imel globok smisel. Že samo poslušanje je prineslo svobodo v um, tukaj in zdaj, brez naporne meditacije. Poiskal sem njegov samostan in nisem več mogel čakati. Šel sem mu naproti – prepričan, da bom tam dokončno spoznal resnico.

SREČANJE ZELO POSEBNEGA UČITELJA

Odpravil sem se v mesto Nonghin, malo pred prihodom je v avtobus vstopil tajski menih. Rekel mi je, da mu je ime Sithipon in živi v Rombodhidharmi. Vzela sva trikolesni taksi, po tajsko tuk-tuk. Vozili smo se po široki asfaltni cesti, kar je bilo nenavadno za gozdni samostan. Izstopila sva pred veliko hišo, zraven prostora s številnimi kipi Bude. Naprej se je videlo jezero, parkirišče in veliko hiš naokrog; ni bilo podobno običajnemu samostanu. Zgledalo je bolj kot vas ali majhno, lepo urejeno naselje.

Rekel mi je, da greva najprej pozdraviti učitelja, nato pa bom videl, kje se lahko namestim. Velika hiša na začetku je bila od glavnega učitelja. Vstopila sva v svetel prostor z velikimi okni. Učitelj je sedel na prestolu z Budovimi kipi v ozadju. Na tleh ob njem so na levi in desni strani sedeli obiskovalci v belih oblekah. Na skrajni desni sta sedela dva mlajša tajska meniha. Pokleknila sva pred njim in se trikrat priklonila, kot je v navadi.

Takoj sem opazil, da je učitelj samo po izgledu in glasu deloval zelo nenavadno. Vprašal je o meni, eden izmed gostov pa je na kratko prevedel, kar sem povedal. Nato sva se z učiteljem pogledala iz oči v oči. Videlo se je, da se je razveselil in prikimal z glavo, zadovoljen s tem, kar je videl v duhu. Pred odhodom sva se priklonila, in ob drugem priklonu, ko sem se dotaknil tal s čelom, sem v umu začutil zelo močno energijo praznine. Pogledal sem ga z nasmehom in videl, da mi je to on naredil.

Nastanil sem se v zelo veliki in lepi leseni hiši, kjer je bilo šest šotorov v večjem prostoru. Zvečer sem se usedel na kratko meditacijo v zunanji dvorani. Odšel sem na sprehod po cesti, čutila se je zelo mirna in dobra energija po celem kraju. Že prvi dan sem

videl, da je ta kraj in učitelj bolj poseben od vseh krajev in menihov, kar sem jih spoznal do sedaj.

Spoznal sem Bena iz Singapurja, menih zen tradicije, kar sem prvič videl na Tajskem. Zvečer me je odpeljal mimo zelo lepih hiš na teraso pred mednarodno hišo, kjer so se zbirali večinoma zahodnjaki. Tam so bili menih Jim iz Rusije, nuna Maya in njena prijateljica Ana iz Anglije. Tajski nuni Sasi in Ning sta govorili angleško zelo dobro in bili zadolženi za prevod učiteljevih naukov v angleščino.

Pogovarjali so se in smejali. Sasi je na kratko povedala o drugačnem učenju in življenju v samostanu, kot je tradicija teravade. Nuna je lahko razlagala nauke menihom; lahko so jedli zvečer in ni bilo meditacije, kar se mi je zdelo čudno. Videl sem posebnost tega učitelja, hkrati pa je bilo vse to v nasprotju s tradicionalno vadbo odpovedi in meditacije.

Naslednji dan mi je Ajahn Visit sporočil od učitelja, da mi ni treba hoditi na obhod po hrano v mesto, ker se jo pripravi za vse v samostanu, in naj poslušam njegovo učenje. Glede na to, da je bilo na tem kraju skoraj tisoč ljudi in da se je učitelj spomnil name, mi je to dalo dodatno vzpodbudo, da ostanem. Ajahn Visit je bil zadolžen za hišo, kjer sem bival, snemal govore učitelja, jih prenašal na CD-je in pošiljal naokrog. Povedal mi je, da je ta učitelj najboljši, kar jih pozna, in naj ga poslušam ter pustim vse druge nauke za nekaj časa.

Odšel sem naokrog, da si razgledam cel kraj. Nisem še videl tako velikega samostana s toliko ljudmi, hišami, avti, celo konji na velikem ograjenem območju. Srečal sem meniha, ki je hodil in jedel; če bi to naredil kjerkoli drugje, bi bil velik problem. Menihi ne smejo jesti in piti stoje. Ko me je videl, je pogledal v nebo, raztegnil roke narazen in rekel, da je svoboden. Ni mi bilo jasno; zdelo se mi je zelo čudno. Rekel sem mu, da iščem kuti zame. Bil je prijazen in šel z menoj naokrog ter mi razkazal okolje.

Našel sem ga ob robu travnika blizu gozda; bilo jih je po pet v dveh vrstah, tipični majhni kutiji za menihe. Vselil sem se in spoznal menihe v okolici. Odšel sem na drugo stran samostana ob robu gozda, kjer so živeli skoraj vsi menihi iz zahodnih držav. Spoznal sem meniha Josa iz Nizozemske. Deloval je zelo sproščeno, sedel je na ležalniku pred kutijem, kadil in gledal v naravo. Bil je zelo suh in visok čez dva metra, približno iste starosti kot jaz. Deset let je bil menih v tradiciji učitelja Ajahn Chah.

Jos je bil tukaj eno leto in mi je malo povedal o tukajšnjem nauku. Ni imel čustev in reakcij, kar ni pogosto med menihi; govoril je prijazno in umirjeno, v stanju nepristranskosti. V posvetnem življenju je ravno obratno: ljudje imajo močne misli, čustva in reakcije. Če bi srečali takega človeka, bi rekli, da z njim nekaj ni v redu, da je popoln flegmatik, ki ga nič ne zanima.

Blizu njega sta živela menih David iz Italije in Jack iz Francije. Imeli so prijetno okolje vrtov in gozda. Na tem kraju sem po enem letu prvič videl menihe in nune iz zahodnih držav. Potem je bila še starejša nuna tibetanske tradicije iz ZDA, ki je zelo hvalila učitelja.

Vsako jutro smo odšli v veliko odprto dvorano, pokrito s slamnato streho. Pred prostorom z Budovimi kipi je bil malo dvignjen prizidek, na katerem je sedel učitelj. Na njegovi levi in desni strani so sedeli menihi, nasproti pa nune in laiki. Najprej smo imeli kratko glavno molitev, nato smo ponavljali za menihom prošnjo za oprostitev in sedeli v tišini, dokler ni prišel učitelj. Običajno je govoril nauke z občasnimi premori v tišini, včasih pa smo ves čas sedeli v tišini.

Posebna energija je bila prisotna. Imeli smo odprte oči in sproščeno sedeli. Nekajkrat me je učitelj pogledal in v tistem trenutku sem čutil močno energijo praznine v umu in enkrat duhovno odprtje v prsnem košu. Nekaj podobnega sem doživel že v Mengi.

Po sedenju smo si vzeli hrano in jedli z učiteljem v odprti dvorani ali kjerkoli drugje. Potem smo po želji preživeli cel dan. Spoznal sem meniha Laja, ki je imel lep kuti blizu mene. Vedno je ponudil za jesti ali piti karkoli je imel. K njemu je rad prišel menih Bond, s katerim sva se najboljše razumela; bil je kot moj brat. Rad se je šalil, bil vedno sproščen in se veliko smejal.

Nekajkrat smo šli skupaj postavljat nove lesene koče za menihe. Počivali smo v visečih mrežah, ki so bile skoraj po vseh kutijih. Kamorkoli sem prišel, so ponujali kar so imeli in me sprejeli z nasmehom. Ob večerih sem šel na sprehod po glavni cesti, kjer so hodili gor in dol. Slišal se je glas žužkel v popolnoma mirni in svobodno prijetni atmosferi.

Vsak dan sem bral prošnjo za oprostitev za očiščanje karme, preteklih neprimernih misli, besed in dejanj. Branje prošnje za oprostitev je bila posebnost tega učitelja, saj tega ni bilo nikjer drugje, da bi jaz vedel.

To je samo en del besedila: Pričakovanja po izboljšanju pozornosti, osredotočenja, notranjega uvida, modrosti, nadnaravnih moči, potrpežljivosti, tudi želja po nirvani povzroči, da se urimo v vadbah uma in telesa na različne načine. Ta pričakovanja so želje, iluzije in navezanosti, ki blokirajo naraven tok dogajanja. Prav to vmešavanje ustvarja zaplete in preprečuje, da bi um in telo delovala svobodno in naravno sama od sebe.

Na ta način smo stalno osredotočeni v um in telo. Osredotočenost pa ne dopusti, da bi vsi pojavi v umu in telesu nastali in izginili po svojem naravnem toku. Pričakovanja in želje, da bi v vadbi nekaj dosegli, ustvarjajo novo karmo.

Ni pomembno, kakšna pričakovanja imamo – posvetna ali duhovna. Kadar želimo imeti korist od nečesa, ustvarimo mentalno konstrukcijo, željo po posedovanju nečesa, kar se ne da zadržati, saj vse nastane in izgine. Osredotočenost v ta pričakovanja ali vera v te

iluzije, da bomo nekaj imeli za vedno, vrti kolo rojstva in smrti. Te iluzije hrepenenja in upanja po večni koristi od nečesa so vzrok za nastanek nove karme.

Kadar se nam pričakovanja ne izpolnijo pogosto krivimo druge. Zato odpustimo vsem bitjem, ki so nas prizadela na kakršenkoli način, odpustimo si med seboj za vso in vsako karmo. Želimo prenehati z iskanjem koristi zase in začeti delati dobra dejanja za druge. Radi bi delovali v skladu z resničnimi naravnimi zakoni, ki so po svoji naravi nenavezani, sijajoči in vedno brez ovir. Nirvana takšna kot je brez začetka in konca.

Zavedajmo se, da imamo telo in um samo začasno, da lahko brezmejno in brezpogojno blagoslovljamo druga bitja ter jim pokažemo pot, kako opustiti navezanost, ki je vzrok trpljenja. Radi bi prekinili in odstranili vsa pričakovanja in navezanosti po čemerkoli posvetnem ali duhovnem, umu in telesu, petih čutov, misli in čustev, načinu življenja, vse navezanosti in vse. Želimo se odpovedati in prekiniti vse želje in obsedenosti po prijetnih stanjih, sreči in dobrih posledicah od naših dobrih dejanj. Podariti ali narediti nekaj dobrega z umom, besedo ali telesom in potem pričakovati nekaj v zameno ustvari nove težave. Zato samo damo brez pričakovanj.

Odpovejmo se pričakovanjem po veliko sledilcih. Odpovejmo se navezanosti po tem, da bi vedeli, imeli ali bili več kot drugi, saj to povzroči tekmovanje, posesivnost, prepire in zavist. Posledica tega je trpljenje in novo rojstvo v nižjih obstajanjih, tudi v peklu. Zaradi teh navezanosti postanemo ozko usmerjeni in ne moremo blagosloviti vseh bitij.

Radi bi se odpovedali tudi navezanosti do velikih učiteljev, radi bi jih spoštovali z veliko praznino in nenavezanostjo. Radi bi jim sledili z brezmejnimi in brezpogojnim blagoslavljanjem vseh bitij. Radi bi se odrekli in prekinili upanja, želje in načrte zaradi katerih se navežemo na vse to. Naj vse izgine v naravni tok dogajanja – v

nenavezanost, veliko praznino, taka kot je svobodna po svoji naravi, vedno brezmejna in nepogojena, ne navezana niti nenavezana, brez začetka in konca, za vedno in vedno.

Ob branju tega se je um predal v praznino, saj so se vse želje končale. Nastalo je odprtje, sproščenost in stanje brezmejne svobode. Napetosti v umu in telesu je bilo postopoma vedno manj, saj ni bilo več močnih pričakovanj, da bi nekaj dosegel z vadbo, kam prišel, se oprijel znanja ali našel odgovore na vprašanja, ki se nikoli ne končajo.

Kadar so se pojavile napetosti v umu in telesu, smo izdihnili z besedo »soooh« in počasi odprli roke narazen. Tako smo vse napetosti, občutke in čustva izpustili iz uma in telesa – brez dodatnega napora vadbe meditacije ampak samo skozi sproščanje. Um se je v trenutku odprl in zasijal v praznini. Namesto da bi se vrteli v mislih in čustvih, smo se prebudili ven iz tega v golo zavedanje sedanjega trenutka. Istočasno je bil to blagoslov moči praznine, ki je neposredno pokazal tudi drugim bitjem kako osvoboditi um. To smo počeli kadarkoli čez dan.

Po naravni poti so se čustva in miselna aktivnost manjšala, postajala vedno bolj subtilna. Vse več časa sem preživel v praznini – skozi sproščanje in nezanimanje za mentalno aktivnost, pri vsakodnevnih dejavnostih ali pri počitku. Prav to nezanimanje ali ignoriranje je tisto, kar odvzame gorivo miselnim procesom.

Meditacija, ki temelji na osredotočenosti, pa je v resnici nova želja – želja po boljši osredotočenosti z namenom, da bi nekaj dosegli v prihodnosti. To je zaprtost v umu in telesu, namesto prebujenja iz uma in telesa. Končanje vadbe, končanje želja in napora – to je prebujenje v sedanjem trenutku.

To je bilo učenje našega učitelja. Nekateri menihi ga niso mogli sprejeti in so se vrnili k teravadski tradiciji meditacije, saj niso znali opustiti želje po doseganju meditativnih stanj. Verjeli so v

tradicionalne metode in niso zmogli sprejeti drugačnega pristopa. A tisti, ki so sledili temu učenju vsaj nekaj mesecev, so spoznali, da je veliko boljše od vseh klasičnih meditacij teravade.

Vedno se najdejo menihi, ki skušajo skozi Tripitiko dokazovati, kaj je prav in kaj ni. Toda učitelj je preprosto kazal, kako se duhovno odpreti, in delil moč praznine. Nekateri so to neposredno izkusili in ostali, drugi pa so odšli. Sam sem sprejel ta nov način življenja po njegovih naukih, saj sem spoznal nekaj izjemnega – njegovo moč in njegovo učenje. Vse bolj sem spoznaval, da je to, kar je učil, boljše od vsega, kar sem do zdaj bral ali vadil.

Pri jutranjem sedenju z učiteljem in ostalimi sem sproščeno sedel. Običajni pogled pomeni, da z rahlim naporom energije usmerimo pozornost skozi oči na to, kar je pred nami. Opazil sem, da se je ob sprostitvi ta napor prekinil in energija pozornosti, ki je prej tekla navzven, se je vrnila v svoj izvor. Takrat se je odprlo zavedanje. V popolnem počitku sem zaznaval vse okrog sebe – bil je samo krog energije zavedanja.

Nekega sončnega jutra, kmalu po zajtrku, sem sedel v praznini sijajočega zavedanja. V tem prijetnem stanju sem začutil, kot da bi se me dotaknila močna energija. Pogledal sem učitelja in videl, da mi je poslal moč praznine, da bi preveril, ali to zaznavam. Od tistega dne me je začel vsako jutro učiti neposredno – iz uma v um mi je pošiljal moč praznine. Tako močna energija mi je povzročila močnejše prazno stanje kot prej, misli so izgubile moč za dalj časa. Ko se je kasneje pojavila kakšna misel, je učitelj to opazil in mi znova poslal to moč. Ta energija je bila vsaj trikrat močnejša od Samakijeve.

Sčasoma sem skozi izkušnjo spoznal, da pričakovanja in želja po praznem stanju, pa tudi želje po nekaj razumeti v mislih, preprečujejo prazno stanje. To sem sicer že deloma izkusil v zaporu pri Zazen meditaciji, a se je takrat mentalna aktivnost hitro vračala. Kadar v meditaciji skušamo nekaj vaditi, razumeti ali doseči, se

vedno aktivira um in želja po napredku. To pa pomeni usmerjenost v prihodnost – in nikoli pravo končanje uma tukaj in zdaj. Branje in razmišljanje o tem, kako bi razumeli, je še ena prepreka, saj ostaja v polju mentalne aktivnosti.

Nekega jutra sem bil v tako močni energiji praznine, da me je med zajtrkom tresel adrenalin. Kasneje so postala ta stanja mirnejša, bolj jasna, zavedanje pa se je širilo. Nekajkrat sem videl, kako se je ob sprejemu moči praznine komu streslo telo. Večja kot je bila moč in dlje kot sem ostal v tem stanju, globlja je bila izkušnja. Pogosto se še uro ali dve po jutranjem sedenju nisem mogel pogovarjati – samo sedel sem, gledal v naravo in bil v globokem miru ter sproščenosti. Občudoval sem ta posebna duhovna doživetja.

Nekega dne sem v praznini spoznal, da je to več kot vsa stanja, ki sem jih doživel z meditacijo na vseh prejšnjih umikih. Zavedal sem se, tudi če bi celo življenje meditiral sam v jami po starih metodah stroge odpovedi, samote in vadbe, tega ne bi mogel spoznati in doživeti. V tistem trenutku me je učitelj pogledal in prikimal. Spoznal sem, da točno ve, kaj se dogaja v mojem umu.

Menih Laj mi je odstopil svoj kuti ob robu gozda, saj se je sam preselil drugam. Tam sem imel dve viseči mreži in prostor, kjer je lahko kdorkoli prišel na obisk. Vse več sem izvedel o učitelju in njegovih nadnaravnih močeh. Včasih je za nekaj dni odšel v majhen samostan v drugem gozdu, občasno pa za deset dni tudi v druge države skupaj s skupino izbranih menihov. Odšli so lahko tudi drugi, ki so si lahko plačali potovanje. Namen teh potovanj je bil blagoslov vseh bitij in prenos moči praznine v tisti kraj. To je pomagalo predvsem duhovnim bitjem, ki lažje zaznajo praznino kot človek. Obred je vključeval prošnjo za oprostitev in izlivanje vode na tla s klicem »sooh« za delitev zaslug.

Učitelj je videl v duhovni svet in znal pokazati, kako te prakse pomagajo različnim bitjem v različnih kraljestvih obstoja. Pravili so, da se po njegovih potovanjih veliko duhovnih bitij – tudi

razsvetljenih – vrne skupaj z njim v samostan, ker sledijo njegovi svetlobi praznine. Pogosto je s seboj vzel meniha Davida. Slišal sem, da je bil učitelj v enem od svojih prejšnjih življenj peti kralj na Tajskem, David pa takrat ruski kralj, ki mu je pomagal. Zato sta bila še zdaj povezana. Takšnih zgodb je bilo veliko.

Nekateri so radi pogosto obiskovali učitelja, se pogovarjali in poslušali nauke, drugi pa so samo sedeli v njegovi bližini zaradi močne energije praznine. Zaradi njegovih nadnaravnih moči je prihajalo veliko obiskovalcev, darovali so hrano in denar, nekaj pa se jih je tudi preselilo tja. Ob sebi je imel menihe, ki jih je izbral glede na skupno karmo iz preteklosti in so mu vedno stali ob strani.

Moj odnos z njim je bil zelo poseben. Učil me je neposredno, brez besed, iz uma v um, in tako sva se vedno bolj povezovala. Videl sem, da pozna vse misli vseh ljudi – njihova duhovna in čustvena stanja, njihove prepreke, preteklost in še veliko več, česar nisem mogel razumeti. Zdelo se mi je, da ima dostop do vseh teh informacij preko svojih nadnaravnih sposobnosti, ki jih je pridobil skozi desetletja življenja v praznini. Bil je menih že vsaj petindvajset let.

Nekajkrat smo ga obiskali vsi tujci skupaj z nunama Sasi in Ning, ki sta prevajali njegovo znanje. Sedel sem v praznini – to je bilo več kot vse besede. Učil je, kako se z nezanimanjem za misli, čustva, kar vidimo in slišimo, pozitivno ali negativno, prijetno ali neprijetno, um konča po naravni poti brez napora vadbe. Poudarjal je, kako blagoslovljati vsa bitja brezmejno in nepristransko, namesto da bi si prizadevali za doseganje višjih stanj osredotočenosti in modrosti. Tako se sebičnost preobrazi v altruizem.

Zaradi vsakodnevnega branja prošnje za oprostitev sem se nekega dne odločil, da pokličem starše. Vprašal sem ju, če mi oprostita za vse, kar sem jima kdaj storil z umom, besedo ali dejanjem. Bila sta presenečena, saj tega še nikoli nisem storil. Nato smo si med seboj odpustili – o tem pa nisem povedal nikomur. Naslednje jutro me je učitelj med sedenjem pogledal in prikimal. To se je zgodilo le

redkokdaj, a takoj sem vedel, da je zaznal, kaj sem storil, in da je bil s tem zadovoljen.

Drugič sem sedel kot običajno, a pojavile so se misli in občutki osamljenosti. V umu sem imel blodnje, da me učitelj ne sprejme v svoj ožji krog kot nekatere druge, in želel sem oditi. Vedel sem, da on natančno ve, kaj se mi dogaja v mislih. Ob koncu sedenja sva se srečala s pogledom. Občutil sem močno napetost v umu in hkrati videl, kako se je moje zavedanje razširilo več metrov naokrog, a pogleda nisem umaknil. Sporočal mi je, da ne želi, da odidem. Vendar pa ni nikoli sam pristopil k drugim – vedno je bilo treba iti k njemu, če si imel vprašanja, težave ali želje. Takrat sem spoznal, da je s tem pogledom preverjal moj duhovni razvoj. Ko prejmeš energijo praznine, so stanja tako močna, da se pred duhovnim odprtjem v umu in telesu dogaja veliko nenavadnih stvari. Tega se ne da nadzorovati.

Prostovoljno sem začel pomagati na smetišču, kjer smo ločevali in sežigali odpadke, sekalo se je veje, mešali smo ostanke hrane z listjem in zemljo, kar je postalo gnojilo za polja z zelenjavo in sadjem. Rad sem delal nekaj ur na dan v družbi ljudi, s katerimi smo se dobro razumeli. Veliko bolje sem se ujel s Tajci, saj so bili bolj sproščeni, preprosti in veseli kot večina zahodnjakov, ki so bili pogosto resni in zapleteni. Nekateri Tajci so mi rekli, da sem moral biti v prejšnjih življenjih Tajec, saj sem jim bil bolj podoben kot zahodnjakom.

Veliko časa sem rad preživel sam. Verjetno so me dolgotrajni meditacijski umiki navajali, da sem se bolje počutil v samoti in miru kot v družbi in pogovorih. Že po eni uri klepetanja sem bil pogosto mentalno utrujen in nisem videl smisla v dolgih razpravah. Zato sem raje počival v viseči mreži, šel na sprehod in preživel čas v praznini. Včasih sem si vzel tudi po mesec dni premora od dela in samo počival v kutiju, se občasno pogovarjal s sosedi menihi, hodil na večerne sprehode, sedel ob jezeru ali izvajal poste. Večkrat sem izpustil jutranje sedenje z učiteljem in zajtrk.

V teh obdobjih sem vse več časa preživel v praznini in sproščanju. Včasih je bilo vse popolno – zdelo se mi je, da bi lahko tako preživel celo življenje: počival v praznini onkraj misli in čustev, skrbi in želja. Bil sem v sijajočem in močnem zavedanju, polnem miru. Verjel sem, da je to konec duhovne poti: praznina brez vprašanj in odgovorov, brez pridobivanja in izgubljanja. Ni poti, ni nikogar na poti. Ni trpljenja, ni osvoboditve. Ni samsare, ni nirvane. Ni konceptov, ni razdvojenosti. Ni mentalnega ustvarjanja. Samo svetleča praznina, ki je sama po sebi globok notranji mir in zadovoljstvo. To je po Budovih naukih zaustavitev trpljenja: z zaustavitvijo percepcije ni več mentalne aktivnosti, ni mentalno ustvarjenega jaza, ni občutkov in čustev (hrepenenja ali odpora), ni reakcij. Tako se preseka nastajanje karme in krog ponovnih rojstev.

Po mesecu dni je bila energija zavedanja že tako močna, da nisem več zdržal, zato sem se vrnil k delu na smetišču. Nekega jutra sem se oblekel in krenil po poti med drevesi in kutiji do dvorane. Od trenutka, ko sem se zbudil, nisem imel nobene misli. Na poti sem začutil nekaj nenavadnega na vrhu glave, in ko sem sedel v hali, sem doživel odprtje temenske čakre. Čutil sem, kako se vrh glave odpira in energija se premika. Ko je prišel učitelj, se je usedel, me pogledal in prikimal. Videl sem, da ve, kaj se dogaja – da je to nekaj dobrega.

Budizem sicer ne govori o čakrah in ni nobene vadbe za njihovo odpiranje, a to se je zgodilo samo od sebe zaradi praznega uma. Od takrat naprej je bila moč praznine veliko močnejša od miselne aktivnosti. Z lahkoto sem večino dneva preživel v praznini. Čeprav rečemo »preživel v praznini«, tam v resnici ni konceptov, ni jaza in ni niti praznine. To stanje je mir, zadovoljstvo in svoboda. Ker ni misli, ni problemov, nič ne moti, ničesar ni treba razrešiti ali ugotoviti. Ko je bila energija praznine še posebej močna, na primer pri jutranjem sedenju z učiteljem, sem bil v svetlečem zavedanju brez občutka telesa in diha – onkraj uma in telesa.

ŽIVLJENJE Z DUHOVI

Prihajalo je mrzlo obdobje, zato sem si v kuti postavil šotor, ki mi ga je podarila prijazna starejša ženska. Bil je približno pol leta od mojega prihoda v ta samostan.

Zvečer, ko sem ležal v šotoru, sem prvič zagledal dva duha-otroka, ki sta se smejala in lebdela okrog mene. Bil sem presenečen in se jima nasmehnil. Od takrat dalje sem skoraj vsako noč dobival obiske. Najbrž so prihajali že prej, le da jih nisem videl ali čutil. Po začetnem navdušenju ob gledanju duhov so se začeli dogajati manj prijetni obiski.

Enkrat sem v spanju občutil, da se premikam sem in tja po celem šotoru — ko sem se zbudil, sem videl, da me je duh držal za duhovno telo in premikal. Drugič me je začelo tresti, ko sem odprl oči, je skakal po meni jezen duh, drugi zraven se je pa smejal.

V spanju sem videl svetlobo, ki mi jo je nekdo pošiljal; zadela me je kot električni sunek. Poslal sem svojo svetlobo nazaj in dobival vedno močnejše sunke, dokler ni bil udarec tako močan, da sem se zbudil in pred seboj zagledal staro čarovnico z ukrivljenim nosom, v črnem klobuku in s palico, ki je počasi odkorakala proč v nebo.

Velikokrat sem se v spanju zbudil zaradi močnega prijemanja od duhov; če sem takoj ponovno zaspal, se je to ponovilo. Duhove sem videl tudi med večernim branjem prošnje za oprostitev in deljenjem blagoslovov z močjo praznine. Nekajkrat sem se prebudil in videl duhove, ki so me začudeno gledali čisto od blizu. To je le nekaj primerov; skoraj vsak dan sem imel več srečanj z duhovi vsaj leto in pol.

David mi je povedal, da je tudi on doživel nekaj podobnega — duh je skakal po njem, on pa se je obrnil, močno izgovoril “sooh” in ga

pregnal; nato sva se oba smejala. Učitelj je pojasnil, da duhovi vidijo svetlobo tistih, ki so duhovno odprti, in prihajajo iskati zasluge in blagoslove. Če ne prejmejo blagoslovov z močjo praznine te ponoči začnejo zbujati. Rekli so, naj delim zasluge z izlivanjem vode pred spanjem in me bodo pustili pri miru. Za kratek čas je pomagalo, potem pa je bilo isto kot prej.

Imeti odprto »tretje oko« in videti v duhovni svet v budizmu pomeni kot ene vrste nadnaravnih moči. Veliko menihov se je pogovarjalo o tem, kdo kaj vidi in kaj se dogaja v okolici. Na tem kraju to ni bilo nič posebnega.

Enkrat sem sanjal dve goli ženski. V sanjah sem prepoznal, da nista izgledali kot običajni ženski. Ko sem se zbudil, sem vedel, da so mi duhovi povzročili te sanje. Potem sem sanjal, da sva se z eno žensko objemala v travi. Ko sem se v sanjah zbudil, sem videl duha, kako me je drgnil po stegnih, da bi me vzburjal. Drugi duh pa mi je nad glavo ustvarjal te sanje. To sem razumel tako, da so mi hoteli škodovati in ponoči posaditi semena spolnega poželenja v zavest. Da bi se tega spominjal čez dan in si to želel.

Mislil sem, da mi hočejo škodovati na duhovni poti, kjer je spolno poželenje ovira. Eno noč sem v spanju začutil, da imam spolni odnos. Odprl sem oči in videl lepo žensko z dolgimi lasmi, ki je bila na meni. To je bilo še bolj resnično doživeto kot s človeško žensko. Naslednji dan nisem mogel verjeti, kaj se je zgodilo. Počutil sem se krivega in ponižanega.

Potem sem opazil, da kadarkoli sem pomislil na to, sem čutil duhovno prisotnost na spolnem organu. Čez dan sem odšel stran, v kuti ob polju na obrobju gozda. Tam je bil prijeten in umirjen kraj, vendar me je to sledilo kamorkoli sem šel. Zaradi tega nisem več hotel biti med ljudmi. Imel sem občutek krivde in sramote.

Nisem več hodil zjutraj v dvorano k učitelju in po hrano. Vedel sem, da učitelj točno ve, kaj se dogaja, vendar mi ni bilo do tega, da bi ga

videl. Iz sijajočega duhovnega stanja sem padel v telesno poželjivo stanje. To je bilo še najhuje od vsega.

Na internetu sem našel neko žensko, ki je imela enak problem. Rekla je, da so to spolno perverzni duhovi, ki se naselijo v telo in se hranijo iz spolne energije. O tem govorijo samo nekateri kristjani. Razlagajo, kaj je to in kako se lahko tega osvobodiš. En teden sem večkrat na dan poslušal molitev za osvoboditev prek Jezusa Kristusa in ponavljal besede. Vendar ni bilo nič bolje.

Takrat sem imel Budo, Jezusa, Krišno in ostale za dobre učitelje, od katerih lahko prejmeš nekaj dobrega. Po skoraj enem mesecu sem slučajno videl učitelja. Ko sem ga na hitro pogledal, sem videl, da ve, kaj se dogaja. Takoj sem šel stran s sklonjeno glavo.

Še isto noč je prišel v moje sanje. Ko sem ga zagledal, sem mu ponudil banano. On pa mi je zapičil dva prsta v podlakt. Telo mi je začelo vibrirati, kot da bi bil priključen na električni tok. Nato sem začutil, da mi je duh skočil ven iz prsi.

Naslednje jutro nisem imel več tega duha v sebi. Počutil sem se veliko bolje. Po enem mesecu sem ponovno odšel zjutraj sedeti v dvorano k učitelju in ostalim. Videl sem, da učitelj vse ve in nikoli nikogar ne sodi, ni važno kaj se zgodi. Po enem tednu sem počasi prišel v takšno moč praznine kot prej.

Obiskal sem Tajko Kungan, ki je dobro govorila angleško in je bila zadolžena za vodenje dela na smetišču. Povedala mi je, da se je ena nuna zaprla v sobo in ni jedla niti pila nekaj tednov. Nato so jo našli golo in mrtvo na postelji. Zdelo se mi je, da so to naredili spolno perverzni duhovi. Povedal sem ji o tem in kaj se mi je zgodilo. Kungan je rekla, da je moralo biti nekaj takega. Rekla je tudi, da je nekajkrat doživela ošlatovanje duhov. Bila je že več let v samostanu in je marsikaj slišala ter doživela.

Povedala mi je, da nekateri menihi, ki stanujejo blizu učiteljeve hiše, gredo ven iz telesa in varujejo učitelja pred slabimi duhovi, ki mu

hočejo škodovati, kadar spi. Izvedel sem za ruskega meniha, ki je živel zraven Davida, da gre ven iz telesa skoraj vsako noč, vendar ni govoril o tem. David mi je povedal njegovo zgodbo, ko je on enkrat šel ven iz telesa. Rekel je: »Zdaj vsaj vem, da ne morem umreti.«

Enkrat sem v sanjah zaznal, da mi je učitelj rekel, naj se zbudim. Ura je bila okoli dveh ponoči, psi so lajali naokrog. Slišal sem dva meniha, ki sta brala prošnjo za oprostitev. V okolju sem čutil veliko prisotnost duhov. Zato sem tudi jaz začel brati prošnjo za oprostitev in s »sooh« blagoslavljal z močjo praznine ter zlival vodo. Vse to je bilo zato, da smo si delili naše zasluge z duhovi in jih učili z besedo ter z močjo praznine, kako opustiti trpljenje v umu. Kot je učitelj govoril, jim to pomaga, da bodo lahko odšli v naslednjem življenju v boljše kraljestvo obstoja.

Odločil sem se, da bom šel pomagati pri delu na polju, ki je bilo na drugem koncu samostana. Zraven polja sem našel majhen lep kraj v gozdu s štirimi kutiji. Ko sem si razgledal okolico, sem na določenih mestih v gozdu začutil močno prisotnost duhov. Nekajkrat se mi je telo začelo tresti, ker so bili na mojem telesu in so švigali skozi mene. Podnevi sem jih občasno samo čutil po telesu, ponoči pa sem jih tudi videl. Nisem jih slišal, vendar sem včasih lahko razbral kaj iz njihovega premikanja ust. Učitelj je govoril, naj jih ne poslušamo in jim ne odgovarjamo, ampak samo blagoslavljam.

Kljub temu, da je bilo tam še več duhov, sem našel majhen prazen kuti in se preselil tja. Zraven je bil menih Pijawat; bil je zelo prijazen, imel je lepo leseno kočico in avto. Rekel je, da tukaj ni duhov — enako je povedal laik, ki je živel blizu naju. Rekel je, da spi zelo dobro in nič ne ve o tem. Rekel sem mu, da tudi jaz včasih pogrešam čase, ko sem lahko tako dobro spal. Vendar, če duhov ne vidiš in ne čutiš, to še ne pomeni, da jih ni.

Učitelj je govoril, da je naše delo blagoslavljanje vsa bitja — človeška in duhovna — brezmejno in nepristransko. Kdor je duhovno odprt, ima večjo moč blagoslova. Rekel je, da je to odvisno od naših

preteklih dejanj iz tega in prejšnjih življenj, kako se duhovi obnašajo do nas. Če smo jim škodovali, nam bodo to poskušali vrniti; če smo jim delali dobro, bodo tudi oni do nas dobri. V obeh primerih se ne zmenimo za karkoli se dogaja, ampak jih samo blagoslovimo. Zato sem bil ravnodušen do vsega, kar se je dogajalo. Nisem razmišljal o tem niti nisem videl, da je to nekaj slabega. Take izkušnje so postale del mojega vsakdanjega življenja.

Na tem kraju sem imel še pogostejša srečanja z duhovi podnevi in ponoči. Večkrat sem imel na območju tretjega očesa tako močno napetost, da nisem mogel zaspati — kot da bi imel luknjo skozi čelo, ki sem jo čutil v duhu. Ponavadi sem si pokrtil čelo z dlanjo, da je bilo bolje, in sem lažje zaspal. Ko sem ležal z zaprtimi očmi pred spanjem, sem večkrat videl vizije gozdov iz višine; bilo je tako resnično, kot da bi jih gledal in doživiljal podnevi.

Nekaj sem prebral o astralnem potovanju in lucidnih sanjah, vendar me ni zanimalo, ker je bilo mnogo znanja in vadbe. To povzroči pričakovanja, stres in preprečuje bivanje v praznini — stanje brez želja in brez vaj po doseganju nečesa. Kadar si dolgo časa vsak dan v praznem, mirnem in sijajočem umu, potem ob močnejšem razmišljanju in čustvih čutiš veliko spremembo na slabše. Zato me misli, znanja in vadbe niso več zanimale.

Začel sem vse bolj natančno spoznavati misli in čustva, ki so bila od duhov, vendar sem jih zaznaval, kot da bi bile moje. Če ne bi tako močno zaznaval duhov, bi verjel, da so to moje misli in čustva. Največkrat se mi je to dogajalo, ko sem počival v viseči mreži v praznini — kar naenkrat se mi je stanje v umu in telesu brez razloga spremenilo v obliko stresa zaradi misli in čustev, ki so prihajala od duhov. Z izdihom »sooh« in oddajanjem moči praznine so me vse misli in čustva takoj zapustile, in um je bil ponovno v sijajoči praznini. Tako so me za nekaj časa pustili pri miru, potem pa se je spet ponovilo — skozi cel dan in tudi ponoči, kadar so me zbujali. To smo delali vsi v samostanu in verjeli učitelju, da blagoslovljamo duhove in delamo nekaj dobrega.

Včasih sem kar naenkrat dobil močno željo po hrani, čeprav nisem bil lačen. Moje telo je bilo vođeno v enem vzgibu tuje volje, da sem si hitro pripravil hrano in jo pojedel, nato sem bil spet popolnoma miren kot prej. Videl sem, da duhovi radi okušaajo hrano in zato vstopijo v telo. Z njihovo voljo, mislimi in občutki vplivajo na človeka, da se jim izpolni, kar bi radi, in nato odidejo. Kdor ne zaznava duhov, ne ve, kaj vse mu duhovi povzročajo v vsakodnevnem življenju. Mislijo si, da prihaja vse od njih, da so sami takšni, in obsojajo sebe za slabe navade ali odvisnosti, ki jim škodujejo.

Delal sem na velikem polju z zelenjavo in sadjem. Delo je bilo dokaj težko, a svobodno, saj je bilo prostovoljno. Vsak je delal kadarkoli in kolikor je hotel. Počivali in jedli smo skupaj, pogosto smo se hecali in smejali. Sredi polja je stala lesena hiša s kuhinjo.

Spoznal sem starejši nuni Pong in Nok. Źe več let sta delali na polju in kmalu smo postali dobri prijatelji. Kasneje sem izvedel, da obe vidita duhovna bitja, ter slišal nekaj njunih zgodb. Blizu polja je živel menih Virat. Dobro sva se razumela in nekajkrat sem zvečer prišel k njemu, da sva zakurila ogenj. Malo sva govorila, nato pa gledala v ogenj s praznim umom v popolnem miru. Tako sva sedela v tišini, nato pa sem se odpravil spat v svoj kuti.

Ob polju si je menih Prasad zgradil lep kuti. Imel je desetletnega sina, samanero – mladoletnega meniha. Njegov oče je bil menih v samostanu daleč stran, mati pa je prišla živet k nam. Včasih sem prespal v koči, kjer smo jedli in počivali med delom.

Neke noči me je zbudil duh. Imel je telo srnjaka in veliko človeško glavo z dolgimi blond lasmi v kiti ter navzgor zavite brke. Veliko je govoril in se jezil. Nisem mogel spati, saj sem čutil njegovo energijo v glavi. Kot ponavadi sem prebral prošnjo za oprostitev s »sooh« in zlivanjem vode, a ni hotel oditi. Po nekaj urah sem mu na glas rekel, naj me pusti pri miru. Šele nato je odšel in sem lahko zaspal.

Čeprav so mi duhovi pogosto delali slabe sanje in me zbujali, iz tega nisem delal problema. Živel sem z nezanimanjem in nepristranskim umom v praznem stanju, ker sem verjel, da je praznina konec duhovne poti. To pomeni konec mentalnega proizvajanja, konec sebstva, želja, navezanosti, reakcij in nove karme.

Budo so vprašali, kaj je dobil z razsvetljenjem, pa je rekel, da ni dobil nič, ampak vse izgubil. Tudi v zen tradiciji govorijo o veliki praznini ali veliki smrti. Življenje je tudi v mislih – kdo smo, kaj imamo, v kaj verjamemo, vsi spomini na preteklost in želje za prihodnost. Težko se temu odpovemo, saj je to kot ene vrste smrti, izginotje vsega. Zato je tako težko priti onkraj misli v prazno stanje za dolgo časa.

Močno verjamemo v svoje misli in se jih oprijemamo. Prepričani smo, da so resnične, trdno oprijemljive. Razsvetljenje pa je prazno stanje uma, zavedanje vsakega trenutka, kjer so misli šibke, redke in ne povzročajo čustvenih reakcij. V praznini ni mene ne tebe, ni drugih, ni življenja, smrti, osvoboditve, Nirvane, trpljenja ali konceptov.

Tudi knjiga *Maha Prajna Paramita – The Heart Sutra*, najvišja modrost Bude, govori o praznini. Kdor želi spoznati duhovnost, mora iti onkraj uma, čustev in telesa. Tu se ne moremo zanesti na noben koncept, ki bi ga razumeli z mislimi.

Te izkušnje se ne da doživeti skozi misli ali predstave. Pot je neprestano prazno stanje za dovolj časa, da se zgodi samo od sebe – brez navora, brez vadbe za dosego cilja. Branje in vadbe postanejo prepreke. Ko sem primerjal nauke mojega učitelja z drugimi, sem skozi izkušnjo videl, da najbolje uči prav on. Poleg tega ima tako močno praznino uma, da jo lahko prenese drugemu – iz uma v um. Brez njega bi se težko duhovno odprl, morda šele po desetletjih, če sploh.

Nisem več videl pomena v mislih. Prazno stanje uma je bilo tako močno, da so koncepti izgubili vso moč. Ljudem v posvetnem življenju pa ravno koncepti dajejo resničen pomen. Zato sem vedel, da ne morem več izstopiti iz meništva. Čeprav sem imel vsak dan opravlja z duhovi, sem živel v moči praznine, miru in zadovoljstva. To je bilo nekaj, česar nisem nikoli prej doživljal. Tudi pri meditacijskih umikih in meništvu pred tem učiteljem nisem živel v taki moči. To se je zgodilo šele po vsaj pol leta z učiteljem, ko sem se duhovno odprl.

Kadar sem bil ob obiskovalcih samostana, sem občutil njihov stres iz razmišljanja in čustev. Če sem se vmešal v njihove pogovore, sem prejel njihovo stresno energijo. Vedel sem, da ni več nič za razumeti, saj so bili to le koncepti. Ni šlo več za doseganje nečesa. To znanje sem včasih delil z drugimi, ker sem verjel, da je najvišje in lahko pomaga, a kdor tega ne doživlja, ne more razumeti z besedami. Zato sem si včasih po pogovorih rekel, da ne bom nikomur več razlagal.

Tudi učiteljevih nauk nisem več poslušal. Večinoma je ponavljal iste nauke – da ljudje lahko opustijo mentalno aktivnost. Nekateri so ga poslušali cele dneve in se o tem veliko pogovarjali. Jaz pa sem najraje pomagal delati, ostali čas pa bil sam. Zvečer sem večkrat zakuril ogenj in v praznini preživel večer. To mi je bilo bližje od pogovarjanja in poslušanja nauk.

Vedel sem, da se ne morem vrniti v posvetno življenje. Že dolgo časa si nisem želel ničesar iz posvetnega življenja, nič me ni zanimalo. Včasih sem rekel, da ni človeka na svetu, ki bi me spravil ven iz meništva.

Nekoč se je učitelj peljal z nekaj menihi mimo polja, kjer smo delali. Ravno, ko sem dajal travo okoli bananinih dreves je moj um padel globoko v praznino, v močno in svetleče stanje. Za nekaj sekund sem obstal. Videl sem, da mi je učitelj iz avta poslal svojo moč praznine.

Pri jutranjem sedenju v dvorani sem spet videl, ko mi je učitelj poslal moč praznine. Bila je kot svetloba. Če sem jo sprejel, sem bil v še močnejši praznini. Če sem bil že v tako močni praznini, pa se je svetloba samo odbila od mene.

Skoraj po dveh letih v tem samostanu sem prvič šel na obisk v drug samostan in na kratko potovanje ob obali, ker me je menih Mos končno prepričal. Drugič sem šel z Bandom v samostan ob jezeru. Ko sva se vrnila, je bilo zelo vroče in sušno obdobje, ljudi pa bolj malo, ker so odšli v druge kraje.

Čutil sem, da moram iti nazaj v samostan ob jezeru. Ni mi bilo več do bivanja tukaj. Nisem se poslavljaj in razlagal, da grem. Tako smo živeli – svobodni, da lahko vsak gre in se vrne, kadar želi. Učitelja ni bilo v samostanu, bil je na potovanju. Vedel sem, da bo vse vedel, tudi če se ne bova več videla.

ODREŠENJE PREKO JEZUSA KRISTUSA

Vrnil sem se nazaj v zelo miren samostan ob jezeru, kjer ni bilo tradicionalnega meniškega življenja po vseh pravilih teravade. Glavni menih je bil zelo prijazen, živel je po naukih mojega učitelja in nekaterih zen učiteljev. Imeli smo pse, mačke in majhno opico.

Po nekaj tednih sem zvečer gledal video posnetke na internetu. Na ekranu se je pojavil naslov »Moje pričevanje, osvoboditev v Jezusu«, kar mi je pritegnilo pozornost. Še nikoli prej nisem videl kaj takega. Začel sem poslušati zgodbo mlajše ženske, ki je bila v hinduističnem ašramu. Vadila je jogo in meditacijo ter živela duhovno življenje v odpovedi. Odprla se ji je temenska čakra. Po tej prijetni izkušnji je opazila, da nima več kontrole nad svojim telesom, saj so duhovna bitja vstopala v njeno telo skozi odprto čakro kadarkoli. Rekla je, da je prišel v njeno telo duh z nizkimi vibracijami, kar je bilo zelo slabo. Nekje je slišala o Jezusu in njegovi besedi. V iskanju poti ven iz teh zelo neprijetnih izkušenj z duhovi se je obrnila na Jezusa. Nakar jo je Jezus osvobodil od teh slabih duhov. Rekla je, da so meditacije in joga, ter vse, kar povzroči višja stanja zavesti, odprtje čakr, višje vibracije, demonski nauki in vadbe.

Tega nisem mogel sprejeti, ker sem verjel v Budovo znanje in njegovo pot do osvoboditve. Mislil sem si, da nekaj ni v redu z njenim znanjem. Kako lahko ena običajna ženska ve več kot vsi najbolj cenjeni budistični menihi skozi zgodovino, ki imajo ogromno slediteljev, posvetijo celo življenje meništvo in preživijo desetletja v samoti in meditacijah? Tega nisem mogel sprejeti, ker je bilo popolno nasprotje vsega, v kar sem verjel, vadal in doživljal doslej. Nisem imel znanja, ki bi mi pokazalo, da je to res. Po drugi strani sem verjel, kar je rekla o čakrah in duhovih, ker sem tudi sam to doživljal. Saj sem mnogokrat čutil, kako so duhovi hodili skozi

moje telo in ga uporabljali. Zelo me je navdihnilo njeno odločno govorjenje, da jo je Jezus osvobodil in da je on edina pot do spoznanja resnice. Dobil sem nekakšno notranjo vero, da mora biti nekaj na tem in da moram izvedeti, če je to res.

Nisem hotel zavrniti tega. Kaj vse sem že dal skozi, da bi spoznal resnico o osvoboditvi, in kljub vsemu, kar sem doživel v duhovnosti, če sem čisto iskren sam s sabo, nisem še spoznal resnice. Odločil sem se, da bom tudi jaz to storil. Takoj sem odšel v kuti. Vsedel sem se na tla in, brez da bi načrtoval ali razmišljal, sem avtomatično izrekel: »Zavrnem vse učitelje, ki sem jih imel doslej, in vse znanje, ki sem ga prejel od njih.« Pogledal sem navzgor, kot da bi bil Jezus tam, in nadaljeval: »Jezus, rad bi spoznal resnico. Če si res živ in me slišiš, mi pokaži resnico.«

Takoj, ko sem izgovoril te besede, se je pojavila pred menoj močna duhovna prisotnost v svetlobi. Nisem videl, kaj je bilo, vendar je bilo nekaj, kar še nikoli prej ni bilo ob meni. Nato sem imel notranje duhovno doživetje, ki mi je v trenutku spremenilo življenje za vedno. Takrat nisem vedel kaj je to, v naslednjih dneh sem izvedel po Božji besedi, da sem prejel Svetega duha.

V tej izkušnji je bilo veliko več, kot sem si kdajkoli predstavljal, da je možno doživeti in spoznati. Vse, kar sem doživel do sedaj v osmih letih meditacije, ni bilo popolnoma nič vredno v primerjavi s tem. To duhovno doživetje je bilo bolj resnično in prepričljivo od vsega, kar sem doživel do sedaj. Takoj sem spoznal popolnoma jasno, da je budizem pod oblastjo in močjo od Satana in zlobnih duhov. Se pravi celotno znanje in te duhovne moči prihajajo iz kraljestva teme, katerega vladar je Satan in njegovi služabniki padli angeli ter zlobni duhovi.

V tej izkušnji pa sem doživel Boga, z znanjem in čustvi, ki je popoln v vseh pogledih; nič drugega ni popolnega. Kljub temu, da sem imel prej ogromno duhovnih izkušenj, ki so se mi zdela popolna, niso bila nič v primerjavi s tem. Doživel sem Božjo družbo popolne svetosti,

ljubezni in znanja. V meni se je v trenutku vse spremenilo, dobil sem novo življenje – osebni odnos z Bogom preko njegovega Duha. Spoznal sem Boga kot Očeta.

Bog je ustvaril vse ljudi, ampak postane naš Oče in mi njegovi posvojeni otroci šele, ko prejmemo odrešenje, ko smo zapečateni z njegovim Duhom. To je bil najlepši in najvažnejši dogodek, ki se mi je zgodil v življenju. Moja pot iskanja resnice in osvoboditve s tega vidika se je končala. To doživetje in znanje v Božjem Duhu mi je bilo dano zastonj od Boga, brez mojega truda.

Karkoli sem si predstavljal v preteklosti o Bogu, je bilo narobe. Bog mi je dal spoznati, da je bolj resničen in pomemben od vsega stvarstva, in zdaj sem povezan z njim za vedno. Vedel sem, da sem prejel večno življenje z Bogom; da me nič več ne more ločiti od tega, in po tem življenju tukaj bom šel v večno življenje v nebesa. Spoznal sem, da sem bil celo življenje ločen od Boga, kar se mi je zdelo najhuje od vsega.

Jasno mi je bilo, če ne bi prejel odrešenja, ki je samo preko Jezusa Kristusa, bi bil celo življenje budistični menih, bil bi obsojen za moje grehe pred Bogom, vržen v ognjeno jezero po sodbi in večno uničen. Videl sem sebe kot nekaj zelo grešnega ali umazanega in zelo majhnega v primerjavi s popolno božjo močjo svetosti in ljubezni. Ta božja moč je tako sveta in popolna, da stopi in spremeni dušo človeka. Zato sem se neprestano zahvaljeval, ker sem vedel, da si tega ne zaslužim.

Vendar me ima Bog rad, da mi je podaril osvoboditev od greha in zlobe ter me prestavil v svoje kraljestvo, v svojo družino. Pot do Boga, odrešenja in večnega življenja z Bogom je samo preko Jezusa Kristusa. Vse ostale poti, ki jih je ogromno, vodijo v večno pogubo.

Sveto pismo je beseda od živega, najvišjega Boga ali edinega Boga, ki je vse ustvaril. Vsa ostala znanja, ki jih je ogromno, so laži in prevare od Satana in ostalih padlih angelov ter zlobnih duhov, ki

vladajo nad izgubljenimi ali neodrešenimi ljudmi z njihovim lažnim znanjem in duhovnimi močmi. Vsaka pot ima svoje znanje; najprej dobimo znanje, da smo potem na poti, ki ga to znanje opisuje.

Kasneje sem videl, da točno to, kar sem spoznal v tej izkušnji ob prejemu Božjega Duha, piše tudi v Svetem pismu. Če tega ne bi bilo v Svetem pismu, potem znanje, ki sem ga dobil, ne bi bilo od Boga.

Jn. 14:6 Jezus je pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot preko Jezusa. **Apd. 4:12** v nobenem drugem ni odrešenja, kajti pod nebese ni danega ljudem nobenega drugega imena, po katerem bi se mogli rešiti. **Mt. 7:13-14**: vstopite skozi tesna vrata; zakaj široka so vrata in široka je pot, ki vodi v pogubo, in mnogo jih je, ki hodijo po njej. Kajti tesna so vrata in ozka je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo. Jezus je vrata; če kdo vstopi skozi njega, bo rešen.

2 Kor. 5:17 Če je torej kdo v Kristusu, je novo bitje; staro je minilo, glej, vse je postalo novo. **Rim. 8:15** prejeli ste Duha posinovljenja, po katerem kličemo: »Abba, Oče!« **Kol. 1:12-13** v zahvalo Očetu, ki nas je pripravil, da smo deležni dediščine svetih v luči; ki nas je rešil iz oblasti teme in nas premestil v kraljestvo svojega ljubljene Sina. **Gal. 4:6-7** ker ste sinovi, je Bog poslal Duha svojega Sina v vaša srca, ki kliče: »Abba, Oče!« Zatorej nisi več služabnik, ampak sin; in če si sin, potem si Božji dedič po Kristusu.

Budizem je samo ena od prevar ali poti pogube, ki prihaja od vladarjev iz kraljestva teme; lahko jim rečemo tudi demonska ali zlobna duhovna bitja. Imajo različne rankinge in samo nekateri vladajo nad celotnim znanjem določene poti. Vsak izmed teh vladarjev ima svoje ime, karakteristike, moči in znanje, preko katerih zavaja in uničuje ljudi.

Vse nadnaravne moči, ki jih imajo budistični menihi ali kdorkoli, ki sledi takim duhovnim prevaram, niso njihove nadnaravne moči. Ampak prihajajo od posebnih vrst zlobnih duhov z nadnaravnimi

močmi, ki jih tak človek dobi preko določenega znanja, življenskega stila in duhovnih vadb. Taki duhovi vstopijo v človeka in preko njega pritegnejo ali vplivajo na druge ljudi.

Spoznal sem, da celotno znanje od Bude prihaja od teh zlobnih duhovnih bitij; oni imajo moč nad vsemi, ki verjamejo in sledijo temu znanju. Bog me je preko Jezusa osvobodil od njihove oblasti in njihovih prevar. Drugače ne bi mogel vedeti tega. Ljudje, ki niso odrešeni, nimajo Božjega Duha in ne poznajo besede od Boga, zato ne morejo resnično vedeti in verjeti, enako kot jaz nisem vedel pred tem.

Spoznal sem, kako poniževalno je za Boga, da sem se klanjal kipom Bude in ljudem. Bog mi je dal življenje na svetu, ki ga je ustvaril; brez njega mene ne bi bilo. Jaz sem pa v nevednosti častil Budo, ki ni nič ustvaril. V tem prepoznanju mi je bilo žal za vse to, prosil sem Boga, naj mi odpusti. Vedel sem, da se ne smem nikoli več prikloniti nobenemu kipu ali človeku. Samo Oče v nebesih in Jezus sta vredna vse hvale, časti, slave in mogočnosti za vedno. Jasno mi je bilo, da ne smem biti več budistični menih.

Takoj po tej kratki izkušnji sem bil izjemno zadovoljen. Ko sem sedel v šotoru iz mreže proti komarjem in se pripravljaj na spanje, so se kot ponavadi postavili okrog mene duhovi v podobi ljudi. Namesto da bi delal mojo staro lažno vadbo blagoslavljanja, sem vedel, da so oni moji sovražniki. Samo škodujejo in zavajajo ljudi z njihovim lažnim znanjem in duhovnimi močmi, z namenom, da ljudje ne bi prišli do spoznanja resnice, odrešenja preko Jezusa in bi se pogubili za vedno.

Zavrnil sem jih v imenu Jezusa in jim rekel, naj ne pridejo nikoli več nazaj. Začeli so se vrteti okrog mene v kričanju in izginili. Videl sem njihove izraze kričanja na obrazih.

NOVO ŽIVLJENJE V KRISTUSU

Zjutraj sem se zbudil v zadovoljstvu. Ob spominjanju vsega, kar se je zgodilo prejšnji večer, začel sem se smejati in zahvaljevati Bogu. To, kar se je zgodilo, je ostalo; dobil sem osebni odnos z Bogom, ki ga prej nisem imel. Počutil sem se popolnoma drugače kot prej.

Nekateri, ki nočejo verjeti, da so Bog, Jezus, nebesa in pekel resnični, si razlagajo, da je imel človek, ki pove svoje pričevanje o tem, samo nek preblisk; da se ne more vedeti, ali je to res, in potem je vse, kot je bilo prej.

Bil sem tako hvaležen, da se je to zgodilo, kot še nikoli prej za nobeno stvar. Oblekel sem se, vendar se nisem več dobro počutil v meniški obleki. Z glavnim menihom sem odšel v mesto na obhod po hrano. Gledal sem ljudi, ki so nama dajali hrano in klečali pred nama z združenimi dlanmi, da bi dobili blagoslov. Žal mi je bilo za njih. Mislil sem si, kakšna škoda, da ne poznajo resničnega Boga.

Verjamejo, da so na pravi poti do osvoboditve in spoznanja resnice, vendar živijo v prevarah od zlobnih duhov, enako kot sem jaz pred odrešenjem. V mislih sem blagoslavljal vse ljudi v imenu Jezusa in molil k Bogu, da bi tudi oni lahko prejeli odrešenje in spoznali resnico. Prišel sem nazaj in pojedel zajtrk.

Začel sem hoditi sem in tja ob jezeru v prelepem sončnem jutru. V Duhu sem čutil močno delovanje Boga. Bil je več stvari, ki jih nisem razumel in sem hotel priti do odgovorov. Razmišljal sem, kako je mogoče, da so budistični učitelji tako prijazni, umirjeni, pomagajo drugim, in kljub temu živijo v močeh in prevarah od zlobnih duhov?

Takoj sem občutil v glavi, kot močan potres, in kot da bi zagrmelo, mi je glas v glavi rekel: »Nisem poslal Budo, da bi govoril o Bogu,

ampak Jezusa.« Razumel sem, da gre za to, od kod prihaja znanje, in ne samo, kako se ljudje obnašajo po splošnem standardu ljudi.

Bog je ustvaril celotno stvarstvo, zato je njegova beseda najvišja ali absolutna resnica, in karkoli ji nasprotuje, je prevara. Ali se ljudje strinjajo s tem ali ne, tega ne spremeni. Po našem standardu so nekateri ljudje dobri, drugi pa ne. Vendar mi sodimo samo po tem, kar vidimo z našim zelo omejenim znanjem. Manj kot poznamo resnico od Boga, več verjamemo v prevare.

Po standardu ali resnici od Boga smo vsi grešni; nobeden ni dober, samo Bog je dober. Samo Bog je vseveden, vsemogočen, popolnoma svet in brez greha. Bog pozna vzgibe v srcu, misli, besede in dejanja vsakega človeka.

Mt. 19:16 »Dobri učitelj (Jezus), kaj dobrega moram storiti, da bom imel večno življenje?« Rekel mu je: »Zakaj me kličeš dober? Samo Bog je dober in nihče drug.«

Jk. 1:17 »Vsak dober dar in vsak popolni dar je od zgoraj in prihaja od Očeta luči.«

1 Krn. 28:9 »Kajti GOSPOD preiskuje vsa srca in razume vsak namen misli.«

1 Kr. 8:39 »Samo ti poznaš srca vseh sinov človeških.«

1 Sam. 16:7 »Gospod ne vidi tako, kot vidi človek; zakaj človek gleda na zunanost, Gospod pa gleda v srce.«

Buda je bil samo človek. Ni ustvaril ničesar, ne more nikogar osvoboditi od greha, nikomur dati večno življenje in ne more ustvariti večnega kraja za večno življenje. To lahko naredi samo Oče Bog, ki je v nebesih, in nihče drug. Buda še sebi ni dal življenja, enako kot vsi drugi ljudje. Bog nam je dal življenje. Temelj Budovega znanja nasprotuje besedi od Boga.

Sveto pismo je beseda od Boga, ki jo je Bog dal po Svetem Duhu prerokom in apostolom, ki jih je določil Bog. Jezus Kristus je govoril samo besedo od njegovega in našega Boga. Kaj je resnica in kaj ni, se presoja po besedi od Boga. Če ne poznamo besede od Boga, potem ne moremo nič.

1 Kor. 2:9-15 »Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, stvari, ki jih je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo. Toda Bog nam je razodel te stvari po svojem Duhu, kajti Duh preiskuje vse stvari, da spoznamo Božje globoke stvari. Kdo izmed ljudi pa ve, kaj je v človeku, razen človekov duh, ki je v njem? Tako tudi Božjih stvari ne pozna nihče drug kot Božji Duh. Mi pa nismo prejeli duha sveta, ampak duha, ki je od Boga, da bi spoznali stvari, ki nam jih je Bog podaril. Te stvari tudi govorimo, ne z besedami, ki jih uči človeška modrost, ampak z besedami, ki jih uči Sveti Duh; duhovne stvari primerjamo z duhovnimi. Toda naravni človek ne sprejme stvari, ki so od Božjega Duha, kajti zanj so neumnost; niti jih ne more spoznati, ker se razločujejo duhovno. Duhovni človek pa presoja vse, medtem ko njega ne presoja nihče.«

Satan in zlobni duhovi so mojstri laži in prevar. Ljudje so duhovno zaslepljeni, ker verjamejo v njihovo lažno znanje. Zlobni duhovi prenesejo svoje znanje preko misli in podob na določene ljudi. Oni pa ga nato govorno in pisno razširijo naprej na množice ljudi.

Zlobni duhovi dajo ljudem znanje, vadbe in obrede, da vstopijo v ljudi, ki to vadijo, in tako povečujejo demonsko aktivnost ter svoje vladanje v družbi. Tako se ustvarijo tradicije prevar iz hudičevega kraljestva, ki se prenašajo iz generacije v generacijo. Vsak, ki verjame in sledi tem naukom, prejme duhovne moči in duhovne izkušnje od zlobnih duhov, ki jih nato prenaša naprej na druge. Tako so ljudje povezani z zlobnimi duhovi, ki delujejo preko njih.

Imamo ogromno knjig, učiteljev in znanja, ki prihaja od zlobnih duhov. Ljudje plačujejo veliko denarja, da se lahko učijo in vadijo tisto, kar je v resnici iz Satanovega kraljestva. Tega se ljudje ne

zavedajo, ker ne poznajo resnice od Boga. Ne zavedajo se, v kaj se spuščajo, ko se pridružijo skupini meditacije, joge itd. Ne zavedajo se, kaj se dogaja in kakšne posledice bodo imeli, ko nekdo od članov družine prinese kipce ali slike v svoj dom in izvaja razne vadbe in obrede.

To je tudi razlog, da večino ljudi ne zanima branje Svetega pisma, govorjenje o Bogu, Jezusu in odrešenju – kar je edino upanje za vsakega človeka.

Tako kot sem bil jaz, so tudi drugi prepričani, da je vsako znanje dobro, vsi učitelji so dobri in vse je samo v pomoč drugim. Tako se Satan in njegovi zlobni duhovi preko svojega lažnega znanja skrijejo ljudem, da ne vedo, kdo je njihov sovražnik. Zato ljudje večkrat krivijo Boga za stvari, ki so jih povzročili zlobni duhovi in ljudje, medtem ko ne razumejo resnice od Boga. Samo Sveto pismo popolnoma razodene celotno resnico in prevare.

Moramo imeti Božjega Duha in dobro razumevanje njegove besede, da lahko pridemo do spoznanja resnice in presoјamo, kaj je resnica in kaj so prevare. To je resničnega pomena: »Resnica osvobodi človeka.« Danes je ta izrek uporabljen vsepovsod. Ljudje delijo kakršnokoli znanje in zraven rečejo, da resnica osvobodi človeka, kar ni res. Samo ena resnica osvobodi človeka in to je resnica, ki jo je Bog dal za nas.

Ljudje imajo popolnoma napačno razumevanje o tem, kako delujejo zlobni duhovi. Mislijo si, da samo škodujejo direktno, da vse, kar se zdi lepo ali občuti prijetno, ne more prihajati od njih. Prepričani so, da njihovi učitelji in oni sami ne sledijo prevaram od zlobnih duhov. Verjamejo, da ne morejo biti prevarani in da pomagajo drugim, a v resnici verjamejo v prevare zlobnih duhovnih bitij in jih širijo na ljudi okrog sebe. Prav tako je bilo z menoj.

Cilj zlobnih duhov je, da s prevarami – še posebej preko lepih duhovnih izkušnjah, izboljšanja počutja ali zdravja – obdržijo ljudi

stran od resnice in odrešenja, spoznanja večnega življenja z Bogom in dediščine v nebesih. Do tega lahko pridemo samo preko vere v Jezusa Kristusa, našega odrešenika. Kaj bo človeku v pomoč današnje zdravje in super počutje na sodbi pred Bogom in v ognjenem jezeru?

Tudi izgubljeni ljudje bodo govorili in učili o Bogu, ljubezni, moralnosti in vseh mogočih stvareh. Hvalili bodo druge, kako so dobri in polni svetlobe, kako skupaj pomagajo drugim priti do miru, zdravja, ljubezni, svobode in boljšega življenja. V resnici pa so nezavedno prevarani, da verjamejo in širijo prevare, kar povečuje aktivnost zlobnih duhov in vodi v njihovo uničenje in uničenje drugih.

2 Kor. 4:3-6 Če pa je naš evangelij zakrit, je zakrit tistim, ki so izgubljeni, katerim je bog tega sveta (Satan) zaslepil misli, da jim ne bi zasvetila luč evangelija slave Kristusa, ki je podoba Boga. Saj ne oznanjamo sebe, ampak Gospoda Kristusa Jezusa, sebe pa kot vaši služabniki zaradi Jezusa. Kajti Bog, ki je rekel, naj iz teme zasije luč, je zasvetil v naših srcih, da bi nam dal luč spoznanja Božje slave v obličju Jezusa Kristusa.

Če ne razumete znanja od Boga, potem že celo življenje sledite takšnim ali drugačnim prevaram. Zato je najpomembnejše od vsega, da prejmete brezplačno darilo odrešenja za večno življenje in to spoznate sami. Bog vam bo govoril in deloval v vas po njegovi živi besedi v Svetem pismu, ki je Duh in življenje.

Nato je prišla Tajka v naš samostan ob jezeru. Rada je nosila hrano menihom, ki meditirajo v gozdu in jamah. Vprašala me je, ali bi rad šel zraven. Rekel sem, da ne, ker je po gozdu in še posebej v jamah veliko duhov. Imel sem že dovolj tega, ona pa je mislila, da se jih bojim, in se je smejala.

Tudi menih Šalong me je povabil, zato sem si premislil in se pridružil. Ko smo prispeli v gozd, sem takoj začutil močno

prisotnost duhov. Nato sem zagledal meniha, ki je tam bival že več tednov. Zdaj sem vse dojemal drugače; videl sem, kako močno je bil pod vplivom zlobnih duhov. Zelo počasi se je premikal, govoril šibko in počasi, prav tako kot jaz, ko sem meditiral v jami. Vendar se ni zavedal, kaj se v resnici dogaja z njim. Doživljal je globok notranji mir in imel posebna duhovna doživetja, zato je verjel, da je to dobro.

Šel sem v globoko jamo navzdol po stopnicah in zagledal starejšega zahodnjaka, ki se je učil od meniha. Videl sem, da je bil popolnoma paraliziran od duhov v notranjem prijetnem stanju, kar ga je držalo tam. Duhovi so imeli tako veliko moč nad njima, da nisem nič govoril, vedel sem, da sta predaleč v tem, da bi lahko razumela z besedo. Vprašal sem ga: »Kako se počutiš?« Odgovoril je: »Zelo dobro.« Videl sem, da jima ni pomoči. Molil sem ves čas zanju in odšel. Bil sem zelo žalosten, ko sem videl, kako močno zlobni duhovi delujejo na ljudi, jih imajo v oblasti, brez da bi se tega zavedali, in jim ni druge pomoči kot molitve.

Po desetih dneh od odrešenja sem si kupil obleke in zapustil menišstvo. Teh deset dni je bilo nekaj zelo posebnega.

Tudi doma sta me dvakrat obiskala zelo jezna demonska duha; videl sem ju jasno kot človeka. Zlobni duhovi sovražijo ljudi, hočejo nas uničiti na vse možne načine in še posebej sovražijo odrešene ljudi, ker nismo več pod njihovo oblastjo, poznamo njihove prevare in lahko to povemo drugim. Delamo proti njim in slavimo resničnega Boga Očeta v nebesih ter Jezusa. Satan in zlobni duhovi hočejo, da jih ljudje častijo in jim sledijo preko njihovega znanja. V tem delovanju ljudje mislijo, da so na pravi poti in pomagajo drugim.

Kmalu po prihodu domov nisem več hotel živeti tako, ker sem bil navajen na meniško življenje. Začel sem razmišljati, da bi postal menih v katoliški cerkvi, zato sem večkrat govoril z duhovniki. Bog mi je hitro pokazal v Duhu in po njegovi besedi, da je celotna katoliška cerkev samo še ena od hudičevih prevar.

JEZUS ALI BUDA / RESNICA PROTI PREVARAM

V tem poglavju Jezus ali Buda je primerjava temeljnega Budovega znanja z Božjo besedo v Svetem pismu. Zakaj Sveto pismo? Ker je Bog, ki govori po Svetem pismu Stvarnik vsega in vir absolutne resnice. Isti Bog je poslal svojega Sina, Jezusa Kristusa, da je govoril besede od Boga in uresničil Njegovo voljo. Jezus je vstal od mrtvih in zdaj sedi na Božji desnici v nebesih, med množico angelov. Buda je pa mrtev. Nadaljevanje življenja duše po smrti telesa je samo ena od mnogih prevar iz Satanovega kraljestva. Bog bo obudil odrešene v večno življenje, neodrešene pa na sodbo in večno pogubo.

Buda ni poznal edinega resničnega Boga. Preden je postal znan kot Buda, je bil princ Siddhartha – pogan v deželi Hinduizma, kjer so ljudje častili veliko lažnih bogov. Njegovi nauki niso prihajali od Boga iz Svetega pisma. Pokazal bom, da je znanje, ki ga je učil Buda, v nasprotju z Božjo besedo in Jezusom Kristusom, ker prihaja od Satana in zlobnih duhov, ki zavajajo človeštvo z lažno duhovnostjo.

1. Ustvarjanje sveta

- Budov nauk: Vse kar obstaja v vesolju nastaja in izginja po naravnih zakonih že od vedno, brez začetka in konca. Ni Boga ali nekega bitja, ki je vse ustvaril.
- Božja beseda: Na začetku je Bog ustvaril nebesa in zemljo. Z besedo je ustvaril svetlobo, obok ki ločuje nebesa in zemljo, morja in reke, rastlinje, zvezde, sonce in luno. Nato je ustvaril vsa bitja v vodah in zemeljska bitja, ustvaril jih je tako, da se lahko razmnožujejo, vsaka po svoji vrsti. Na zadnje je Bog ustvaril človeka – moškega in žensko.

2. Narava življenja po smrti

- Budov nauk: Buda opisuje šest glavnih kraljestev obstoja: pekel, prete (lačni duhovi), živali, ljudi, polbogove in bogove. Bitja se neprestano reinkarnirajo po teh kraljestvih glede na njihovo karmo. To je samsara – kolo rojstva in smrti, ki ga zaznamuje trpljenje.
- Božja beseda: Ni reinkarnacije. Človek ima eno življenje, nato sledi sodba. Tako kot nam je Bog dal to življenje, tako nam bo Bog dal tudi večno telo in večno življenje ob določenem času. Odrešeni ljudje bodo šli v večno življenje, neodrešeni pa v večno pogubo.

Heb.9:27 Človeku je določeno, da umre enkrat, nato pa sledi sodba.

Rim.2:16 Na dan, ko bo Bog po mojem evangeliju sodil skrivnosti ljudi po Jezusu Kristusu. **2 Tim.4:1** Rotim te pri Bogu in Kristusu Jezusu, ki bo sodil žive in mrtve ob njegovem prihodu in njegovem kraljestvu.

3. Vzrok in rešitev trpljenja

- Budov nauk: Buda uči štiri plemenite resnice: (1) obstaja trpljenje, (2) vzrok trpljenja, (3) prenehanje trpljenja, (4) pot do prenehanja trpljenja. Vzroki za trpljenje nastanejo v umu in pot zaustavitve je osmeročlena pot, ki preseka povezavo odvisnega nastajanja. Človek se lahko sam sebe osvobodi od vsega trpljenja preko učenja Budovih naukov in vadbe meditacije. Osvoboditev je nirvana, kar je opisano kot večno stanje brez trpljenja.
- Božja beseda: Po enem človeku - Adamu je greh prišel na svet in zaradi greha je prišla smrt na vse ljudi saj smo vsi grešili. Po neubogljivosti enega smo vsi postali grešniki. Po Adamu smo prejeli greh in smrt. Sami se ne moremo osvoboditi od greha, trpljenja in smrti z nobeno vadbo, obredi ali običaji. Naša dobra dela nas ne morejo odrešiti, tudi »krščanska« religiozna dela ne.

Plačilo za greh je smrt in večna poguba. Bog je poleg pravičnega sodnika tudi poln ljubezni in usmiljenja. Poslal je svojega edino rojenega Sina v svet, ne da bi sodil svetu ampak, da bi se svet preko njega rešil.

Jezus je bil edini človek, ki ni nikoli grešil. Bog je obsodil celoten greh človeštva v telesu Jezusa na križu. SAMO JEZUSOVA BREZGREŠNA KRI JE BILA LAHKO PLAČILO ZA VSE NAŠE GREHE. Biti »spravljen z Bogom po Kristusovi krvi« pomeni, da je Bog z žrtveno smrtjo Jezusa Kristusa obnovil prekinjen odnos s človeštvom. Zaradi greha človeštva je obstajalo temeljno sovraštvo med ljudmi in Bogom, toda Kristusova prelita kri zagotavlja sredstvo za prenehanje tega sovraštva, ustvarja mir in obnavlja občestvo. Ta sprava pripelje vernike v sveto in brezmadežno stanje pred Bogom ter ponuja nov odnos miru in bližine.

Kdor verjame; »JEZUS JE BIL KRIŽAN, UMRL JE ZA MOJE GREHE IN VSTAL JE OD MRTVIH TRETJI DAN. Prejme po Božji milosti brezplačno darilo odrešenja. Božja milost je nezaslužena, božja naklonjenost, ki jo Bog ponuja človeštvu, dar, ki si ga človek ne more prislužiti z dobrimi dejanji. Biti »rešen po milosti« pomeni, da odrešenje – sprava z Bogom in večno življenje – ni rezultat človeškega truda, temveč brezplačno darilo od Boga, prejeto po veri v Jezusa Kristusa. Odrešenje ne prihaja iz tega kar mi delamo, ampak po veri v to kar je Jezus naredil za nas. To je evangelij našega odrešenja preko milosti po veri, brez naših del.

Ni važno kdo si, kje si in kaj si delal v preteklosti. Kdorkoli verjame, kjerkoli je, ga Bog opraviči od vseh grehov in zapečati s Svetim Duhom. Tako nismo več grešniki za Boga ampak smo pravični v Kristusu. Prav tako kot smo po neubogljivosti Adama postali grešniki, postanemo pravični po ubogljivosti zadnjega Adama- Jezusa Kristusa. Kajti Jezusa, ki ni poznal greha, ga je Bog za nas naredil za greh, da bi mi v njem postali Božja pravičnost.

Kakor je zaradi greha Adama obsodba prišla na vse ljudi, tako zaradi pravičnega dejanja Jezusa prihaja na vse ljudi opravičenje, ki daje življenje. V Adamu smo mrtvi, v Kristusu pa nas Bog oživi. Zato je za vse ljudi samo eden odrešenik in samo ena pot do odrešenja. To je po veri v Jezusa. Božja pravičnost se daje po veri v Jezusa Kristusa in sicer vsem, ki verujejo.

Vsi so grešili in so brez Božje slave, opravičeni pa so zastonj po njegovi milosti, prek odkupitve v Jezusu Kristusu. Tako smo opravičeni in pravični pred Bogom, rešeni pred njegovim srdom, sodbo in večno pogubo. Imeli bomo večno življenje v nebesih. Bog nam bo dal poveljčana, večna telesa. Nihče drug ne more ustvariti večnega kraja kjer bomo živeli in nihče drug nam ne more dati večnega življenja. To je razlog, da si nihče drug ne zasluži vsega čaščenja in slave za vedno, kot samo najvišji Bog stvarnik vsega in njegov Sin Jezus Kristus-naš odrešenik, ki je edini spravnik med nami in Bogom. Bog nas je odrešil, opravičil in oživil v Kristusu.

Bog ni ustvaril kristjane, ampak vse ljudi in Jezus se ni žrtvoval za kristjane, ampak za vse ljudi. Bog je poslal samo Jezusa za odrešenika celega sveta. Zato vse ostale vere v druge ljudi in druge bogove, ki so v resnici padli angeli in zlobni duhovi, ne morejo odrešiti nikogar.

4. Resnica o razsvetljenju

- **Budovo znanje:** Budizem opisuje kako je princ Siddharta postal Buda, kar pomeni prebujen iz iluzije v resnico. Na noč razsvetljenja je bil najprej preizkušan z maro, ki je opisan kot notranji demon, notranji boj poželenja, strahu, dvoma, navezanosti in iluzije kar preprečuje priti do razsvetljenja. Ko so ga napadle vse te preizkušnje v umu in je prišel onkraj tega z nereagiranjem v praznini je najprej videl vsa njegova prejšnja rojstva. Potem je videl vsa bitja kako se reinkarnirajo iz enega v drugo življenje in njihove vzroke. Nato je videl štiri resnice, 12 linkov odvisnega nastajanja in zaustavitvev

trpljenja preko osmeročlene poti. Vso to znanje naj bi Buda dobil iz praznine.

- **Božja beseda: Kol. 1:16,17** Bog je po Jezusu Kristusu ustvaril vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidno in nevidno, naj bodo prestoli ali gospostva, ali poglavarstva ali oblasti: vse stvari so bile ustvarjene po njem in zanj; in Jezus je pred vsemi stvarmi in v njem vse drži skupaj. **Flp. 2:9-11** Bog je Jezusa povzdignil nad vse in mu dal ime, ki je nad vsakim imenom, da se v imenu Jezusa pripogne vsako koleno, kar je v nebesih, na zemlji in pod zemljo; In da bi vsak jezik priznal, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.

V znanju od Boga, ki je vse ustvaril ni reinkarnacije, ni razsvetljenja, ni nirvane. Princ Siddharta je bil pogan iz Indije, v tistem času je bil Izrael Božji narod. Edini narod, ki je poznal resničnega Boga. Vse o tem piše v Stari zavezi.

Vsi drugi narodi so pogani, ki v tistem času niso poznali najvišjega Boga, ampak so častili lažne bogove. To so vladarji iz kraljestva teme, ki se ljudem izdajajo za resnične bogove, glavni izmed njih je Satan ali Hudič. Buda ni imel nobenega znanja o Bogu, ko je meditiral je prejel celotno znanje in vizije od zlobnih duhovnih bitij iz kraljestva teme, da so preko njega zavedli množice. Znanja se ne da dobiti iz praznine. Sveto pismo je beseda od resničnega Boga, vse drugo pa so lažni bogovi in njihove prevare, ki nasprotujejo znanju od Boga.

Ef. 2:2 Pred odrešenjem smo bili mrtvi zaradi naših grehov, v katerih smo nekoč živeli na način tega sveta, ko smo sledili poglavarju oblasti zraka (Satan), ta duh zdaj deluje v sinovih neposlušnosti.

5. Skrite družbe in duhovne prevare

Skrite družbe, kot so prostozidarji (Freemasonry), vitezi templjarji, Rožni križarji, iluminati, 13 družin, Jezuitski red, krvni rodovi

velikanov (sinovi padlih angelov in človeških žen), so prinesle največjo zlobo na človeštvo. Te skupine kontrolirajo finančne sisteme, religiozne organizacije, šolske sisteme in delujejo skupaj s Satanom ter demonskimi duhovi za vladanje na svetu.

Mt. 4:8-11 Hudič vzame Jezusa s seboj na zelo visoko goro. Pokazal mu je vsa kraljestva sveta in njihovo slavo ter mu rekel: »Vse to ti bom dal, če padeš predme in me častiš.« Tedaj mu reče Jezus: »Pojdi od tod, satan! Kajti pisano je: »Gospoda, svojega Boga, časti in njemu samemu služi.« Tedaj ga hudič zapusti in glej, angeli pristopijo in mu strežejo.

Budizem, duhovnost nove dobe, nedvojnost (Advaita Vedanta), yoga, reiki, astrologija, vedeževanje, horoskop, hinduizem, islam, taoizem, katoliška cerkev in vse denominacije krščanstva, ki učijo človeške tradicije, kanaliziranje, čaščenje angelov ali »božanstev«, kristali, čarovništvo, šamanizem, obredi ajavaskе, DMT in ostale droge, mysticizem, ateizem in različne filozofije spadajo med sredstva, preko katerih Hudič in zlobni duhovi zavajajo ljudi. Z namenom, da jih ljudje častijo in jim služijo iz nevednosti.

Svetujem, da se znebite vseh knjig, kipov, slik, nakita in prenehate z vadbami in obredi, ki so povezani s tem, saj prihajajo od Satana in zlobnih duhov. Takšne prakse dovolijo, da imajo zlobni duhovi moč nad vami in vas oddaljujejo ali obdržijo stran od Boga in njegove resnice. Edini način je, da berete ali poslušate Sveto pismo. Zanašanje na sebe ali karkoli drugega kot Boga vodi v večno pogubo.

Prvih pet let sem bral in poslušal Sveto pismo, poslušal evangelijske učitelje iz različnih držav in bil v nekaterih evangelijskih skupinah. Pogovarjal sem se z verniki, katoliškimi in pravoslavnimi duhovniki, jehovimi pričami in mormoni. Spoznal sem razlike v razumevanju Svetega pisma med različnimi denominacijami. Tako kot pri budizmu, imamo vsi različna razumevanja in vsi verjamemo, da imamo prav, kar ne more biti res. Zato se moramo iskreno učiti,

brati in poslušati različne učitelje, ne samo slepo slediti nekomu. Kljub branju, molitvi in poglobljenemu študiju sem spoznal, da sem imel veliko napačnega razumevanja. Prav tako so imeli vsi prejšnji učitelji, ki sem jih poslušal napačno razumevanje ključnih stvari.

Prišel sem do spoznanja, da je tudi znotraj krščanske vere ogromno zmede, prevar in laži, v katere verjamejo različne denominacije. Hudič deluje enako znotraj vernikov kot pri nevernikih – od začetka cerkve in že od nastanka greha seje laži in prevare.

Redkim uspe priti do učiteljev, ki zelo dobro razumejo Sveto pismo. Še bolj redki pa to tudi prepoznajo, spremenijo svoja spoznanja in se učijo na pravi način. Množice kristjanov sledi prevaram in so prepričani, da hodijo po pravi poti. Spoznal sem, da bolj kot ljudje napačno učijo iz Svetega pisma, več ljudi jim verjame.

Resnica o odrešenju je najpomembnejša. A to je šele prva stopnica od stotih. Sprva sem mislil, da je odrešenje konec iskanja resnice, in na nek način to drži. A hkrati je to šele začetek učenja Božje besede in življenja z Bogom.

Na tej poti pa je polno laži, prevar in pasti – tako kot jih je bilo pred odrešitvijo. Novi verniki pogosto takoj zaidemo v napačno razumevanje Svetega pisma, saj se večinoma učimo od starejših vernikov, ki so se prav tako učili napačno od svojih učiteljev. In vendar so vsi trdno prepričani, da imajo prav.

Tako so nastale izprijene krščanske vere, podobno kot so nastale tudi lažne vere zunaj krščanstva. Hudič je skozi ljudi ustvaril nešteto prevar – celo glede tega, kako razumemo Sveto pismo.

2 Tim. 3:16-17 Celotno Sveto pismo je navdihnjeno od Boga in je koristno za nauk, svarilo, popravljanje in poučevanje v pravičnosti, da bi bil človek popoln in pripravljen za vsa dobra dela. V tej knjigi je veliko svaril, popravljanja in naukov. Vernik ne more služiti Jezusu ali biti v pomoč drugim, če sam ni izgrajen na pravem temelju, pravem evangeliju in pravem znanju.

Bog hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice (1 Tim. 2:4). Zato se moramo iskreno učiti, napredovati v znanju, biti pripravljeni spreminjati svoje razumevanje na podlagi dokazov iz Svetega pisma. Veliko vernikov, zlasti na vodilnih položajih, ščitijo tradicijo in niso pripravljeni priznati napak, ker bi to ogrozilo njihov položaj, ugled ali finančne koristi. Napačno naučeni verniki si večinoma tudi težko priznajo, da je narobe kar verjamejo in težko spremenijo znanje. Za te stvari bomo sojeni vsi verniki pred Kristusovim prestolom za večne nagrade ali pa izgubo večnih nagrad. **1 Kor. 3:13** delo vsakega bo postalo vidno. Razkril ga bo namreč dan, ker se bo razodel z ognjem, in ogenj bo preizkusil vrsto dela vsakega človeka.

EVANGELIJ ODREŠENJA – Kako biti odrešen zdaj?

1. Ali Ste Rešeni / Rešeni pred čim?

Vsi smo grešili — padec človeštva

Vsak človek je grešnik, kriv pred Bogom, nesposoben, da bi se sam rešil.

Ni pravičnega, niti enega; ni ga, ki bi razumel; ni ga, ki bi iskal Boga. Vsi so zablodili; vsi skupaj so se izpridili; ni ga, ki bi delal dobro, ni ga, niti enega. **(Rimljanom 3:10–12:20)**

Razlaga: Nihče se ne more pohvaliti z moralno popolnostjo. Vsi ljudje so se uprli Bogu. Vsa naša dobra dela nas ne morejo narediti brezgrešnega ali pravičnega pred Bogom.

Po Adamu je prišel na svet greh in po grehu smrt, in je tako smrt prišla na vse ljudi, saj so vsi grešili... **(Rimljanom 5:12)**

Razlaga: Padec Adama je prinesel greh in smrt v človeštvo. Vsi smo grešniki in posledica greha je smrt. Nihče ni izvzet; nihče se ne more skriti pred to resnico.

Ali ne veste, da nepravični ne bodo podedovali Božjega kraljestva? Ne dajte se zavesti! Ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ne moške vlačuge ne homoseksualci ne tatovi ne lakomniki ne pijanci ne obrekljivci ne roparji ne bodo dediči Božjega kraljestva. **(1 Korinčanom 6:9–10)**

Razlaga: Greh je jasen in zajema vsakogar. Božja pravičnost je absolutna; nihče, ki živi v nepravičnosti, ne bo vstopil v Njegovo kraljestvo. Izgovori, kot so “drugi so hujši” ali “sem dober človek,” so brez vrednosti.

Posledica greha — smrt, sodba in večno uničenje za neodrešene ljudi.

Greh prinese smrt in končno sodbo. Tega ne more preprečiti noben človek. Tisti, ki zavrnejo odrešenje bodo uničeni.

Plačilo za greh je smrt. (**Rimljanom 6:23**)

Razlaga: To je neizogibna posledica upora proti Bogu.

Ognjeno jezero je druga smrt. (**Razodetje 20:14**)

Razlaga: To ni večni pekel, temveč prenehanje obstajanja za vedno. Temu ni mogoče uiti, ni več druge priložnosti.

Duh, ki greši — bo umrl. (**Ezekiel 18:4**)

Razlaga: Greh preprečuje večno življenje. Polna kazen je večna smrt.

Kaznovani bodo z večnim uničenjem. (**2 Tesalončanom 1:9**)

Razlaga: Vsi, ki zavrnejo Božje odrešenje, bodo dobesedno uničeni.

Postajali bodo kot da jih ni bilo. (**Abdija 1:16**)

Razlaga: Vse, kar imaš — življenje, odnose, upanja, identiteto — bo prenehalo obstajati za vedno.

Večno uničenje bo konec za tiste, ki zavrnejo odrešenje preko Jezusa Kristusa. Družine, premoženje in življenje popolnoma izginejo za vedno. Božji srd in sodba sta resnična. **Evangelij odrešenja je edina pot, da se lahko temu izogneš.**

2. Kako biti Rešen — Evangelij Odrešenja

Odrešenja ne dobimo z našimi deli, trdom, obljubami ali religiozno ubogljivostjo. Naše odrešenje temelji samo na tem, kar je Kristus že naredil za nas. Rešeni smo po veri v naš evangelij odrešenja – v Kristusovo smrt in vstajenje kot celotno plačilo vseh naših grehov.

Ne sramujem se evangelija Kristusa, saj je vendar Božja moč v odrešenju vsakomur, ki veruje... (**Rimljanom 1:16**)

Bratje, govorim vam **evangelij**, ki sem vam ga **oznanjal**, ki ste ga tudi **prejeli** in v katerem **stojite**; **Po katerem ste tudi rešeni**, če obdržite v spominu kar sem vam oznanjal, razen, če niste verjeli zaman. **Izročil** sem vam, kar sem **prejel**, kako je Kristus umrl za naše grehe kot je v Pismih; pokopan je bil in tretji dan je vstal, kakor je v Pismih. (**1 Kor. 15:1–4**)

Razlaga: To je temelj odrešenja. Kristus je vzel naše grehe nase in je umrl, bil pokopan in tretji dan je vstal od mrtvih. To je dokaz, da bomo vstali od mrtvih v večno življenje. Zato Pavel pravi v (**1 Korinčanom 15:14-19**) če Kristus ni vstal od mrtvih, potem je naša vera prazna, smo še v naših grehih in tisti, ki so umrli v Kristusu bodo pogubljeni. Njegovo delo za naše odrešenje je dokončano. Nič mu ne smemo dodati.

Bil je izročen za naše prestopke in bil obujen v naše opravičenje. Ker smo opravičeni iz vere, imamo mir z Bogom po našem Gospodu Jezusu Kristusu. (**Rimljanom 4:25–5:1**)

Razlaga: Jezus je bil izročen v smrt zaradi naših grehov. Kristus je vstal od mrtvih, to pomeni, da smo opravičeni. Posledica vere v naš evangelij odrešenja je mir z Bogom — ne strah, negotovost ali obsodba.

Opravičeni smo zastonj po njegovi milosti, prek odkupitve v Kristusu Jezusu: “Katerega je Bog postavil za spravno daritev po veri v njegovo kri... da bi bil pravičen in opravičil tistega, ki veruje v Jezusa.” (**Rimljanom 3:24–26**)

Razlaga: Bog ni spregledal greha — obsodil ga je v Kristusovem telesu – križanje in smrt. Bog ostaja popolnoma pravičen, hkrati pa opravičuje tistega, ki veruje. Vse to je preko milosti — nezasluženo — prejme se samo po veri.

V Kristusu smo odkupljeni po njegovi krvi, imamo odpuščanje grehov. (**Kološanom 1:14**)

Razlaga: Bog nas je odkupil za visoko ceno, to je celotno trpljenje Jezusa za grehe človeštva, Jezusova kri je bila plačilo za naše grehe.

Odrešenje dobimo samo po veri v Kristusovo dokončano delo — njegovo smrt in vstajenje — ne po naših delih, ritualih ali obljubah. Kristus je storil vse, zaupamo samo v njega.

3. Od Grešnika do Zagotovila Večnega Življenja

Da bi bili v hvalo njegove slave mi, ki smo prvi zaupali v Kristusa; v njega ste tudi vi zaupali, potem, ko ste slišali besedo resnice, evangelij svojega odrešenja — vanj ste tudi verovali in bili zapečateni s Svetim Duhom obljube, ki je zagotovilo naše dediščine, za odkup pridobljene lastnine — v hvalo njegove slave. (**Efežanom 1:12–14**)

Razlaga: Najprej slišimo evangelij, nato verujemo, Bog nas zapečati s Svetim Duhom za vedno.

Najprej človek sliši evangelij odrešenja — (**Rimljanom 3 ; 1 Korinčanom 15:1–4**)

Nato človek veruje — ne samo intelektualno strinjanje, ampak zaupa temu za svoje odrešenje.

Verovati pomeni — popolnoma počivati na tem, kar je Kristus storil zate, brez dodajanja česar koli k temu.

V trenutku, ko človek veruje, ga Bog zapečati s Svetim Duhom.

To se zgodi enkrat, takoj, in za vedno.

Sveti Duh ni nujno občutek ali izkušnja, ampak je Božji pečat lastništva.

Pečat pomeni: zavarovan, pripaden, zaščiten od Boga.

Sveti Duh je imenovan kot **varščina** — polog, zagotovilo, da bo Bog dokončal to, kar je začel.

Do odkupitve pridobljene lastnine pomeni: Že zdaj pripadamo Bogu, vendar bomo v prihodnosti dobili odkupljena, poveščana telesa.

Pečat Duha zagotavlja, da se bo to zgodilo.

Vrstni red je jasen: **1.** Slišal si naš evangelij odrešenja, **2.** Veroval si v naš evangelij odrešenja, **3.** Bog te je zapečatil za vedno.

To ni povzročil noben obred. Ne posebna molitev. Ne cerkev ali pridigar.

To je **direktno Božje delo** v trenutku, ko človek zaupa Kristusu.

In to je “v hvalo njegove slave” — ker je **celotno odrešenje Božje delo, ne naše.**

4. Kaj si Ljudje Mislijo, da jih Reši — Lažni Evangeliji Odrešenja

Veliko ljudi veruje v Jezusa, pa so kljub temu izgubljeni. Zakaj?

Nekateri verjamejo v Boga in Jezusa, vendar mislijo, da nista naredila nič za njih in si morajo sami zaslužiti odrešenje. Ali pa verjamejo, da je Kristus umrl za njihove grehe — a mislijo, da to ni dovolj in morajo tudi sami prispevati k svojemu odrešenju s svojimi deli, poslušnostjo, vedenjem ali verskimi dolžnostmi. To ni evangelij odrešenja, ampak je ponaredek.

Primeri napačnih prepričanj:

- Sem “dober človek.”
- Zmolijo “molitev za grešnika v odrešenje.”
- Se krstijo z vodo / [Različni Krsti v Svetem Pismu in Naš Krst](#)
- Redno hodijo v cerkev ali postanejo člani cerkve.
- Dajo denar cerkvi ali v dobrodelnost.
- Poskušajo “živeti bolje” ali “prenehati grešiti.”
- Izpolnjevati deset zapovedi

Vse to so človeški poskusi, da bi si pridobili pravičnost, ni resnično odrešenje.

Toda naš evangelij odrešenja je popolnoma jasen:

Po milosti ste odrešeni preko vere; in to ne iz vas: ampak je Božji dar; ne iz del, da se ne bi kdo hvalil. (Efežanom 2:8–9)

Če ima odrešenje karkoli opraviti z našimi deli — potem to ni več milost: Če pa je po milosti, ni več po delih: sicer milost ni več milost. Če pa je iz del, potem ni več milost: drugače delo ni več delo. **(Rimljanom 11:6)**

Ne po delih pravičnosti, ki smo jih mi naredili, ampak po svojem usmiljenju nas je rešil... **(Titu 3:5)**

5. Lažni Nauki Krščanskih Tradicij

Tudi veliko verskih tradicij uči mešano sporočilo:

Vera + Naša dela = Odrešenje

Primeri:

Evangeljska zmota: molitev za grešnika + dati življenje kristusu-narediti Kristusa za vašega Gospoda + krst + dokaz vere = odrešenje

Katoliška zmota: zakramenti, spoved, maša, evharistija, krst dojenčkov, papeževa avtoriteta = še vedno odrešenje ni sigurno

Pravoslavna / tradicionalna zmota: cerkveno članstvo, post, rituali, obredi = odrešenje

Toda Pavel, ki je dobil evangelij odrešenja od Kristusa, za našo cerkev Kristusovega telesa opozarja;

Čudim se, da se tako hitro odmikate... k drugemu evangeliju... nekateri **izkrivljajo Kristusov evangelij**

Če vam kdo oznanja drugačen evangelij kot ste ga prejeli — naj bo preklet! **(Galačani 1:6–8)**

Če bi se mi lahko rešili z našimi dejanji ali našim naporom, potem je Kristus umrl zaman: Če je pravičnost po postavi, potem je Kristus umrl zaman. **(Galačani 2:21)**

6. Povzetek celotnega učenja

Evangelij odrešenja kliče vsakega človeka, da:

- Sliši sporočilo Kristusove smrti in vstajenja
- Verjame, da samo to delo popolnoma zadostuje za odrešenje
- Zaupa samo Kristusu — ne delom, ne religiji, ne sebi

Večne posledice:

- Tisti, ki zavrnejo Kristusa → sodba in uničenje (ognjeno jezero)
- Tisti, ki verujejo → opravičeni, spravljani z Bogom po Kristusu, zapečateni s Svetim Duhom, večno življenje

Če želimo spoznati resnico in biti izgrajeni v njej, moramo pravilno deliti Božjo Besedo — glavni ključ. (2 Timoteju 2:15)

KRST ZA CERKEV KRISTUSOVEGA TELESA

V Svetem Pismu je Veliko Različnih Krstov

Običajno verjamemo, da je v Svetem pismu samo en krst – z vodo. Kadarkoli slišimo besedo »krst«, pomislimo na vodo. Toda Sveto pismo omenja mnogo različnih krstov, med katerimi jih je večina »suhih«, vključno z **edinim krstom, ki je potreben, da postanemo del Kristusovega telesa**. Moramo razumeti, **kaj je En Krst v Kristusa?**

V Svetem pismu je omenjenih vsaj štirinajst različnih krstov in razumevanje, kateri velja za nas danes, je bistvenega pomena. Če želiš videti, kako se vsak krst razlikuje — od Mojzesa in Janeza do Pavlovega enega krsta — preberi članek [Različni Krsti v Svetem pismu](#), ki jasno opiše vsak krst in pokaže, **zakaj velja samo en krst za današnjo dobo cerkve Kristusovega telesa**.

Efežanom 4:5 — **»En Gospod, ena vera, en krst.«**

To je naš **edini krst v Kristusa po Duhu**, ki ga je Pavel učil za današnjo dobo načrta Božje milosti, za našo cerkev — Kristusovega telesa, in za evangelij, ki ga je Jezus Kristus razodel Pavlu:

1 Korinčanom 12:13 — »Kajti z Enim Duhom smo bili vsi mi krščeni v Eno Telo — Judje ali Grki, sužnji ali svobodni — in vsi smo pili iz enega Duha.«

Rimljanom 6:3 — »Ali ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Jezusa Kristusa, krščeni v njegovo smrt?«

Galačanom 3:27 — »Kajti vsi, ki ste bili krščeni v Kristusa, ste se oblekli v Kristusa.«

Kološanom 2:12 — »Pokopani z njim v krstu, ste bili z njim tudi obujeni po veri v delovanje Boga, ki ga je obudil od mrtvih.«

Ti verzi kažejo, da so **verniki danes identificirani s Kristusovo smrtjo, pokopom in vstajenjem** — duhovna resnica, ki jo je vstali Gospod razodel neposredno apostolu Pavlu. Ta **identifikacija se zgodi samo po veri**, in ne po nobenem fizičnem dejanju kot je vodni krst ali Gospodova večerja. **To je en krst v Kristusa.**

Mnoge evangeličanske cerkve ne razlikujejo katera navodila so za nas in katera niso zato te verze povezujejo z vodnim krstom, češ da potopitev v vodo predstavlja smrt s Kristusom in dvig iz vode vstajenje s Kristusom v novo življenje. Vendar, Pavel ni tega nikoli učil. **V našem krstu ni vode — temveč je duhoven in ga opravi Bog v trenutku, ko verjamemo.**

Katoliška tradicija je dodala krst dojenčkov, kar je prav tako tuje našemu evangeliju milosti. Oboji sledijo navodilom o krstu po "Velikem Naročilu", ki je pripadalo preroškemu programu za Izrael, vendar ga je Bog prestavil. Navodila za našo cerkev Kristusovega Telesa so samo v Pavlovemu razodetju — en Gospod, ena vera, en krst.

Splošna Zmota Vodnega Krsta

Krščanske denominacije verjamejo v napačen krst, ki je bil namenjen Izraelu pod zavezo v štirih evangelijih ali na binkoštni dan v Apostolskih delih 2, kjer se je začela Nova zaveza za Izrael. Z vodnim krstom lahko postaneš član različnih krščanskih skupnosti, ne moreš pa postati del cerkve, Kristusovega telesa, ki je danes edina prava cerkev.

Kološanom 2:12 — »Pokopani z njim v krstu, ste bili z njim tudi obujeni **po veri v delovanje Boga**, ki ga je obudil od mrtvih.«

Danes obstaja samo en pravi krst, ki te krsti v Kristusovo telo. Bog ga izvrši, ko te s Svojim Duhom krsti v eno telo. Nič fizičnega te ne more krstiti v Kristusovo telo, ker je to duhovno telo. Jezus je glava, vsi odrešeni verniki pa so deli enega telesa — Kristusovega telesa. Mi smo en nov človek v Kristusu; to ni fizična cerkev, temveč duhovna. Vsi odrešeni po svetu so v enem telesu — v cerkvi.

Resnični Pomen Vodnega Krsta v Svetem Pismu

Mnogi evangeličanski pastori pravijo, da krst ni vključen v odrešenje, temveč naj bi služil kot javno priznanje naše vere. To je človeški izum. Vodni krst je bil v Svetem pismu vedno namenjen očiščenju — odpuščanju grehov.

Ezekiel 36:25 — »Pokropil bom čisto vodo nad vas in boste očiščeni svojih nečistosti, in očistil vas bom vseh vaših malikov.«

Marko 1:4 — »Janez je krščeval v puščavi in oznanjal krst spokorjenja za odpuščanje grehov.«

Matej 28:19–20 — »Pojdite torej in učite vse narode, krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha ter jih učite, naj se držijo vsega, kar sem vam zapovedal.«

Apostolska dela 2:38 — »Peter jim je rekel: 'Spreobrnite se, in vsak izmed vas naj se da krstiti v imenu Jezusa Kristusa za odpuščanje grehov, in prejeli boste dar Svetega Duha.'«

Ti verzi govorijo padli cerkvi — narodu Izraela; to NI za našo cerkev, Kristusovega telesa. Mi NE SMEMO krščeovati ljudi v vodi v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha ali v imenu Jezusa Kristusa. V dobi Božje milosti, ki je bila dana Pavlu (Efežanom 3:2–13), **Bog sam krščuje ljudi z enim Duhom v Eno Telo, samo po veri.** (1 Korinčanom 12:13 ; Efežanom 1:12-14)

Naš Krst v Sedanji Dobi Milosti

Za našo cerkev ni vodnega krsta. **Opravičenje od greha, pečat Svetega Duha in dar odrešenja se prejme izključno po veri v naš Evangelij Odrešenja.** Kristusova kri je plačala za vse naše grehe. Naše javno priznanje vere je pričevanje in oznanjevanje evangelija, ne vodni krst.

1 Korinčanom 1:17 — »Kristus namreč ni poslal Pavla, da bi krščeval, ampak da bi oznanjal evangelij — ne z modrostjo besed, da ne bi bil Kristusov križ brez učinka.«

Jezus je poslal dvanajst apostolov, naj krščujejo in učijo vse narode kar jim je zapovedal. Toda Izrael je znova zavrnil Kristusa ob prihodu Svetega Duha. Bog je povzročil njihov padec in se po apostolu — Pavlu — obrnil k poganom z novim evangelijem milosti, ki je bil skrit od začetka sveta.

Kološanom 2:8 — »Pazite, da vas kdo ne ujame s filozofijo in prazno prevaro, po izročilu ljudi, po začetnih naukih sveta, in ne po Kristusu.«

Pravilno Deljenje Besede Resnice

Cerkev, ki ne zna [pravilno deliti besedo resnice](#), ima vse pomešano; ne ve, kaj je naš krst, in ne sledi Kristusu — čeprav bodo vsi rekli, da mu sledijo. **Zato je potrebno preučevati Božjo besedo, pravilno deljeno; to je glavni ključ za spoznanje resnice.**

Kdor ne zna pravilno deliti, oznanjevanje Kristusa po razodetju skrivnosti v primerjavi s Kristusom po mesu — kar je bilo Jezusovo zemeljsko delovanje za Izrael kot služabnik obreze — **oznanja napačen evangelij in ne deluje po Božji volji ali načrtu za naš čas in našo cerkev.**

STAR IN NOV ČLOVEK

Od smrti v Adamu do življenja v Kristusu

Vsak človek se rodi v Adamu — duhovno mrtev, ločen od Boga in brez Svetega Duha.

Efežanom 2:1–3 pravi: »Tudi vi ste bili mrtvi zaradi svojih prestopkov in grehov, v katerih ste nekoč živeli na način tega sveta, ko ste sledili poglavarju oblasti zraka...«

To je stanje vsakega nevernika — duhovno mrtev, ki sledi modrosti in poželenjem tega sveta, ki ga vodi Satan, bog tega veka. **(2 Korinčanom 4:4)** Nevernikom je satan zaslepil misli, da ne spoznajo resnice o odrešenju v Kristusu.

Ko grešnik sliši **Evangelij Odrešenja (1 Korinčanom 15:1–4)** — da je Kristus umrl za naše grehe, bil pokopan in tretji dan vstal od mrtvih — **ter vanj veruje za svoje odrešenje**, se zgodi nekaj čudežnega.

Bog takšnega človeka odreši s svojo milostjo po veri (Ef. 2:8–9) **in ga zapečati s Svetim Duhom obljube** (Efežanom 1:13–14).

Z enim Duhom je vernik krščen v Kristusovo telo — ne v vodo, temveč v samega Kristusa.

1 Korinčanom 12:13 »Kajti z enim Duhom smo bili vsi krščeni v eno telo — Judje ali Grki, sužnji ali svobodni — in vsi smo pili enega Duha.«

Ta duhovni krst postavi vernika v novo identiteto in pozicijo — v Kristusu.

Jezus Kristus je Glava, in vsak odrešen vernik postane del njegovega telesa (**Efežanom 1:22–23; Rimljanom 12:5**).

To ni vidno ali nek verski obred — temveč **Božje dejanje, ki se zgodi v trenutku, ko človek veruje**.

Nov človek: ustvarjen v pravičnosti in resnični svetosti

Star in nov človek: ko prejmemo odrešenje, Bog ne popravi ali izboljša starega človeka; temveč **ustvari nekaj popolnoma novega**.

»Če je torej kdo v **Kristuus**, je **novo stvarstvo**; staro je minilo, glej, vse je postalo novo.« (**2 Korinčanom 5:17**)

Ta nova stvaritev je notranji duhovni človek, ki ga je Bog ustvaril v pravičnosti in resnični svetosti (**Efežanom 4:24**).

Nov človek ni meso; temveč je po **Duhu rojena narava**, ki živi po veri, želi ugajati Bogu in živi za pravičnost.

Obenem pa **stari človek** — naša **mesena narava**, ki smo jo podedovali od Adama — ostaja prisotna v našem telesu.

Rimljanom 6:6 pravi: »Vemo namreč, da je bil naš **star človek križan s Kristusom**, da bi bilo telo greha uničeno, da ne bi več služili grehu.«

Bog šteje našega starega človeka za mrtvega — **križanega s Kristusom** — zato greh nima več oblasti nad nami.

To resnico moramo sprejeti po veri, čeprav naše meso še vedno skuša in se bori proti Duhu (**Galačanom 5:17**).

Mnogi verniki, ki teh duhovnih resnic ne razumejo, skušajo živeti brez greha po postavi in mesu, zanašajo se na sebe namesto na **novega človeka**, ki ga je **Bog ustvaril v Kristusu**.

Kot opozarja Pavel, so tisti, ki so prejeli Duha, a še naprej hodijo po mesu, padli iz milosti (**Galačanom 3:3; 5:16–17**).

Resnična zmaga nad grehom prihaja iz hoje v **prenovljenem umu in novi miselnosti novega človeka**, ki ga je **Bog utrdil po evangeliju milosti** (Efežanom 4:22–24; Kološanom 3:10).

Križan in Obujen s Kristusom

Nov človek živi zaradi Kristusovega vstalega življenja v nas.

Rimljanom 6:4 »S krstom smo bili torej skupaj s Kristusom pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novosti življenja.«

Nismo se sami križali ali obudili; Bog je to storil, ko smo verovali.

Kološanom 2:12 potrjuje to duhovno dejanje: »Pokopani s Kristusom v krstu, v katerem ste bili tudi obujeni **po veri v delovanje Boga**, ki ga je obudil od mrtvih.«

Vernikova identifikacija s Kristusovo smrtjo in vstajenjem je temelj življenja novega človeka.

Nismo več »v Adamu«, pod obsodbo, temveč »v Kristusu«, opravičeni zastonj po Njegovi milosti (**Rimljanom 8:1**).

Ta nova identiteta je duhovna, nevidna in večna — ustvarjena od Boga, ne po človeškem prizadevanju ali verskih delih.

Hoja po Duhu, Ne po Mesu

Notranji boj vernika

Tudi po odrešenju vsak vernik doživlja notranji boj med mesom in Duhom.

Pavel pravi: »Meso si želi, kar je proti Duhu, in Duh, kar je proti mesu; to dvojje si nasprotuje, da ne morete delati tega, kar bi hoteli« (Galačanom 5:17).

Notranji ali nov človek, ustvarjen v Kristusu, želi živeti sveto in pravično življenje; toda **star človek**, ki še prebiva v našem umrljivem telesu, se temu upira in si želi izpolnjevati grešna poželenja.

Če se vernik trudi živeti pravično z izpolnjevanjem postave ali s svojo lastno močjo, hitro občuti razočaranje in krivdo.

Ko pade, obsoja samega sebe in misli, da ga obsoja tudi Bog.

Toda Pismo pravi: »Zdaj torej **ni nobene obsodbe** za tiste, ki so v **Kristusu Jezusu**, ki ne **hodijo** po mesu, ampak **po Duhu**« (Rimljanom 8:1).

Naš mir z Bogom je trden, ne zato, ker nikoli ne grešimo, ampak zato, ker je Kristus že plačal ceno za vsak greh in to je **svoboda, ki jo imamo v Kristusu**. (Rimljanom 5:1; Kološanom 2:13–14).

Hoja po Duhu niso duhovna stanja, niso vadbе, niso naša dejanja in niso naše počutje ali čustva, temveč duhovna resnica, to je beseda od Boga, ki jo moramo razumeti, da lahko deluje v nas. **Ko razumemo, kdo smo v Kristusu, Sveti Duh v nas obrodi delo vere**. Če tega ne poznamo, pademo v zmoto – nazaj pod jarem postave in človeških naukov.

Pavel opozarja: »Kristus nas je osvobodil za svobodo; stojte torej trdno in ne dajte se znova vpreči v jarem sužnosti« (Gal 5,1).

Ta sužnost so lažni sistemi, ki vas želijo ujeti nazaj v dela, samo popravljanje in borbo po lastni moči. Toda resnica evangelija nas uči; **“v Kristusu smo že svobodni, pravični, sveti in popolni, to je seveda v novem človeku.”**

Milost ni dovoljenje za greh

Pavel je vnaprej predvidel ugovor, da milost spodbuja greh:

»Kaj bomo torej rekli? Naj vztrajamo v grehu, da bi se pomnožila milost? Nikakor ne! Mi, ki smo umrli grehu, kako bi še živeli v njem?« (Rimljanom 6:1–2).

Božja milost nas ne osvobaja, da bi grešili, ampak nas osvobaja iz oblasti greha.

Star človek je bil **križan s Kristusom** (Rimljanom 6:6); zato ne živimo več pod **oblastjo greha** ali pod strahom postave.

Milost spremeni srce: Ko resnično razumemo, kaj je Bog naredil za nas v Kristusu — **odpustil nam je, nas napolnil s svojim Duhom in na novo ustvaril** — naš motiv za sveto življenje ne izhaja več iz strahu pred kaznijo, ampak iz hvaležnosti, ljubezni in **notranje preobrazbe**.

Titu 2:11–12 pravi: »Božja milost, ki prinaša odrešenje, se je razodela vsem ljudem in nas uči, da se odpovemo brezbožnosti in posvetnim poželenjem ter da živimo razumno, pravično in pobožno v sedanjem svetu.«

Milost sama nas uči svetosti — ne z grožnjo, ampak **z močjo novega življenja v nas. Duh nas vodi v pravičnost**, ker se to sklada s tem, kdo smo v Kristusu.

Prenovljeni v duhu uma

Ključ do vsakodnevne zmage ni trud, da bi popravili meso, ampak **obnova uma z resnico, kdo smo v Kristusu.**

Efežanom 4:22–24 »Odložite prejšnji način življenja starega človeka, ki ga uničujejo blodna poželenjih, in se **prenovite v duhu svojega uma ter oblecite novega človeka**, ki je po **Bogu ustvarjen v pravičnosti in resnični svetosti.**«

Ta prenova se dogaja po Božji besedi — ko se učimo in verujemo zdravi doktrini iz Pavlovega evangelija.

Ko rastemo v spoznanju milosti, se naše misli, želje in dejanja začnejo usklajevati z Duhom.

Hodimo v **novem načinu mišljenja notranjega človeka**; “Kajti umrli ste in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu.” (Kološanom 3:3). Hoja po Duhu ni mistična duhovna izkušnja, ampak prenova uma s pravilno deljeno Božjo Besedo in moč Duha.

Bog ima moč, da vas izgradi v MOJEM EVANGELIJU... (Rimljanom 16:25) Tisti dan, ko bo **Bog sodil skrivnosti ljudi po Jezusu Kristusu po MOJEM EVANGELIJU.** (Rimljanom 2:16)

Naš cilj ni brezgrešna popolnost, temveč duhovna zrelost — da hodimo v skladu s tem, kar že smo v Kristusu. Preobražamo se, ne po pravilih in strahu, ampak po **obnovi uma in delovanju Duha** (Rimljanom 12:2; 2 Korinčanom 3:18).

HOJA PO DUHU

Rim. 8:1–2 pravi: »Zdaj torej ni nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu, ki ne hodijo po mesu, ampak po Duhu. Kajti postava Duha življenja v Kristusu Jezusu me je osvobodila postave greha in smrti.« To je temelj: v Kristusu smo osvobojeni. Greh nima več oblasti nad nami, saj »nismo pod postavo, ampak pod milostjo« (**Rim 6:14**). Hoja po Duhu ni Duh vodi me, govori in delaj skozi mene, ampak pravo duhovno znanje, biti izgrajen v pravem znanju, ki ga je Bog dal za nas. Duhovno mišljenje omrtvi mesenost.

Naša nova identiteta v Kristusu in naša nova pozicija v njem nista sad naših del, ampak dar milosti. Ob odrešitvi smo prejeli blagoslove v Kristusu, ki si jih nihče ne more zaslužiti s svojimi dejanji. Ne glede na nihanja v življenju in počutju – če smo v Kristusu se naša identiteta, pozicija in blagoslovi nikoli ne spremenijo. To spoznanje nam omogoča, da lahko hodimo po Duhu kot novi ljudje. Pavel nas opominja: »Če ste torej vstali s Kristusom, iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na Božji desnici. Mislite na to, kar je zgoraj, ne na to, kar je na zemlji. Kajti umrli ste in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu« (**Kol. 3:1–3**).

V Kristusu smo postali »nova stvaritev; staro je minilo, glejte, nastalo je novo« (**2 Kor. 5:17**). Oblečeni smo v »novega človeka, ki je ustvarjen po Bogu v pravičnosti in resnični svetosti« (**Ef. 4:24**). Bog nas je v njem naredil za svojo pravičnost (**2 Kor. 5:21**) in v Kristusu smo popolni (**Kol. 2:10**). Po njem imamo dostop do Očeta, saj nismo več tujci, ampak sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu (**Ef. 2:17–19**).

Smo Božji otroci, saj smo prejeli duha posinovljenja: »In če smo otroci, smo tudi dediči: dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom« (**Rim. 8:15,17**). Pavel pravi: »Ker pa ste sinovi, je Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki kliče: Oče! Zato nisi več služabnik, ampak sin; če pa si sin, si tudi Božji dedič po Kristusu« (**Gal. 4:6**).

To pomeni, da smo varni v odnosu z Očetom, ne več sužnji, temveč ljubljene sinovi in hčere.

Kristus je za nas postal »modrost, pravičnost, posvečenje in odrešenje« (**1 Kor. 1:30**). Zato smo v njem več kot zmagovalci in nič nas ne more ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu (**Rim. 8:35–39**). Ko je bil Pavel prebičan v zaporu ali pa kamnjan je bil v Kristusu več kot zmagovalec in ni bil ločen od Božje ljubezni v Kristusu. Ne glede na to kako nam gre v življenju in kako se počutimo - ne v mesu, ampak v Kristusu smo vedno več kot zmagovalci in nismo nikoli ločeni od Božje ljubezni v Kristusu. Nekateri iščejo občutke in delajo vsak dan stvari, da bi to občutili, to je mesenost ne pa duhovno znanje. Bog nam ne govori skozi naše občutke, ampak po njegovi besedi.

Bog, ki je bogat v usmiljenju, nas je skupaj s Kristusom oživil, obudil in posadil v nebeške kraje, da bi v prihodnjih vekih pokazal »neizmerno bogastvo svoje milosti v svoji dobroti do nas po Kristusu Jezusu« (**Ef. 2:4–7**).

Zato lahko rečemo: »Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nas je v nebeških krajih v Kristusu blagoslovil z vsemi duhovnimi blagoslovi« (**Ef. 1:3**).

Pismo nas spominja tudi na odgovornost: »Ali ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in ki ga imate od Boga? Ne pripadate sebi, saj ste bili odkupljeni za visoko ceno; slavite torej Boga v svojem telesu in v svojem duhu, ki sta Božja« (**1 Kor. 6:19–20**).

V Kristusu pa imamo gotovost: »da bi potolaženi v svojih srcih in združeni v ljubezni, v vsem bogastvu polne gotovosti v razumevanju, priznavanja Božje skrivnosti, Očeta in Kristusa, v katerem so skriti vsi zakladi modrosti in znanja« (**Kol. 2:2–3**).

Zato ne hodimo v lastni pravičnosti, »ki je iz postave, ampak v tisti, ki je po Kristusovi veri, pravičnost, ki je od Boga po veri« (**Flp 3:9**).

Hoja po Duhu se ne začne pri naših naporih, temveč pri spoznanju naše nove identitete in pozicije v Kristusu. **Hoja po Duhu** niso občutki in doživetja ampak pravo znanje. Ko sprejmemo te duhovne resnice, kar je Božja beseda za nas, se naša **miselnost** preusmeri od zemeljskega k nebeškemu, od telesnega k duhovnemu. In takrat velja: »Duhovno mišljenje je življenje in mir« (Rim. 8:6).

1. Svoboda, ki jo imamo v Kristusu

Vernik mora poznati svobodo, ki mu je dana v Kristusu. Smo nova stvaritev, opravičeni po veri in Božji Duh prebiva v nas. Pavel jasno pove:

»Kaj bomo torej rekli? Naj vztrajamo v grehu, da se pomnoži milost? Nikakor ne! Mi, ki smo odmrli grehu, kako bi še živeli v njem?« (Rim. 6,1–2)

Milost je večja od greha (Rim. 5:20). Res je, da imamo v Kristusu večno življenje, četudi še vedno grešimo. Toda bistvo je, da je stari človek z grehom vred križan (Gal. 2:20) – nov notranji človek pa je popoln v kristusu, zato ne moremo več živeti kot prej.

2. Star in nov človek

Starega človeka se ne da narediti popolnega. Bog ga je usmrtil na križu s Kristusom (Rim. 6:6). Vsak poskus narediti starega človeka moralno popolnega vodi le v obsojanje sebe ali zanikanje greha. Tu je tudi nevarnost, da začnemo soditi druge na podlagi starega človeka.

Toda evangelij pravi: »Če je kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo, glejte, nastalo je novo.« (2 Kor. 5:17)

Pavel nas uči: »Odložite starega človeka z njegovimi deli in oblecite novega, ki se prenavlja v spoznanju po podobi svojega Stvarnika.« (Kol. 3:9–10)

Novi človek je ustvarjen »po Bogu, v pravičnosti in svetosti resnice« (Ef. 4:24).

3. Past zakona in obsodbe

Vernik, ki poskuša živeti brezgrešno iz lastne moči, hitro pade v past zakona. Zakon namreč nikogar ne more opravičiti, ampak prinaša spoznanje greha (Rim. 3:20). Kdor živi pod zakonom, se vedno znajde v obsodbi, ker ga ne more popolnoma izpolniti.

Zato Pavel razglasi:

»Zdaj torej ni nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu. Kajti zakon Duha življenja v Kristusu Jezusu te je osvobodil zakona greha in smrti.« (Rim. 8:1–2)

Bog ne obsoja vernika, ker je v Kristusu že vse odpuščeno (Kol. 2:13). Obsoja se vernik sam, ko se meri z zakonom. Toda Kristus nas je »odkupil iz prekletstva postave« (Gal. 3:13) in nas osvobodil, da živimo v milosti.

4. Hoja po Duhu

»Bratje, nismo dolžniki mesu, da bi živeli po mesu. Če namreč živite po mesu, boste umrli; če pa z Duhom umrtvljujete dela telesa, boste živeli. Kajti tisti, ki se dajo voditi po Božjem Duhu so Božji sinovi.« (Rim. 8:12–14)

Hoja po Duhu ni čustvena izkušnja ali iskanje mističnih doživetij. Gre za miselnost, ki temelji na resnici evangelija milosti, ki je bil zaupan Pavlu za cerkev – Kristusovega telesa (Ef. 3:2–6).

Resnična duhovnost pomeni živeti iz tega, kar je Bog že storil v Kristusu za nas: smo njegova stvaritev, ustvarjeni za dobra dela, ki jih je on pripravljen (Ef. 2:10).

5. Popolnost v Kristusu

V Kristusu smo že zdaj popolni (**Kol. 2:10**), sveti in opravičeni.

Pavel pravi: »Njega oznanjamo, ko svarimo in učimo vsakega človeka v vsej modrosti, da privedemo vsakega človeka k popolnosti v Kristusu Jezusu.« (**Kol. 1:28**)

Popolnost, o kateri govori, ni moralna brezhibnost starega človeka, ampak spoznanje in zorenje v duhovnem znanju kdo smo v Kristusu.

6. Življenje po milosti – boj med mesom in duhom

Pavel jasno uči, da verniki niso več pod postavo, temveč pod milostjo. To pomeni, da nas Bog ne sodi več po delih, ampak po tem, kar je Kristus naredil za nas na križu. Vendar to ne pomeni, da lahko živimo, kakor želimo. Milost ni dovoljenje za greh, temveč moč, da ne živimo več pod njegovo oblastjo.

Rim. 6:1–2 pravi »Kaj bomo torej rekli? Naj ostanemo v grehu, da bo milost večja? Nikakor ne! Mi, ki smo umrli grehu, kako bi še živeli v njem?«

S tem Pavel pove, da vernik v Kristusu ni več suženj grehu. Greh sicer še obstaja, a nima več oblasti nad njim. To pomeni, da imamo zdaj izbiro – nekaj, česar prej nismo imeli. Prej smo bili v grehu brez izhoda, zdaj pa imamo v Kristusu možnost hoditi po Duhu.

Toda Pavel v naslednjem poglavju, **Rim. 7:14–25**, odkrito prizna, da greh kljub temu še vedno prebiva v telesu. Čeprav je vernik v srcu prenovljen in si želi hoditi v pravičnosti, se v njem še vedno dogaja notranji boj. Duh si želi eno, meso pa drugo. Pavel piše: »Kajti v svojem notranjem človeku se veselim Božjega zakona, vidim pa drug zakon v svojih udih, ki se bojuje proti zakonu mojega uma in me jemlje v ujetništvo zakona greha, ki je v mojih udih.« (**Rim. 7:22–23**)

To pomeni, da greh ostaja prisoten v telesu do smrti. Vernik se zato ne more zanašati na svojo moč, voljo ali trud, da bi živel sveto življenje. Kolikor se trudi v lastni moči, toliko bolj doživlja poraz.

Rešitev tega boja Pavel poda v **Rim. 8**. Poglavje: »**Zakon Duha življenja v Kristusu Jezusu te je osvobodil zakona greha in smrti.**« (**Rim. 8:2**)

Zakon greha in smrti deluje v našem telesu, vendar ga premaga višji zakon – **zakon Duha življenja v Kristusu**. Ko vernik razume, da je križan skupaj s Kristusom, da je star človek mrtev in da **nova moč prihaja iz Duha**, ne več iz mesa, se začne resnična svoboda.

Življenje po Duhu ne pomeni popolnosti brez greha, ampak pomeni, da greh več ne vlada. Duh nas uči hoditi v resnici in nas opominja, kadar zaidemo. V tem je razlika med človekom pod postavo in človekom pod milostjo. Postava zahteva, a ne daje moči. Milost pa prinaša tako odpuščanje kot tudi moč Svetega Duha, da hodimo v novem življenju.

Zato Pavel zaključuje: »Tisti, ki so po mesu, ne morejo ugajati Bogu. Vi pa niste v mesu, ampak v Duhu, če resnično prebiva v vas Božji Duh.« (**Rim. 8:8–9**)

Zunaj sebe ne najdemo rešitve. Rešitev je v tem, da hodimo v zavesti, **kdo smo v Kristusu – nov popoln človek, opravičen, očiščen** in opremljen z **močjo Svetega Duha**.

Tako milost ne postane pretveza za greh, ampak Božja moč za sveto življenje. Greh v telesu ostaja, **vendar ne kraljuje**. Meso nasprotuje Duhu, a Duh je močnejši. To je resnična zmaga po milosti – ne odsotnost greha, temveč **svoboda od njegove oblasti**.

7. Svarilo: nevarnost vračanja pod postavo in človeške zapovedi

Pavel nas večkrat svari, da se kot verniki ne bi vračali v sužnost postave, obredov in človeških zapovedi, ki so bili le senca prihodnjih stvari. »Nihče naj vas ne sodi po jedi, pijači, prazniku, mlaju ali sobotah, kar je le senca prihodnjih stvari, **telo pa je Kristusovo**« (Kol. 2:16–17).

Toda nevarnost ni bila le v praznikih in obredih. Pavel opozarja tudi na **lažno pobožnost**, ki se kaže kot ponižnost, čaščenje angelov ali zapovedi tipa »*ne dotikaj se, ne okušaj, ne prijemaj*«. Vse to, pravi, temelji na človeških naukih in nima moči proti mesu (Kol 2,20–23).

Enako svari Galačane: »*Kako se znova obračate k slabotnim in bednim prvinam, ki jim hočete spet služiti? Obhajate dneve, mesece, čase in leta*« *Bojim se za vas...* (Gal. 4:9–10). Ko se vernik vrne pod postavo, izgubi svobodo in milost, v katero nas je postavil Kristus (Gal. 5:1).

Tudi Timotej je opozorjen, da bodo v poznejših časih prišli taki, ki bodo uvajali prepovedi in človeške nauke, celo v imenu pobožnosti: »*Duh izrecno pravi, da bodo nekateri odpadli od vere in verjeli v hudičeve nauke ... prepovedovali bodo ženitev in ukazovali vzdržnost od hrane, ki jo je Bog ustvaril*« (1 Tim. 4:1–3). Titu pa je naročeno, naj se verniki ne menijo za »judovske bajke in naukom ljudi, ki resnici obračajo hrbet« (Tit. 1:14).

Jedro nevarnosti je v tem, da se vernik odvrne od **preprostosti, ki je v Kristusu**. Pavel pravi: »*Bojim se pa, da se ne bi, kakor je kača zapeljala Evo, vaši umi pokvarili in odvrnili od preprostosti, ki je v Kristusu*« (2 Kor. 11:3). Vse, kar ni osredinjeno na Kristusa, nas hitro spelje v ujetništvo, kjer se zopet obsojamo.

Pavel jasno pove, če se vernik začne zanašati na karkoli drugega kot na Kristusa – na postavo, obrede ali svoja dela – takrat križ izgubi svojo moč v njegovem življenju.

»Če se daste obrezati, vam Kristus ne bo prav nič koristil« (Gal. 5:2).

In še: *»Tisti, ki iščete opravičenje v postavi nimate nič več skupnega s Kristusom; odpadli ste od milosti« (Gal. 5:4).*

To pomeni, da se križ izvotli (**1 Kor. 1:17**), ker se človek opre na nekaj drugega kot na dokončano Kristusovo delo za nas.

Kristjan ne živi več v senci, ampak v resničnosti – **v Kristusu, ki je naša Glava, naše življenje in popolnost**. Vse oblike postav, obredov in človeških zapovedi se morda zdijo modre in pobožne, a v resnici ne prinašajo ničesar razen mesene napihnjenosti, suženjstva in obsojanja.

Resnična svoboda je v evangeliju milosti, kjer vernik hodi po Duhu in je ukoreninjen v Kristusu. *»Kristus nas je osvobodil za svobodo. Zato stojte trdno in se ne dajte ponovno zapreči v jarem sužnosti.« (Gal. 5:1)*

PRAVILNO DELJENJE BOŽJE BESEDE

Prizadevaj si, da se izkažeš za potrjenega pred Bogom, delavca, ki se mu ni treba sramovati, ki pravilno deli besedo resnice. (2 Tim. 2:15). Bog pravi naj pravilno delimo Njegovo besedo, da se izkažemo pred Njim kot potrjeni delavci, ki se jim ni treba sramovati.

Kdor ne zna pravilno deliti Božje besede — torej razločevati, katera **navodila in razodetja** so dana nam in katera niso dana nam — ne bo prišel do **resničnega spoznanja** v tem življenju. Tak vernik ne bo potrjen delavec od Boga, temveč osramočen, ker je napačno razumel, verjel in učil druge.

Večinoma so verniki naučeni napačnih doktrin. Namesto da bi pravilno delili besedo resnice, jo združujejo in posplošujejo. Le malo jih uči pravilno deljenje, saj tega pogosto ne razberemo neposredno iz Svetega pisma — beremo ga z napačnim prepričanjem, da vse govori nam.

Med tistimi, ki slišijo resnico, pa jih veliko zavrne to znanje, ker je drugačno od tega, kar so bili doslej naučeni. Največja prevara, v katero mnogi verniki verjamejo, je prepričanje, da celotno Sveto pismo neposredno govori nam; da so nauki iz Stare zaveze namenjeni naši Cerkvi; da Jezus v svojem služenju Izraelovi in Judovi hiši govori nam; da vsi apostoli učijo nas; in da Bog danes deluje enako kot v preteklem času in prihodnem času. Zelo malo vernikov razume kje najdemo sedanji čas in navodila za nas v Svetem pismu.

Moramo prebrati celotno Sveto pismo, vendar še zdaleč ne govori vse nam.

Kdor bere Sveto pismo in ne razume, kaj Bog govori nam in kaj ne, bo imel resnico zakrito. Nastala bo zmeda in napačno razumevanje, zato ne bo izgrajen v pravem spoznanju. Zaradi te nevednosti bo zlahka zaveden — in bo tudi sam zavajal druge vernike.

Naša dela bodo presojena pred Kristusovim sodnim prestolom, kjer bomo prejeli nagrade ali izgube nagrad za položaje v nebeškem kraljestvu. Danes pa, žal ne le mnogi verniki, temveč vsaj 95 % učiteljev ne zna pravilno deliti besede resnice, kar je prava katastrofa za Cerkev.

Ko beremo Sveto pismo, **moramo nujno vedeti:**
KDO SMO, KDO NISMO, KDO GOVORI, KOMU GOVORI
IN ZA KATERI ČAS GOVORI.

2 Mz. 24:6–8 »In Mojzes je vzel polovico krvi in jo dal v sklede, polovico pa poškopil na oltar. Nato je vzel knjigo zaveze in jo prebral ljudstvu, in rekli so: »Storili bomo vse, kar je rekel Gospod, in bomo poslušni.«

Mojzes je vzel kri, z njo poškopil ljudstvo in rekel: »Glej, kri zaveze, ki jo je Gospod sklenil z vami glede vseh teh besed.«

Bog je ločil Izrael od vseh drugih narodov preko zaveze, ki jo je sklenil z Abrahamom, Izakom in Jakobom ter desetimi zapovedmi.
Vsi drugi narodi so bili pogani — brez zaveze z najvišjim Bogom.

Bog je rekel Abrahamu:

»Tiste, ki te bodo blagoslavljali, jih bom blagoslovil, in tiste, ki te bodo prekleli, jih bom preklel« (1 Mz. 12:3).

Takšna je bila **pozicija poganov** v Stari zavezi: do Božjega blagoslova so lahko prišli **samo preko Izraela**. Ali so jih morali

blagosloviti ali pa se **spreobrniti in postati prozeliti**, to pomeni obrezati se in držati vseh zapovedi kot Judje.

Ker Judje niso mogli izpolnjevati zakonov, jim je Bog obljubil, da bo z njimi sklenil novo zavezo.

613 zapovedi je bilo danih **dvanajstim rodovom Izraela**, ne poganom.

Če torej bereš Staro zavezo, kot da Bog govori tebi, in misliš, da Bog danes deluje enako kot takrat — živiš v veliki zmoti. **Med izraelom v Stari zavezi in cerkvijo Kristusovega telesa so ogromne razlike.**

Rim 2:14–16 »Pogani, ki nimajo postave, pa po naravi delajo, kar postava zahteva, sami sebi kažejo, da imajo postavo zapisano v svojih srcih, o čemer pričuje njihova vest in misli, ki se med seboj obtožujejo ali zagovarjajo. To se bo razodelo na dan, ko bo Bog po Jezusu Kristusu sodil skrivnosti ljudi po **mojem evangeliju**.«

To je **evangelij milosti**, ki ga je vstali Jezus razodel Pavlu **za nas**. Celoten nauk za Cerkev Kristusovega telesa najdemo v Pavlovem evangeliju, zato bo Bog sodil celotno Cerkev Kristusovega telesa po evangeliju, ki ga je dal Pavlu. To bo sodba vernikov pred Kristusovim prestolom za večne nagrade/pozicije v nebesih.

Pogani **nismo nikoli imeli zaveze z Bogom** in je tudi nikoli ne bomo imeli. Bog nikoli ni obljubil zaveze poganom. Kljub temu pa mnogi verniki verjamejo, da imajo zavezo z Bogom.

(Če ste slišali o razdelitvi časa ali načrtu Božje milosti, ki mi je dana za vas, **Ef. 3:2**) — torej v času Cerkve Kristusovega telesa — tudi Izrael nima nove zaveze. Izrael kot celota je padel, Bog je prekinil njihov program. Samo majhen ostanek Judov bo prišel do odrešenja preko evangelija milosti **v Času naše cerkve – to je sedanji čas, od**

odrešenja Pavla do vznešenja Cerkve. Bog se v sedanjem času primarno ukvarja s pogani, samo v tem času imamo pogani **direkten dostop do Boga preko vere v Kristusa** in ne preko Izraela. Samo v sedanjem času, to je Cerkev Kristusovega telesa so Judje in pogani v enem telesu.

V preteklem in prihodnjem času Bog vedno razlikuje med Izraelom in pogani. Kjer lahko pogani pridejo do Boga samo preko Izraela.

Jer. 31:31 »Glej, prihajajo dnevi, govori Gospod, ko bom **sklenil novo zavezo s hišo Izraelovo in s hišo Judovo.**«

Mnogi napačno razlagajo besede »Abraham, oče mnogih narodov«, kot da so pogani vključeni v zavezo. A pogani smo vključeni **v odrešenje po veri**, ki jo je imel Abraham in ne po zavezi ali po rodu. (**Rim. 4:16–17**)

Ezk. 36:24–27 »Vzel vas bom izmed narodov, vas zbral iz vseh dežel in vas pripeljal v vašo deželo. Poškropil vas bom s čisto vodo in boste očiščeni; očistil vas bom vse vaše nečistosti in vseh vaših malikov. Dal vam bom novo srce in novega duha položil v vas; iz mesa vam vzamem kamnito srce in vam dam srce iz mesa. Svojega Duha bom dal v vas, da boste hodili po mojih postavah in jih izpolnjevali.«

To je bila obljuba **Izraelu — ne poganom**. Veliko vernikov misli, da to govori njim, vendar ni res.

Jezusovo poslanstvo – komu je bil poslan

Jn. 1:11 — *Jezus je prišel k svojim*, to je bilo dvanajst rodov Izraela, Božji narod tistega časa, in **ne k poganom**.

Po človeškem rodu je bil Davidov sin, iz Judovega rodu. Zato je bil

imenovan tudi *Kralj Judov*. **Jezus je prišel služiti Izraelu, ne poganom – odrešenje je najprej prišlo k Izraelu.**

Kljub temu velika večina vernikov in učiteljev **verjame ter pravi:**
»Jezusove rdeče črke – štirje evangeliji – so najpomembnejši in govorijo meni.«

Jezusovo služenje Izraelu

Mt. 2:6 »In ti, Betlehem, v Judovi deželi, nisi najmanjši med Judovimi knezi,
kajti iz tebe bo prišel **voditelj, ki bo vladal mojemu ljudstvu Izraelu.**«

Mt. 15:22–26 Prišla je kanaanska žena – poganka – iz tistih krajev in vpila:

»Gospod, Davidov sin, usmili se me! Mojo hčer zelo mučijo demoni.«

Vendar ji Jezus ni odgovoril niti besede.

Tedaj so pristopili njegovi učenci in ga prosili: »Pošlji jo stran, ker vpije za nami.«

Jezus ji odgovori: »*Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.*«

Prišla je, padla pred Njim in rekla: »Gospod, pomagaj mi!«

Odgovoril ji je in dejal: »**Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom.**«

Jezus tukaj jasno pove, da je prišel služiti samo Izraelu in ne poganom. Zato ji sprva ni niti odgovoril, učenci pa so jo želeli poslati stran, ker se niso niti smeli shajati s pogani po njihovem zakonu.

Razlika med Izraelom in pogani

Apd. 10:28 pravi, da je bilo po judovskem zakonu prepovedano, da bi se Jud družil ali shajal z nekom iz tujega rodu. Judje se po svojem zakonu niso smeli niti družiti s pogani.

Današnji verniki pogankega rodu pa menijo, da nam Jezus govori po štirih evangelijih. Sledijo Jezusu po štirih evangelijih in pravijo, da so Njegovi učenci.

Nevedni so, o Jezusovem razodetju skrivnosti Pavlu, o padcu Izraela, o novemu načrtu Božje milosti, o začetku nove Cerkve Kristusovega telesa, dveh programov, nov Božji načrt in drugačno delovanje Boga v času Cerkve Kristusovega telesa.

Jezusovi učenci so bili tisti, ki so se *osebno učili* od Njega – to je bilo pred začetkom naše Cerkve, in med njimi ni bilo poganov.

Vsi, ki danes sledijo Jezusu po štirih evangelijih ali mešanici nauka za Izrael in Cerkev Kristusovega telesa **so zgrešili naš evangelij, sedanjí čas, našo cerkev in današnje Božje delovanje.**

Pavel o poganih pred evangelijem milosti

Ef. 2:12 »Pomnite torej, da ste bili v tistem času ločeni od Kristusa, zunaj Izraelovega občestva in tujci zavezam obljube, brez upanja in brez Boga na svetu.«

Pavel tukaj govori poganom – preden se je Bog obrnil k njim po evangeliju milosti, ki ga je Jezus razodel Pavlu, so bili brez upanja in v svetu brez Boga.

Pomen ni lepo jemati kruha in ga metati psom

Kruh pomeni Božja beseda, ki je bila dana Izraelu v štirih evangelijih. Jezus je rekel, da so Izraelci Božji otroci, pogani pa kot psi – niso bili del Božje družine.

Jezus je oznanjal *evangelij kraljestva Izraelu*. Odrešenje je najprej prišlo k njim, zato ni prav, da bi pogani jemali tisto, kar je bilo dano Izraelu. **Kljub temu danes mnogi verniki trdijo, da jim Jezus govori po štirih evangelijih.**

Odpad od pravega nauka za našo cerkev se je začel že v času delovanja Pavla. Po njegovi smrti pa se je samo stopnjeval s stalnim povečevanjem novih lažnih tradicij.

Vera kananske žene

Mt. 15:27–28 Ona pa je rekla: »Tako je, Gospod, pa vendar tudi psi jedo drobtinice, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« Tedaj ji je Jezus odgovoril: »O žena, velika je tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš!« In njena hči je bila ozdravljena tisto uro.

Nekateri iz tega napačno sklepajo, da je Jezus prišel tudi k poganom, to bi pomenilo, da je Jezus zanikal svojo trditev nekja verzov pred tem, ko je rekel »**Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše**«. Vendar to ne drži – ženska je bila blagoslovljena zaradi svoje velike vere, enako kot rimski stotnik, katerega služabnik je bil ozdravljen.

To ne spremeni Jezusovih besed, da je bil poslan samo k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.

Niti žena niti stotnik se nista dala krstiti v vodi kot Izraelov narod, nista prejela besede evangelija kraljestva in nista hodila za Jezusom

kot ostali. To je bil predhodnji znak, da bodo tudi pogani verjeli v Jezusa.

Pavlova razodetja

Rim. 15:8 »Zdaj pravim, da je bil Jezus Kristus **služabnik obrezanih** za Božjo resnico.«

2 Kor. 5:16 »Čeprav smo poznali Kristusa po mesu, ga zdaj ne poznamo več.« Pravi ne poznamo ali sledimo Kristusovem delovanju na zemlji po štirih evangelijih. Ampak novemu razodetju, ki ga je dajal Pavlu. To ne pomeni, da ni treba vedeti o tem, ampak, da ne govori nam – **cerkvi Kristusovega telesa, ki se je začela s Pavlom.**

Danes nam govori vstali Kristus po apostolu Pavlu – to je oznanjevanje Kristusa v skladu s skrivnostjo, ki je bila skrita pred veky in generacijami že od začetka sveta. (**Rim. 16:25-27** in **Kol. 1:26**)

Toda mnogi poganski verniki hočejo slediti Kristusu kot **služabniku obrezanih**. Takšni verniki so zgrešili pot – hodijo po mesu in zakonu ter so odpadli od Božje milosti, ki nam je dana po evangeliju milosti.

Taki verniki ne živijo preko milosti po veri – torej po Duhu – ampak po zapovedih in ukazih, ki so bili dani Izraelu pred križem. Veliko jih tudi verjame, da so bolj važne besede od Jezusa kot od Pavla. Vendar Jezus ni govoril svojih besed, ampak besed, ki jih je dobil od Boga, prav tako Pavel ni govoril svojih besed, ampak besed, ki jih je dobil od Boga in od Jezusa.

Moramo poznati različne čase in različno delovanje Boga, da vemo kdo govori komu. Slediti Kristusu po štirih evangelijih pomeni nasprotovati Kristusovemu evangeliju za našo cerkev.

Ena resnica, več različnih evangelijev za različen čas in skupino ljudi

Mnogi pravijo: »Vse je en in isti evangelij, ena in ista cerkev, Bog govori vsem od Mateja do Razodetja.«

Toda *pravilno deljenje besede resnice* je osnova, da sploh vemo, kje najti Božja navodila in znanje za nas.

Rim. 9:4 »Kdo so Izraelci? Tisti, ki jim pripada posinovljenje, slava, zaveze, dajanje postave, Božja služba in obljube.«

Izraelu pripadajo zaveze in mi imamo drugačno službo in obljube kot Izrael.

Večina vernikov zmotno misli, da imajo zavezo z Bogom, hočejo biti Izrael in ne Cerkev Kristusovega telesa.

Način vstopa v cerkev Kristusovega telesa

V cerkev Kristusovega telesa vstopimo samo preko milosti, po veri.

Ef. 1:12–14 opisuje postopek:

- **zaupamo v Kristusa**
- **slišimo besedo resnice, evangelij našega odrešenja** (1 Kor. 15:1–4, Rim 3; Ef. 2:8–9)
- **ko verujemo, smo zapečateni s Svetim Duhom, ki je zagotovilo naše dediščine**

Rim. 3:25 uči, da smo opravičeni po **veri v Kristusovo kri** kot *celotno plačilo za vse naše grehe*, ne po zavezi preko Kristusove krvi in ne po vodnem krstu za odpuščanje grehov. To je bilo za Izrael.

1 Kor. 12:12 pravi, da smo z enim Duhom krščeni v Kristusovo telo. Tako postanemo del cerkve preko milosti po veri, ne po zavezi. V celoti je Božje delovanje, brez človeških stvari, človek lahko samo govori besedo od Boga. Vse ostalo je pa Božje delovanje.

Ef. 4:30 nas opominja, da smo **zapečateni do dneva odkupitve** – to je dokler ne gremo v nebesa na dan vznešenja cerkve.

Dvanajst apostolov in Izrael

Dvanajst apostolov je Bog izbral za dvanajst rodov Izraela, ne za poganе.

Jezus jim pri zadnji večerji reče: »Prepuščam vam kraljestvo, kakor ga je meni prepustil moj Oče, da boste jedli in pili pri moji mizi v mojem kraljestvu in sedeli na prestolih ter sodili dvanajst Izraelovih rodov.« (**Lk. 22:28–30**)

Teh dvanajst je Jezus poslal in jim naročil: »**Ne hodite na pot k poganom** in ne vstopajte v nobeno samarijsko mesto! Pojdite raje k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.« (**Mt. 10:5–6**)

In še: »Vi častite, česar ne poznate, mi pa častimo, kar poznamo, kajti **odrešenje je od Judov**.« (**Jn. 4:22**)

Novi verniki ponavadi samodejno verjamemo, da celotna Nova zaveza govori nam, in mislimo, da moramo imeti zavezo z Bogom, saj je vse od Mateja do Razodetja pod naslovom Nova zaveza. Vendar ni tako.

Bog je ob smrti in vstajenju Jezusa Kristusa sklenil obljubljeno **Novo zavezo z Izraelom**. Nova zaveza se torej ni začela na začetku štirih evangelijev, temveč na koncu:

»Zato je Jezus posrednik nove zaveze, da bi poklicani prejeli obljubo večne dediščine po smrti za odrešenje prestopkov, ki so bili **pod prvo zavezo**. Kjer pa gre za oporoko, mora biti dokazana oporočnikova smrt. **Oporoka je namreč veljavna po smrti**, saj nima moči, dokler oporočnik živi.« (Heb 9:15–17)

Tisti, ki so imeli staro zavezo, so prejeli novo, to je **Izrael**. Jezus je zdaj dobil višjo službo in je v tej meri posrednik **boljše zaveze**, ki je bila vzpostavljena na **boljših obljubah**.

Boljša zaveza in obljube Izraelu

Kaj pomeni »boljša zaveza« in »boljše obljube«?

Bog bo zapisal svojo postavbo v srca svojega ljudstva (Izraela) in se ne bo več spominjal njihovega greha – torej jim bo končno in v celoti odpustil.

Stara zaveza, ki jo je posredoval Mojzes, teh obljub ni izpolnila.

Na binkoštni dan, ko so vsi v zgornji sobi prejeli Svetega Duha, se je začela cerkev Nove zaveze za Izrael.

V Apostolskih delih 9, po kamnanju Štefana in razkropljenju vernikov zaradi preganjanja, je **Bog povzročil padec cerkve Izraela z zavezo**.

Začetek nove cerkve – Kristusovo telo in trinajsti apostol za pogane – Pavel iz Tarza

Jezus je odrešil Pavla in preko njega začel novo cerkev Kristusovega telesa – odrešenje preko milosti, po veri, dano zastonj, brez zaveze in brez judovskih zakonov. Zaveza namreč zahteva izpolnjevanje zakonov tudi po odrešenju. Zato odrešenje preko milosti in po veri ne more iti skupaj z zavezo.

Drugačen evangelij milosti za našo cerkev Kristusovega telesa, ki ima vse duhovne blagoslove in mesto v nebeških krajih v nasprotju z evangelijem kraljestva, ki je bil za narod Izrael pod zavezo z zemeljskimi blagoslovi in obljubo kraljestva na zemlji. To je Božji dvojni načrt.

Izrael = 12 Apostolov, Zaveza, Postava, Evangelij Kraljestva, Obljuba Zemeljsko kraljestvo in zemeljski blagoslovi

Kristusovo Telo = Pavel Apostol za Pogane, Evangelij Milosti, Skrivnost, Brez postave, Nebeška Pozicija in Duhovni Blagoslovi

Izrael je najprej zavrnil in križal Jezusa. Nato so dobili drugo priložnost, da bi verjeli vanj preko oznanjevanja dvanajstih apostolov v Jeruzalemu, vendar so se ponovno uprli Svetemu Duhu s preganjanjem apostolov, vernikov in kamnanjem Štefana. Zato je Bog prekinil program cerkve Izraela z novo zavezo.

»Pojdite torej in **učite vse narode** ter jih krščujte v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Učite jih izpolnjevati vse, kar sem vam zapovedal.« (**Mt 28,19–20**)

Vendar niso nikoli odšli zaradi **padca Izraela v Rim.11**. Izrael kot celota je ponovno zavrnil Kristusa. Bog je odrešil Pavla in začel graditi Cerkev kristusovega telesa. **Ni ga poslal krščevat amapak oznanjat evangelij**, ki je Božja moč v odrešenje vsem, ki verujejo.

Pavel je poznal oba programa in njega ni v mestnem obzidju Jeruzalema z dvanajstimi temelji in na njih imena dvanajstih Jagnjetovih apostolov (**Raz.21:14**). Pavel bo v nebesih s Cerkvijo Kristusovega telesa. Naša domovina je v nebesih, od koder tudi pričakujemo Odrešenika, Gospoda Jezusa Kristusa. (**Flp. 3:20**)

1 Kor. 14:37–38 »Če kdo misli, da je prerok ali duhoven, naj prizna, da so stvari, ki vam jih pišem, Gospodove zapovedi. Če pa je kdo neveden, naj bo neveden.«

Bog je začel z novim programom – drugačno delovanje Boga, druga cerkev, druga razdelitev časa, drug apostol in drug evangelij za pogane brez zaveze in brez postave. V sedanjem času Cerkve Kristusovega telesa tudi Izrael nima zaveze, ker je padel. Samo majhen del nezaslepljenih Judov pride do odrešenja enako kot pogani, preko milosti po veri v naš evangelij milosti in smo skupaj v enem telesu, Nov človek v Kristusu – deli Kristusovega telesa.

Apostolska dela so prehodno obdobje – padec cerkve Izraela, njeno postopno ugašanje in omejeno delovanje znotraj Judov v Izraelu in med Judi v tujini, ter hkrati ustanovitev nove cerkve Kristusovega telesa preko apostola Pavla in njeno porast med pogani.

Zmota mnogih cerkva danes

Verniki in krščanske tradicije so tako prevzeti s štirimi evangeliji in čudeži v Apostolskih delih, da jim je ta resnica prekrita. Zato ne vedo, katera cerkev smo, kaj dela Bog danes in kje v Svetem pismu najdemo navodila za nas.

Jaz sem bil enak – verjel in delal sem skoraj vse, kar sem slišal od evangelijskih in karizmatičnih učiteljev. Šele ko sem se začel učiti od vernikov, ki pravilno delijo besedo resnice in so izgrajeni v našem evangeliju milosti, sem spoznal razliko.

Takih je zelo malo, in malo jih je, ki jih poslušajo ali se učijo od njih. Vendar pri Božjih stvareh večina nima nikoli prav v celotni človeški zgodovini so bile vedno majhne skupine ljudi v pravem znanju in veri.

Večina vernikov sledi prav tako kot sem tudi jaz; prevaram, čudežem, znamenjem, sleparjem z ozdravljenji, dajanjem denarja za blagoslove, lažnim prerokom in apostolom, obljubam zemeljskih blagoslovov, izprijenim religioznim sistemom ter denominacijam, ki temeljijo na občutkih in zunanjih znamenjih. **Vendar nobeden od njih ne ve kaj dela Bog po njegovem načrtu milosti Kristusovega telesa.**

Napačna uporaba Rimljanov 11 in nadomestilna teologija

V **Rimljanom 11** Pavel opisuje **pogane prozelite** – to so bili obrezani pogani, spreobrnjeni v vero Judaizma. Cerkev Izraela je padla, ki je predstavljena kot **drevo oljke** in njene veje. Prozeliti so bili divja oljka, vcepljeni v to drevo – **Izrael**.

To ne govori o nas, saj smo **cerkev, deli Kristusovega telesa**, in Bog ne odreže delov Kristusovega telesa, kot je odsekal veje oljke. Toda mnogi verniki vzamejo verze, ki so namenjeni Izraelu z zavezo, in jih napačno uporabljajo za nas.

Tako je nastala lažna doktrina, imenovana nadomestilna teologija ali teologija zaveze: Pravijo da cerkev Izraela ni padla, ampak naj bi bili pogani vcepljeni v cerkev Izraela z zavezo. Zato verjamejo v prevaro ene cerkve in enega evangelija – od Mateja do Razodetja – ter v začetek naše cerkve v Apostolskih delih 2.

Toda **pogani po mesu smo vključeni v odrešenje, ne v zavezo.**

Razlika med Cerkev Izraela in Cerkev Kristusovo telo

Naša cerkev **ni** opisana v **1 Pt. 2:9**: »Vi pa ste izbrani ljudje, kraljevsko duhovništvo, svet narod...« (Iz 2,1–5)

Ampak v **Gal. 3:28**: »Ni Juda ne Grka, ni sužnja ne svobodnega, ni moškega ne ženske, ampak vsi ste eden v Kristusu Jezusu.«

V naši Cerkvi Kristusovega telesa, ki je **duhovna** – NI svetega naroda, NI kraljevskega duhovništva.

Celotnemu programu za Izrael in še veliko dodanih izmišljajh sledi popolnoma zavedena katoliška cerkev ter mnoge druge, ki **gradijo** na **napačnem temelju**.

Vse imajo narobe: »Duh izrecno pravi, da bodo v poslednjih časih nekateri odpadli od vere in se vdajali zapeljivim duhovom in naukom hudiča.« (**1 Tim 4:1–5**) V današnji dobi naše Cerkve hudič zavede vernike, da uporabijo navodila za Izrael in jih pomešajo z navodili za Kristusovo telo in tako izkrivljajo prave Božje poti (**Apd. 13:10**)

Rimljanom 11 – Izrael, pogani in Božji načrt

Rim. 11:7 »Kaj naj rečemo? Izrael ni dobil tega, kar je iskal, ampak so to dobili izvoljenci. Vsi drugi pa so se zakrknili, kakor je pisano: Bog jim je dal duha omrtvelosti – oči, da ne bi videli, in ušesa, da ne bi slišali, vse do današnjega dne.«
(*Izvoljenci so bili izraeljski verniki.*)

Rim. 11:11 »Sprašujem torej: so se mar spotaknili, da bi padli? Nikakor ne! Vendar je zaradi **njihovega padca** odrešenje prešlo k **poganom**, da bi vzbudilo njihovo ljubosumnost.«

Rim. 11:12 »Če pa je **njihov padec** postal bogastvo za svet in njihovo pomanjšanje bogastvo za pogane, kaj bo šele prinesla njihova polnost!«
(*Polnost Izraela bo ob drugem prihodu Jezusa.*)

Rim. 11:25 »Nočem bratje, da ne bi vedeli **te skrivnosti** in se ne bi imeli za razumne: del Izraela se je zakrknil, dokler ne pristopi k veri polnost poganov.«

(Polnost poganov bo ob vznešenju naše cerkve.)

Rim. 11:32 »Bog je namreč vse vklenil v neposlušnost, da bi vsem izkazal usmiljenje.«

Bog je prekinil program cerkve Izraela z novo zavezo. Nekateri so prišli do odrešenja, ostale pa je **Bog zakrknil – povzročil je njihovo neposlušnost in padec Izraela**, da bi se preko tega obrnil k poganom.

S tem je začel **nov program**:

- **Nova cerkev** – Kristusovo telo
- **Nov načrt** – Božje milosti dan Pavlu za nas
- **Nov evangelij** Jezusa preko Pavla za pogane in ostanek Judov, ki niso zaslepljeni

To je današnji čas, ki traja vse od Pavla do **vznešenja** naše cerkve. Takrat bo v veri **polnost poganov**.

Prihodnost Izraela in 7-letna stiska

Nato se bo Bog ponovno obrnil k Izraelu preko sedemletne stiske – Jakobove težave, kar pomeni Izraelove težave:

- Božja sodba nad Izraelom
- 1/3 jih bo rešenih ob drugem prihodu Jezusa
- 2/3 bo odrezanih in umrlih (**Zah.13:8–9**)

Namen sedemletne stiske je **sodba in očiščenje padlega Izraela** in neodrešenih poganov, ki so zavrnili odrešenje preko Jezusa. To bo zadnja možnost, da pridejo do odrešenja preko **evangelija kraljestva in večnega evangelija**.

Takoj po vznešenju naše cerkve se bo **končal načrt ali razdelitev časa milosti**, to je evangelij milosti od Pavla. Nobeden ne bo več odrešen preko milosti po veri in krščen z enim Duhom v Kristusovo telo. Ta Božji program se bo končal in začel novi.

Razlika med cerkvama

Naša cerkev – Kristusovo telo – **nima nobene povezave s sedemletno stisko**, ne bo šla skozi sodbo.

- Zadnja trobenta angela (**Raz.11:15**) **nima povezave z 1 Kor. 15:52** (klic za vznešenje). Glas poslednje trobente je **Drugi prihod Jezusa**.
- **1 Tes.4:16** Sam Gospod bo z glasnim ukazom, nadangelskim glasom in Božjo trobento prišel z nebes. **Jezus na oblaking in vznešenje cerkve**.

Apostol **Janez** govori po **preroškem programu Izraela** za prihodnji čas (7-letna stiska), apostol **Pavel** govori po **skrivnosti za sedanji čas cerkve Kristusovega telesa**.

Namen Božje uklenitve

Bog je najprej **vklenil pogane** v neposlušnost – vse do začetka naše cerkve. Nato je **vklenil Izrael** – v današnji dobi milosti, cerkve Kristusovega telesa – da bi **vsem izkazal usmiljenje in odrešil vse**.

Pred Bogom se ne more ponašati noben človek:

- Celotno človeštvo je zapadlo v greh
 - Vsi smo krivi pred Bogom
 - Prejeli smo večno življenje in dediščino med svetimi v nebesih zaradi **usmiljenja Boga** in **žrtvovanja Jezusa**
 - Rešitev **ni po trudu človeka**, temveč preko milosti po veri
-

Dva Božja programa

Poznati moramo DVA PROGRAMA!

1. Cerkev – narod Izrael z zavezo

Program za Izrael je: **Bog je govoril po ustih svojih prerokov od začetka sveta!** (Apd. 13:21)

Celoten **evangelij kraljestva** za to cerkev Izraela z zavezo je:

- Jezusovo služenje Izraelu v **štirih evangelijih**,
- delovanje **dvanajstih apostolov** v Apostolskih delih,
- ter knjige od **Hebrejcev do Razodetja**.

To vse opisuje **pretekli in prihodnji čas v skladu s preroštv**i.

2. Duhovna cerkev Kristusovega telesa

Program za našo cerkev je: **skrivnost skrita v Bogu od začetka sveta** (Ef. 3:9 ; Rim. 16:25).

Razodeto apostolu Pavlu – edinemu apostolu, ki govori poganom in naši cerkvi. Danes Bog gradi po njegovem evangeliju milosti, **Novega Človeka v Kristusu**, ustvarjenega v pravičnosti in resnični svetosti.

Ta program traja **od Pavla do vznešenja. Odrešeni smo zdaj** po milosti preko vere, brez zaveze. Izrael pa bo odrešen ob drugem prihodu Jezusa. Pogani imamo neposreden dostop do Boga po Jezusu. Nimamo zemeljskih blagoslovov in obljube kraljestva na zemlji, temveč **vse duhovne blagoslove in dediščino v nebeških krajih.**

Celoten **evangelij milosti** najdemo v trinajstih Pavlovih pismih – od Rimljanov do Filemona – kjer je položen temelj naše cerkve.

Pomembnost pravilnega razumevanja

Da bi lahko spoznali dvojni Božji načrt in sodelovali v njem, moramo poznati **oba programa** in biti izgrajeni v **pravem evangeliju za nas**. Če vernik ne zna pravilno deliti besede resnice, ne more biti izgrajen v pravem znanju, imeti prave vere in učinkovito delovati; enako velja tudi za skupnost vernikov – cerkev.

Rim. 16:25 »Bog ima moč, da vas utrdi po mojem (Pavlovem) evangeliju in po oznanjevanju Jezusa Kristusa v skladu z razodetjem skrivnosti, ki je bila skrita že od začetka sveta.«

Ef. 3:9 »Da bi vsi videli, kaj je občestvo skrivnosti, ki je bila že od začetka sveta skrita v Bogu.«

Kol. 1:26 »Skrivnost, ki je bila skrita pred veki in rodovi, zdaj pa je razodeta njegovim svetim.«

Ef. 6:19 »... da bom pogumno odprl usta in oznanil skrivnost evangelija.«

1 Kor. 2:7 »Mi pa govorimo Božjo modrost v skrivnosti, skrito modrost, ki jo je Bog določil pred svetom v našo slavo.«

Medtem ko je evangelij za **odrešenje Izraela** – kot pravi **Luka 1:70** in **Apd. 3:21** – tisti, ki ga je **Bog govoril »z usti vseh svojih svetih prerokov že od začetka sveta«**.

Bog nas utrjuje po **našem evangeliju**, če se učimo, kaj ta evangelij je in kaj ni. Moramo se z njim strinjati preko preučevanja, priznavati te resnice in se zahvaljevati za vse, kar razodeva. To je **delo vere**, Bog nam tako razodeva resnico po svoji besedi in utrjuje v pravi veri.

Že odkar se je Božja beseda dopolnila preko Pavla, Bog ne govori direktno ljudem. Vsi, ki trdijo, da jim Bog govori nova razodetja, vizije ali sanje ne razumejo tega. Prav tako so jeziki, čudeži in znamenja ter duhovni darovi prenehali, ker niso več potrebni, saj imamo dokončano Božjo besedo, ki popolnoma zadostuje. Hudič-angel svetlobe in zapeljivi duhovi dajajo nova razodetja ljudem, oni pa pravijo, da jim Bog govori in zavedejo vse prav tako kot so sami zavedeni.

Vendar Bog bo sodil Cerkvi Kristusovega telesa za večne nagrade **IN SKRIVNOSTI LJUDI PO MOJEM EVANGELIJU**. (Rim. 2:16)

Rim 1:11 Pavel deli duhovne darove z oznanjevanjem evangelija.

Flm. 1:6 »Da bo občestvo vere, ki je v nas, postalo učinkovito v polnem spoznanju vseh dobrih stvari v nas v Kristusu Jezusu.«

Ko se pravilno učimo, si prenavljamo um s pravim znanjem, in Bog ima moč, da nas utrdi v našem evangeliju za Cerkvev Kristusovega telesa.

Jn. 5:39 Jezus pravi Izraelcem: »**Preiskujete pisma**, ker mislite, da imate v njih večno življenje, a prav ta **pričujejo o meni**.«

Ef. 3:8 »Meni, najmanjšemu med vsemi svetimi, je bila dana ta milost, da med pogani oznanjam **neraziskano Kristusovo bogastvo** in razsvetlim vse glede občestva skrivnosti.«

Bog je po prerokih v Stari zavezi govoril **Izraelu** o prihodu njihovega Mesija Jezusa.

Za **nas** – cerkev Kristusovega telesa – pa se znanja o Kristusovem bogastvu in našem občestvu z njim **ne da najti izven trinajstih Pavlovih pisem**.

To znanje je bilo prej skrito v Bogu in razodeto Pavlu za nas. Prejel je **nov, drugačen evangelij** od Jezusa in ga **ni učil med Izraelci z zavezo**, da ne bi zidal na **tujem temelju**. (Tuj temelj je Jezus v mesu/slужabnik obrezanih v štirih evangelijih in 12 apostolov za Izrael z zavezo) Naš temelj je pa Jezus Kristus v skladu s skrivnostjo razodeto Pavlu (Rim. 16:25)

Pavel, ki je bil farizej je poznal Staro zavezo in evangelij Kraljestva, je postopno prejemal razodetje evangelija milosti. Skladno s tem je govoril Judom z zavezo in gradil **ново cerkev Kristusovega telesa**, večinoma med pogani.

1 Tim. 1:16 »Usmilil se me je zato, da bi Kristus Jezus **najprej na meni** pokazal vso potrpežljivost **kot vzorec** tistim, ki bodo verovali vanj za večno življenje.«

1 Kor. 11:1 »Sledite meni, kakor jaz sledim Kristusu.«

Pavel je bil odrešen zadnji, vendar je bil **prvi v Kristusovem telesu** in položil temelj za našo cerkev. Temelj polaga prvi, ne zadnji in kot je rekel ni polagal na **tujem temelju**.

Kdor danes sledi Kristusu, mora slediti Pavlu, kakor je on Kristusu. To pomeni rasti v spoznanju njegovega evangelija in ga deliti z drugimi. Pavel je **vzorec za vse**, ki verujejo v Jezusa za večno življenje.

Ugovori, kot so: »Jezusove besede v štirih evangelijih so pomembnejše od Pavlovih, ker jih je govoril Jezus. Vi pa častite Pavla in ne Jezusa«, prihajajo od tistih, ki tega ne razumejo. Jezus je

dal Pavlu **direktno nov evangelij za nas**, ko sledimo Pavlu, sledimo Kristusu na pravi način – ne častimo Pavla, ampak **Očeta Boga in Jezusa Kristusa**.

2 Kor. 5:20 »Mi smo Kristusovi ambasadorji, kakor da bi vas Bog po nas opominjal: v Kristusovem imenu vas prosimo, spravite se z Bogom.« (Smo Kristusovi ambasadorji, kar pomeni poslanci ali predstavniki, služimo Jezusu in cerkvi z oznanjevanjem Kristusa v skladu s skrivnostjo – evangelijem milosti in Božjo besedo pravilno deljeno)

Kol. 1:28 »Njega oznanjamo, vsakega človeka svarimo in učimo v vsej modrosti, da bi vsakega človeka predstavili popolnega v Kristusu Jezusu.«

1 Kor. 3:10 »Po Božji milosti, ki mi je dana, sem kot moder gradbeni mojster položil temelj, drugi pa naj zida na njem. Toda vsak naj pazi, kako zida.«

Rim. 15:20 »Da ne oznanjam evangelija tam, kjer je bil Kristus že imenovan, da ne bi zidal na **tujem temelju**.«

Pavel – prvi po milosti in temelj Cerkve Kristusovega telesa

Vsi drugi apostoli do Pavla so sledili Jezusu, verjeli vanj in se učili neposredno od njega. Pavel pa je bil drugačen.

V **1 Tim. 1:12-16** beremo, da je bil Jezusov nasprotnik, bogokletnik in preganjalec vernikov. Vendar je prejel milost, ker je to delal v neveri iz nevednosti.

Bil je prvi, ki ga je Jezus odrešil po milosti, preko vere, brez njegovih zaslug – da bi Jezus po njem najprej pokazal vso svojo potrpežljivost kot vzorec za ostale.

Jezus je z njim začel **ново Cerkev – Kristusovega telesa**, v kateri je bil **Pavel prvi kot vzorec za vse ostale**.

Bil je odrešen zadnji od vseh apostolov, vendar je prav on **položil temelj** naše cerkve.

Temelj vedno polaga prvi – ne zadnji. Drugi pa naj zidajo na tem temelju: to je oznanjevanje **Jezusa Kristusa v skladu s skrivnostjo**.

Temelj, na katerem gradimo

1 Kor. 3:11–15 pravi: »Drugega temelja namreč nihče ne more položiti namesto tistega, ki je že položen, in ta je **Jezus Kristus**. Če pa kdo na tem temelju zida zlato, srebro, dragocene kamne, les, seno ali slamo – **delo vsakega bo postalo vidno**.

Razkril ga bo dan, ker se bo razodel z ognjem, in ogenj bo preizkusil, **kakšno je delo** vsakega človeka.

Kdor bo gradil na temelju, bo prejel plačilo, če bo njegovo delo zdržalo.

Tisti pa, čigar delo bo zgorelo, bo utrpel izgubo; sam se bo sicer rešil, vendar kakor skozi ogenj.«

Mnogi verniki mislijo, da oznanjajo pravega Kristusa – tistega iz Mateja do Janeza ali pa vse skupaj do Razodetja.

Toda ne poznajo razlike med:

- **Rim. 16:25** »... oznanjevanje Kristusa v skladu s skrivnostjo« – to je **vznešeni Kristus**, ki je prišel iz nebes, odrešil Pavla in mu dal nov **evangelij milosti**.

IN

- **Rim. 15:8** »Kristus služabnik obreze« – to so **štirje evangeliji, evangelij kraljestva** za Izrael **pred križem**, drugačen nauk. Temu pravi Pavel, kot smo poznali Kristusa po mesu, ga zdaj ne poznamo več (2Kor.5:16)

Peter, Jakob in Janez so polagali **temelj za Izrael** z Novo zavezo, katerega obljuba je najvišja gora hiše gospodove, kamor bodo prihajali vsi narodi v tisočletju Jezusovega vladanja (**Iz. 2:2-5**)

Pavel pa **ni gradil na tem temelju** – gradil je na novem, ki mu ga je dal sam Kristus, obljuba naše cerkve je vladanje v nebeških krajih.

Napačno zidanje in preizkušnja del

Verniki, ki danes zidajo na **obeh temeljih** (kar počne velika večina Cerkev) ali samo na temelju **za Izrael z zavezo** (npr. Katoliška cerkev), bodo doživeli izgubo – njihovo delo bo zgorelo, če bodo sploh odrešeni. Ta sodba za nagrade se nanaša na **odrešene ljudi, ki so v Kristusovem telesu** in bo potekala po vznešenju.

Ef. 5:26-27 »Da bi jo posvetil, ko jo je očistil s kopeljo vode z besedo, tako da bi sam postavil predse veličastno Cerkev, brez madeža, gube ali česa podobnega, da bo sveta in brezmadežna.«

Postali bomo slavna cerkev po Kristusovem sodnem stolu, kjer bodo nekateri prejeli nagrado, drugi pa utrpeli izgubo.

Nov načrt milosti

Ef. 3:2 »Če ste slišali o razdelitvi časa (načrtu) Božje milosti, ki mi je dana za vas ...«

Tukaj Pavel govori kot **ujetnik Jezusa Kristusa za pogane**.
Prejel je od Jezusa **ново razdelitev časa – nov načrt milosti** za nas.

Kol. 1:25 »Postal sem služabnik cerkve po načrtu, ki mi ga je Bog določil za vas, **da izpolnim Božjo besedo.**«

Zelo pomembno, po vseh pismih Pavla je Bog **dokončal** njegovo besedo, vse kar rabimo je v Svetem Pismu, **Bog govori izključno samo po njegovi besedi v Svetem Pismu**. Obstaja ogromno samoklicanih prerokov in apostolov ter drugih vernikov, ki trdijo, da jim Bog govori. Še posebej veliko jih je v karizmatični evangelijski cerkvi, jaz sem sledil tem prevaram okrog 5 let. To so izjemno zavedeni ljudje in vse kar lahko naredijo je, da zavedejo druge. Mislijo si, da so preroki kot so bili v Stari zavezi za Izrael, da Bog dela danes kar je delal v Stari zavezi. Ogromno norosti se dogaja znotraj tega.

Apd. 20:24 »... samo da dokončam svoj tek in dovršim službo, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da pričujem o evangeliju Božje milosti.«

Mnogi verniki pravijo: »Bog je izkazoval milost že od nekdaj. Vse je ista milost.« Ni res, to je **drugačna milost** – ne tista, ki je bila prej, niti tista, ki bo kasneje. To je **nova delitev časa, nov Božji načrt**.

To je sedanji čas – in tega **ne smemo mešati** s preteklim ali prihodnjim časom. Evangelij je drugačen in **Bog danes deluje drugače** kot v preteklem času pred odrešenjem Pavla in drugače kot bo po vznešenju.

Dva evangelija

Gal. 2:2 »Šel sem v Jeruzalem po razodetju in jim sporočil evangelij, ki ga oznanjam med pogani, toda zasebno tistim z ugledom, **da ne bi tekel ali bi tekel v prazno.**«

Pavel je tukaj govoril s Petrom in glavnimi apostoli. Z njimi je delil predvsem nekaj glavnih stvari, kjer so bili problemi, Judje so mislili, da se morajo tudi pogani obrezati in držati Judovskega zakona. Zato so hodili za Pavlom in poganskimi verniki ter jih spreobračali v njihove zakone. Pavel jim ni govoril celotnega evangelija saj ni bil njihov, zato je tudi Peter rekel, da ga je težko razumeti.

To je razlog, da Pavel pravi: *»da ne bi tekel ali delal v prazno.«* (Da ne bi drugi podirali za njim kar je on gradil)

Prav to se je dogajalo v **Galačanih 3**, kjer so Judje hodili za Pavlom in poganskimi verniki ter jih **spreobračali iz evangelija milosti**, ki so ga prejeli od Pavla, **nazaj v življenje po zakonu**.

Evangelij za obrezane in za neobrezane

Gal. 2:7–9 »Nasprotno: ko so uvideli, da je bil **Pavlu** zaupan **evangelij za neobrezane**, kakor je bil **evangelij za obrezane** zaupan **Petru** – kajti tisti, ki je v Petru močno deloval do apostolstva za obrezane, je bil močan tudi v meni za pogane – in **ko so spoznali milost, ki mi je bila dana**, so Jakob, Kefa in Janez, ki veljajo za stebre, podali meni in Barnabu desnico v znamenje občestva: midva naj bi šla med **pogane**, oni pa med **obrezane**.«

Spoznali so, da ima Pavel drugačen evangelij za pogane. Bog je deloval **močno v Pavlu za evangelij za pogane** – to je **evangelij v skladu s skrivnostjo**. Zato je z Barnabom šel **med pogane**.

Bog pa je deloval **močno v Petru za evangelij za Izrael** – to je **evangelij v skladu s preroštv**i. Peter, Jakob in Janez so bili poslani **med obrezane**.

Obrnitev k poganom

Apd. 13:44–50 »Naslednjo soboto se je zbralo skoraj vse mesto, da bi poslušali Božjo besedo.

Ko pa so Judje videli množice, so bili polni zavisti in so govorili proti temu, kar je govoril Pavel, nasprotovali so in preklinjali. Teda j sta se Pavel in Barnaba opogumila in rekla: ‘Vam je bilo treba najprej oznaniti Božjo besedo; toda ker jo zavračate in se nimate za vredne večnega življenja, glejte, se obračava k poganom. Kajti tako nam je zapovedal Gospod: **Postavil sem te za luč poganom**, da boš v odrešenje do skrajnih mej sveta.

Ko so pogani to slišali, so se razveselili in poveličevali Gospodovo besedo; in vsi, ki so bili določeni za večno življenje, so sprejeli vero.

In Gospodova beseda se je razglašala po vsej deželi.

Toda Judje so nahujskali pobožne in ugledne žene ter mestne voditelje, sprožili preganjanje Pavla in Barnaba ter ju izgnali iz svojih krajev.«

Kot sem že prej omenil iz **Rim.11:7,8,11,25** Izrael je padel, Bog se je obrnil k poganom, da bi vzbudil **njihovo ljubosumnost**. Zaradi tega jim je dal duha omrtvelosti, oči da ne bi videli in ušesa, da ne bi slišali. Velika večina Judov še vedno ne verjame, da je Jezus njihov obljubljeni Mesija, imajo celotno Novo zavezo za prevaro. Še vedno sledijo Tanakh (24 knjig Stare zaveze) in Torah (pet Mojzesovih knjig).

Tisti Judje, ki niso zaslepljeni in verjamejo v žrtvovanje Jezusa za svoje odrešenje, so del cerkve kot pogani. V **sedanjem času milosti**,

imajo tako pogani kot Judje **isti evangelij in isto odrešenje**, ki ne temelji na zavezi ali zakonih.

Pavel je gradil cerkev na svojem evangeliju

1 Kor. 4:1 »Imejte nas vendar za Kristusove služabnike, za **oskrbnike Božjih skrivnosti**.«

(Kdor ne zna pravilno deliti besedo resnice ne more biti **Kristusov služabnik in oskrbnik Božjih skrivnosti**. Vedno se učijo, vendar ne pridejo do spoznanja resnice. Goreči so za Boga, vendar brez pravega znanja).

Rim. 16:17 »Zdaj pa vas rotim, bratje, označite tiste, ki povzročajo razdore in žalitve v nasprotju z naukom, ki ste ga prejeli; in se jih izogibajte.«

Gal. 1:6-7 »Čudim se, da se od tistega, ki vas je poklical po Kristusovi milosti, tako hitro obračate k nekemu drugemu evangeliju, ki pa ni drug evangelij, pač pa so nekateri, ki vas begajo in hočejo Kristusov evangelij postaviti na glavo.«

Gal. 1:8-9 »Toda tudi če bi vam mi sami ali pa angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo vam ga mi oznanili, naj bo preklet!«

Pavel je učil njegov evangelij in rekel naj se izogibajo tistih, ki učijo v nsprotju z njegovim naukom.

Če verniki ne poznajo **dveh programov** in razlikovanje med njima bodo oznanjali **drugačen evangelij** kot ga je Jezus dal Pavlu za cerkev Kristusovega telesa. Brez tega razumevanja, se ne da prepoznati napačnega nauka v cerkvah, ki mešajo staro zavezo, štiri evangelijske in dvanajst apostolov s Pavlovim evangelijem milosti. Poleg tega je še dodajanje človeške modrosti in lažnega pričevanja,

ki ni od Boga. Vendar vsi govorijo, da imajo prav, nobeden ne bo rekel, da učijo napačne doktrine.

Jaz sem moral iti skozi vse te stvari in tudi tvoja edina možnost je, da preučuješ Sveto pismo po tem modelu in prideš do tega spoznanja. **Rim. 16:25** Bog ima moč, da vas utrdi po mojem (Pavelovem) evangeliju in oznanjevanju Jezusa Kristusa, po razodetju skrivnosti, ki je bila skrita od začetka sveta.

Zakaj je Bog obdržal skrivnost do Pavla

1 Kor. 2:7-8 »Mi pa govorimo Božjo modrost v skrivnosti, in sicer skrito modrost, ki jo je Bog določil pred svetom v našo slavo; ki je ni poznal nobeden od knezov tega sveta: kajti **če bi vedeli, ne bi križali Gospoda slave.**«

Knezi tega sveta so Satan in njegove sluge, ki so poglavarji oblasti zraka in povzročajo duhovno zlo. Satan je želel znebiti se Jezusa, vstopil je v Judasa, da ga je izdal ljudjem, ki so ga hoteli ubiti. Izrael kot celota je zavrnil Jezusa, pogani pa so bili še vedno izgubljeni.

Vendar je Bog po svojem **skrivnem načrtu** dal Pavlu nov evangelij milosti. Preko tega evangelija lahko tudi pogani prejmejo **odrešenje zastonj po veri** v Kristusovo smrt, pokop in vstajenje. Vero v Kristusovo kri kot plačilo vseh grehov, verniki so opravičeni in pravični pred Bogom. **Če bi Satan in njegovi padli angeli razumeli ta Božji načrt, Kristusa ne bi križali.** To je bil razlog za to skrito znanje že od začetka sveta. Jezus ni tega nikoli oznanjal v štirih evangelijih. Ker pa je bilo odrešenje preko križanja, smrti in vstajenja del Božjega skrivnega načrta, so **vsí pogani in Judje dobili priložnost za večno življenje po veri.**

Cerkev Kristusovega telesa in nebeška oblast

Naša cerkev bo nadomestila Satana in njegove uporne anjele v nebeških krajih. Ko bodo Satan in njegovi služabniki premagani in vrženi na zemljo, bo cerkev **zasedla položaje oblasti v nebesih**. Prejšnje in to poglavje je tudi pojasnilo zakaj je to znanje prava redkost, najbolj napadeno in prikrito. Če vam Satan in njegove sluge ne morejo ukrasti odrešenja, vas bodo pa zavedli v napačno znanje, vero in oznanjevanje drugim ter posledično izgubo večnih nagrad v nebesih, ko bo ogenj sprobalo delo vere v vsakem verniku. Bojuj dober boj vere.

Ef. 1:19-23 »In kakšna je čezmerna veličina njegove moči za nas, ki verujemo, po delovanju njegove silne moči, ki jo je izvršil v Kristusu, ko ga je obudil od mrtvih in ga postavil na svojo desnico v nebeških krajih, daleč nad vsem poglavarstvom in močjo, mogočnostjo in gospostvom in vsakim imenom, ki je imenovano, ne le na tem svetu, ampak tudi v prihodnjem: In vse je Bog podložil pod njegove noge, njega pa postavil čez vse kot glava cerkvi, ki je njegovo telo, polnost njega, ki vse v vsem izpolnjuje.«

Gospod Jezus Kristus spravi nebesa nazaj k Očetu

1. Ustvarjanje Kristusovega telesa

Kristus bo ustvaril Cerkev, svoje telo, ki bo nadomestilo padle uporne anjele. Cerkev je izvoljena za položaje oblasti v nebesih, ki jih je izgubil Satan s svojimi uporniki.

2. Vzetje Kristusovega telesa v nebesa pred sedemletno stisko

Cerkev Kristusovo telo bo vzeta v nebesa pred začetkom sedemletne stiske, kar pomeni, da bodo verniki varno odstranjeni iz sveta preganjanja.

3. **Očiščenje Kristusovega telesa pred Kristusovim sodnim stolom**

Jezus bo posvetil in očistil Cerkev, da bo brez madeža, gub ali kakršnekoli pomanjkljivosti, pripravljeno za službo v nebesih.

4. **Padec Satana in njegovih angelov iz nebes**

Ko bo Cerkev vzeta, bodo Satan in njegovi angeli vrženi iz nebes na zemljo, s čimer se začne obdobje Božje sodbe nad njimi.

5. **Zapolnitev izpraznjenih položajev s Cerkvijo Kristusovega telesa**

Jezus bo napolnil izpraznjene nebeške položaje s cerkvijo Kristusovega telesa. Nebesa bodo očiščena in pripravljena za Božje dokončno kraljestvo.

Jezus spravi nebesa nazaj k Očetu s **Cerkvijo Kristusovega telesa** sredi sedemletne stiske, po padcu Satana in njegovih angelov. Nebesa so čista in pripravljena za Božjo oblast.

Gospod Jezus Kristus spravi zemljo nazaj k Očetu

Raz. 11:15 »In sedmi angel je zatrobil; in v nebesih so se zaslišali močni glasovi, ki so govorili: Kraljestva tega sveta so postala kraljestva našega Gospoda in njegovega Kristusa; in kraljeval bo na veke vekov.«

Sredi sedemletne stiske pride **velika razglasitev**, da je Jezus prevzel oblast nad vsem zemeljskim kraljestvom.

- Ob drugem prihodu premaga vse božje sovražnike,
- Antikristus in lažni prerok sta vržena v ognjeno jezero,
- Jezus ustanovi **tisočletno kraljestvo**
- Po tisočletju pride sodba pred **velikim belim prestolom**, kjer bo Bog sodil vsem neodrešenim,

- Vsak, čigar ime ni v Knjigi življenja, bo vržen v ognjeno jezero,
- Nazadnje bodo Satan, pekel in smrt vrženi v ognjeno jezero.

Po tem bo zemlja očiščena in **ponovno spravljena z Očetom**, pripravljena za nova nebesa, novo zemljo in novi Jeruzalem.

Vse, kar je v nebesih in na zemlji, bo zbrano v Jezusu Kristusu in spravljeno k Očetu. Tako se začne večna prihodnost Božjega kraljestva.

Povezava z Božjim načrtom

Ef. 1:8-10 »To milost je obilno razlil na nas, z vso modrostjo in razumnostjo, **razodel nam je skrivnost svoje volje** po blagohotnem načrtu, kakor si ga je vnaprej zastavil v sebi, da bi v razporeditvi polnosti časov **združil v Kristusu vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji.**«